

Meklē Kungu un dzīvo!

ZDRAVKO STEFANOVIČS

BĪBELES STUDIJU MATERIĀLS
2013. GADA 2. CETURKSNIM
(APRĪLIM, MAIJAM, JŪNIJAM)

VISNEDABISKĀKAIS

Kāds teicis, ka prāts nekad nav apmierināts – nekad. Tāpēc, ka tas saskaras ar nežēlīgu paradoksu: prāts, kas domā par mūžīgo, ir veidots no materiāla, kas nav mūžīgs, un vissliktākais ir tas, ka prāts zina, ka nav mūžīgs. Mēs mirsim tāpat kā cāļi un austeres. Tomēr atšķirība ir tāda, ka cāļi un austeres to nezina. Bet mēs zinām – un šī zināšana rada mūsos daudz satraukuma un ciešanu.

Kā mēs esam nonākuši šādā stāvoklī? Atbilde, protams, ir viens vārds: grēks. Tas noved nāvē. Cilvēki grēko, tāpēc viņi mirst. Tas ir ļoti vienkārši.

„Tātad, kā viena cilvēka vainas dēļ pasaulē ienācis grēks un ar grēku – nāve, tā visu cilvēku dzīvē ienākusi nāve, jo visi viņi ir grēkojuši.” (Rom. 5:12)

Jā, cilvēki mirst, bet mēs nekad neesam bijuši tam paredzēti. Sākotnēji mēs esam radīti mūžīgai dzīvei. No paša sākuma plāns bija tāds, ka mums jādzīvo mūžīgi. Nāve ir iebrucējs – visnedabiskākais, kas vien var būt. Mēs esam tik ļoti pieraduši pie nāves, ka mēs to uzskatām kā pašu par sevi saprotamu, mēs to pieņemam kā „dzīves sastāvdaļu”.

Nāve – dzīves sastāvdaļa? Tas izklausās absurdi un paradoksāli tikai tāpēc, ka tas arī ir absurdi un paradoksāli. Nāve ir dzīves beigas, nevis viens no tās aspektiem.

Šādā kontekstā mēs nonākam pie šī ceturkšņa tēmas. Iespējams, vislabāk to var izteikt ar populāru Elenas Vaitas atziņu, ka Bībeles lielā tēma ir „Dieva darbs, padarot cilvēka godību par pīšļiem un izdarot cilvēka labā to, ko viņš savā labā nespēj izdarīt” (Elena Vaita „The Faith I Live By”, 109. lpp.)

Kas ir tas, ko Dievs dara mūsu labā un ko mēs nespējam paši savā labā izdarīt? Protams, tas ir izglābt mūs no visnedabiskākā – no nāves. No mūžīgās nāves, kas būtu mūsu daļa, ja nebūtu glābšanas plānā atklātās Dieva žēlastības. Citiem vārdiem sakot, tas ir aicinājums mums gan personīgi, gan kā draudzei: „Meklē Kungu un dzīvo!”

Tēma, ko mēs pētīsim, ir par Dievu, kas mūsu labā dara to, ko mēs paši nevaram izdarīt – Viņš dod mums dzīvības dāvanu, mūžīgo dzīvību Jēzū. Bet to pētīt mēs dosimies uz tādu vietu, ko neapmeklējam bieži, – tie ir „mazie pravieši” jeb divpadsmit īsas grāmatas, kas noslēdz Veco Derību. Šos praviešus dēvē par „maziem” nevis tāpēc, ka viņi nav tik svarīgi kā „lielie”, bet gan tikai tāpēc, ka viņu grāmatas ir daudz īsākas nekā citu Vecās Derības rakstnieku grāmatas.

Patiešām, vienalga, vai tās ir Hozejas laulības ar neuzticīgu sievu vai Jonas mēģinājums aizbēgt no Dieva pravietiskā aicinājuma, vai Caharijas brīnišķīgā atklāsme par Jozua un eņģeli (un arī visas pārējās), mazie pravieši kopā satur spēcīgu vēsti, kas izskan atkal un atkal – un tā ir par Dieva žēlastību pret vainīgo grēcinieku. Vēsts ir tāda, ka Dievs grib mūs glābt no mūsu grēkiem, glābt mūs no samaitātības, ko nes grēks, sacelšanās un nepaklausība. Atkal un atkal mēs šajās grāmatās redzam Kungu, kas aicina Savus ļaudis nožēlot, atstāt savus grēkus, atgriezties pie Viņa un iemantot dzīvību, nevis nāvi, glābšanu, nevis lāstu, cerību, nevis vilšanos.

Šajā tēmā nav nekā „maza”. Tā ir patiesība tagadējam laikam – Dieva vēsts mums – tieši tāpat kā tiem, kas dzīvoja šo divpadsmit rakstnieku laikā, kas, lai gan sen miruši, vēl joprojām runā.

Jautājums ir: vai mēs ieklausīsimies? Atbilde: noteikti, jo tas ir dzīvības un nāves jautājums.

Zdravko Stefanovičs ir Bībeles skolotājs Adventistu Veselības zinātņu Universitātē Orlando, Floridas štatā. Viņš ir precējies ar Bozanu, matemātikas profesori, un viņiem ir divi dēli. Starp ģimenes dārgākajām atmiņām ir 12 gadus ilgā misijas kalpošana Austrumāzijā, kā arī 12 gadus ilga pasniedzēju darbs Walla Walla (Walla Walla) Universitātē.

GARĪGĀ NETIKLĪBA (HOZEJA)

SABATA PĒCPUSDIENAI

NEDEĻAS PĒTĪJUMIEM:

Hoz. 1:1-3, Ec. 4:1-6, Hoz. 2:12-18, 4:1-3, Jēk. 5:1-7, Atkl. 14:6-12.

ATMIŅAS PANTS:

„Es tām likšu augt un apžēlošos par to, kas bija nežēlastībā, par nemiļoto.., un teikšu tam, kas nebija Manas tautas .. : tu esi Mana tauta! – un viņš teiks Man: Tu esi mans Dievs!” (Hoz. 2:25.)

GALVENĀ DOMA:

Pat garīga netiklība un dievišķais spriedums nemazina Dieva mīlestību pret Viņa ļaudīm.

Praviētis Hozeja kalpoja ļoti veiksmīga Israēla vēstures perioda noslēgumā, tieši pirms tautas krišanas asīriešu gūstā 722. g. pirms Kristus. Tajā laikā Dieva izredzētie ļaudis vairs nepielūdza tikai Kungu, bet kalpoja arī Baālam, kānaāniešu dievam.

Hozejas grāmata, pirmā mazo praviešu grāmata Bībelē, runā par galveno pravietiskā pasludinājuma jautājumu šajā atkrišanas laikā: Vai Dievs vēl joprojām mīl Israēlu, neskatoties uz garīgo prostitūciju? Vai Viņam vēl joprojām ir kāds nolūks ar viņiem, neskatoties uz viņu grēkiem un gaidāmo tiesu?

Hozejas grāmatā pravietojums ir nesaraujami saistīts ar viņa privātās dzīves stāstu. Tieši tāpat, kā pravietis piedeva savai neuzticīgajai sievai un bija labprātīgs ņemt viņu atpakaļ, arī Dievs ir labprātīgs darīt to pašu ar saviem ļaudīm. Ko mēs varam mācīties no Hozejas piedzīvojuma un no Kunga rīcības ar atkritušo Israēlu?

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 6. aprīlī.

DĪVAINĀ PAVĒLE

„Kad Tas Kungs sāka runāt ar Hozejas muti, Viņš viņam sacīja: ‘Ej un ņem sev netikli sievu līdz ar netiklībā dzimušiem bērniem, jo zeme arvien vairāk atkrīt no Tā Kunga un kļūst netikla.’ Un Hozeja gāja un ņēma Gomeru, Diblaima meitu, sev par sievu. Viņa tapa grūta un dzemdēja viņam dēlu.’ (Hoz. 1:2, 3)

Gadsimtiem ilgi Bībeles pētnieki ir debatējuši par šīs pavēles nozīmi, uzdot jautājumus – Vai Gomera bija prostitūta vai vienkārši neuzticīga laulātā? Vai viņa bija amorāla pirms laulībām ar Hozeju vai tāda kļuva pēc tam?

To mēs nevaram skaidri zināt. Tomēr viens ir zināms pavisam droši: kad Kungs runāja uz Hozeju un caur viņu, Viņš gribēja vadīt ļaužu uzmanību no Hozejas stāsta uz Dieva mīlestības stāstu pret Israēlu. Tā kā Gomera bija izraēliete, viņas un pravieša laulības stāsts saistās ar stāstu par Dieva derību ar Israēlu.

Starp Hozejas stāstu un Dieva piedzīvojumiem ar Israēlu ir svarīgas paralēles. Gomera pārkāpa laulību attiecībā pret Hozeju cilvēcīgā līmenī. Israēls bija neuzticīgs Dievam garīgā ziņā. Kā Gomeras amorālums ievainoja viņas vīra sirdi, tieši tāpat Israēla elkdievība sarūgtināja Dieva sirdi. Hozeja bija aicināts paciest salauztu sirdi un izpostītu laulību. Viņš droši vien piedzīvoja publisku sašutumu un nicinājumu. Tomēr, jo vairāk viņš piedzīvoja Gomeras neuzticību, jo dziļāka kļuva viņa izpratne par Dieva sāpēm un vilšanos attiecībā pret Israēlu.

Dievs bieži lūdza praviešiem darīt kaut ko vairāk nekā tikai sludināt. Izlasi minētās rakstu vietas un paskaidro, kā pravieša darbība simbolizēja Dieva rīcību pret Savu tautu. (Jes. 20:1-6, Jer. 27:1-7, Ec. 4:1-6) _____

Kādu liecību par Kungu nes ne tikai tavi vārdi, bet arī rīcība? Kas tavā dzīvē ir tāds, kas atklāj, ka tu neesi vienkārši labs cilvēks, bet ka tu esi Jēzus sekotājs? _____

GARĪGA NETIKLĪBA

Kad Hozejas sieva Gomera pārkāpa laulību attiecībā pret viņu, viņš piedzīvoja ciešanas, ko nes nodevība, pazemojums un kauns. Kaimiņiem un draugiem, kas redzēja viņa sāpes, Hozeja sniedza dievišķo vēsti ar saviem vārdiem un darbiem: Israēls, Dieva sieva, ir tieši tāds pats kā Gomera. Izredzētā tauta pārkāpj garīgo laulību.

Pravietis Jeremija salīdzināja Dieva neuzticīgos ļaudis ar prostitūtu, kas dzīvo ar daudziem mīļākajiem, neskatoties uz to, ka Dievs viņiem ir sagādājis visu (Jer. 3:1). Līdzīgi arī pravietis Ecehiēls elkdievīgo Israēlu sauca par „netiklo sievu”, kas bija novērsusies no sava īstā vīra (Ec. 16:32). Tātad elkdievība Bībelē tiek uzskatīta par garīgo laulības pārkāpšanu.

Izlasi Hoz. 2:8-13. Kāds brīdinājums šeit ir sniegts? Kā mēs kā septītās dienas adventisti varam nonākt briesmās, darot pēc būtības to pašu? _____

Izteiciens „labība, jauns vīns un eļļa” ir lietots arī 5. Mozus grāmatā, lai aprakstītu Israēla pamatproduktus, ko tauta bagātīgi baudīja saskaņā ar Mozum dotajiem Dieva apsolījumiem. Hozejas laikos ļaudis bija tik nepateicīgi Dievam, tik saistījušies ar apkārt esošo pasauli, ka viņi pienesa šīs dāvanas, ko Dievs viņiem bija iedevis, saviem viltus dieviem. Kāds tas ir brīdinājums mums visiem, lai dāvanas, kas mums ir iedotas, tiktu izlietotas kalpošanai Kungam, nevis tādā veidā, kādā tās nekad nav bijušas paredzētas (Mat. 6:24).

„Kā Dievs skatās uz mūsu nepateicību un viņa svētību noniecināšanu? Kad mēs redzam, kā kāds nevēriģi izturas vai nepareizi izmanto mūsu dāvanas, mūsu dūres un sirdis savēlkas pret viņu. Bet tie, kas dienu no dienas un gadu pēc gada ir saņēmuši Dieva žēlastības dāvanas, nepareizi izlieto viņa veltes un nevēriģi izturas pret dvēselēm, par kurām Kristus ir atdevis savu dzīvību. Līdzekļi, ko viņš tiem ir piešķīris, lai uzturētu Viņa lietu un uzceltu Viņa valstību, ir investēti mājās un zemes īpašumos, izšķiesti lepnumā un savu kārību apmierināšanā, bet Devējs ir aizmirsts.” (E. Vaita „Advent Review and Sabbath Herald” 1886. g. 7. decembris.)

Padomā par to, cik viegli ir pieņemt dāvanas, ko Dievs tev ir devis, un izmantot tās savtīgi vai pat elku pielūgsmei. Kā mēs varam pasargāt sevi no šī grēka savā dzīvē? _____

ATJAUNOŠANAS APSOLĪJUMS

*Izlasi Hoz. 2. nodaļu! Kāda ir Dieva galvenā vēsts Saviem ļaudīm šajā nodaļā?
Kā šajā nodaļā ir atklāts evaņģēlijs?* _____

Hozejas vēsts atklāj dziļo patiesību par Dieva nelokāmo mīlestību pret necienīgajiem cilvēkiem. Hozejas 2. nodaļa satur garu Kunga runu par Israēla atkrišanu, kas ir pretēja Dieva uzticamajai mīlestībai pret Saviem ļaudīm. Pēc sodīšanas vīrs vedis sievu uz tuksnesi, kur viņi atkal salaulāsies.

Tādējādi nodaļa noslēdzas ar nākotnes ainojumu pēc tiesas, kad Dievs centīsies panākt, lai Israēls Viņu milētu tāpat kā iepriekš (Hoz. 2:12-15). Meža zvēri vairs neizpostīs sievas vīgu un vīnakokus, bet kļūs par sabiedrotajiem jaunajā derībā (Hoz. 2:18). Bez tam, visiem bērniem tiks doti jauni vārdi, kas atkal atklāj Dieva labprātību dziedināt un piedot Savu ļaužu pārkāpumus pagātnē.

Dievs brīvi piedāvā grēku piedošanu. Cik daudz piedošana maksā Dievam? Cik daudz šī mācība izmaksāja Hozejam personīgi? (Hoz. 3:1, 2) _____

Hozejam kā Israēla vīriešu kārtas pārstāvim bija lemts baudīt privilģētu stāvokli tā laika patriarhālajā sabiedrībā. Bet šī privilģija ietvēra lielu atbildību. Virietim senajā Israēlā vajadzēja pielikt ārkārtīgi lielas pūles, lai piedotu un pieņemtu atpakaļ neuzticīgu sievu, pieņemot arī bērnus, kas varēja būt no cita tēva, kā savus paša. Nostāšanās savas sievas un bērnu pusē, tāpēc piedzīvojot sociālu atstumtību, bija viena no vissmagākajām dzīves pieredzēm.

Tomēr Hozeja viņu „atpirka”. Dievs zināmā mērā to pašu izdarīja ar cilvēci, bet par to samaksāja ar Jēzus nāvi pie krusta. Tikai raugoties uz krustu, mēs varam skaidrāk saprast, ko Dievam maksāja mūsu atpirkšana no sabrukuma, ko bija radījis grēks.

LIETA PRET ISRAĒLU

Hozejas 4:1-3 atklāj Dievu kā vienīgo, kas ceļ likumīgu apsūdzību (ebr. val. „rib”) pret Israēlu. Izredzētā tauta bija vainīga sava Dieva priekšā, jo tā nebija dzīvojusi pēc derības noteikumiem. Patiesība, žēlastība un Dieva atzīšana bija tas, kas izcēla Israēla unikālās attiecības ar Viņu. Saskaņā ar Hoz. 2:18-20, šis ir dāvanas, ar ko Dievs apdāvina Savus ļaudis, atjaunojot derību.

Tomēr grēka dēļ Israēla dzīve bija bez šīm žēlastības dāvanām. Hozejas uzskaitītie noziegumi bija noveduši tautu līdz anarhijas robežai. Reliģiskie vadītāji, priesteri un arī pravieši nesa kopīgu atbildību par pašreizējo Israēla dzīves sabrukumu. Tā bija smaga atbildība. Ja viņi nestājas pretī vardarbībai un nenosoda netaisnu rīcību, tad Dievs viņus pašus iznīcinās.

Vecajā Derībā elkdievība tika uzskatīta par visnopietnāko grēku, jo tā noliedza Dieva lomu visas tautas un katra cilvēka privātajā dzīvē. Sausā klimata dēļ lietus Israēlā bija dzīvības un nāves jautājums. Israēlieši sāka ticēt, ka viņu svētības, kā, piemēram, dzīvību dodošais lietus, nāk no Bāala. Tāpēc viņi cēla tempļus svešiem dieviem un sāka jaukt kopā amoralitāti ar pielūgsmi.

Tajā pašā laikā zemē bija izplatīta sociāla netaisnība. Bagātie izraēlieši ekspluatēja zemniekus, lai varētu samaksāt nodevas asīriešiem. Daudzi ķērās pie viltus un krāpšanas (Hoz. 12:7, 8). Šī iemesla dēļ kādreizējais miera un labklājības periods noveda pie politisku un sociālu nemieru laikiem. Zeme atradās uz pilnīga haosa robežas.

„Cik žēl ir nabaga bagāto cilvēku, kas apliecina kalpošanu Dievam. Sakot, ka pazīst Dievu, ar darbiem viņi Viņu aizliedz. Viņi apliecina ticību patiesībai, bet viņu darbi nesaskan ar šo ticības apliecību. Mīlestība uz bagātību padara cilvēku savtīgu, prasīgu un valdonīgu. Bagātība ir vara, un bieži mīlestība uz to samaitā un paralizē visu, kas cilvēkā ir cēls un līdzīgs Dievam.” (E. Vaita „Liecības draudzei” 2. sēj., 682. lpp.)

Izlasi Jēk. 5:1-7. Kā šie vārdi iederas šī laika patiesībā, kā tā atklāta Atklāsmes grāmatas triju eņģeļu vēstīs (Atkl. 14:-12)? Lai arī kāds būtu mūsu finansiālais stāvoklis, kā mēs varam pasargāt sevi no briesmām, ko nauda vienmēr sagādā Kristus sekotājiem? _____

AICINĀJUMS NOŽĒLOT

„Bet šī ir mūžīgā dzīvība, ka viņi atzīst Tevi, vienīgo patieso Dievu, un to, ko Tu esi sūtījis, Jēzu Kristu.” (Jāņa 17:3)

Vārds „Hozeja” ebreju valodā nozīmē „Kungs glābj”. Tas ir saistīts ar tādiem vārdiem kā Jozua, Jesaja un arī Jēzus. Praviētis aicina ļaudis atstāt grēku un rast patvērumu savā Kungā Dievā, jo Viņš ir viņu Radītājs un Pestītājs. Dievišķā sprieduma nolūks bija atgādināt grēciniekiem, ka viņu dzīvība un spēks nāk no Tā, pie kā viņiem ir jāatgriežas. Tādējādi, pat sniedzot brīdinājumu un pasludinot spriedumu, Hozejas grāmata atklāj gan cilvēka nožēlas, gan dievišķās piedošanas tēmu.

Praviētis mudina tautu, kas iet bojā grēkos „atziņas trūkuma” dēļ (Hoz. 4:6), censties pilnībā iepazīt Dievu un dzīvot saskaņā ar Viņa mūžīgajiem principiem. Dievatziņas trūkums vadīja ļaudis uz sacelšanos un beigās noveda pie sprieduma.

Turpretī ticībā un paklausībā viņi varēja nonākt pie Kunga atzīšanas paši savā dzīvē. Šī atzīšana var būt arī ļoti tuva un intīma. Tieši tāpēc laiku pa laikam laulības tiek atklātas kā simbols attiecībām, kādas Kungs vēlas ar mums.

Tieši tāpēc kristieša dzīve pirmkārt sastāv no attiecībām ar dzīvo Dievu. Tieši tāpēc Kungs aicina ļaudis iepazīt Viņu un sekot Viņa gribai savā dzīvē.

Grēka problēma ienesa baisu atšķirtību starp Dievu un cilvēci. Bet, pateicoties Jēzus nāvei pie krusta, ir izveidots ceļš, lai ikviens no mums varētu staigāt cieši kopā ar Kungu. Mēs patiešām varam Viņu iepazīt paši savā dzīvē.

Kāda ir atšķirība starp zināšanām par Dievu un Dieva pazīšanu? Kā šī atšķirība atslogojas ikdienas dzīvē? Ko tu atbildētu, ja kāds tev jautātu: „Kā es varu iepazīt Dievu?” Ko šie panti māca par to, cik svarīgi ir „pazīt Kungu”?

2. Moz. 33:12, 13 _____

_____

Jer. 9:23, 24 _____

_____

Dan. 11:32 _____

_____

1. Jāņa 2:4 _____

_____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

„Ar laiku Hozeja saprata, ka viņa personīgais liktenis ir dievišķo jūtu spogulis, ka viņa ciešanas atbalso Dieva ciešanas. Šajās kopīgajās ciešanās pravietis, iespējams, ieraudzīja, kāda nozīme ir laulībām, ko viņš noslēdza pēc dievišķas pavēles.

Tikai izdzīvojot savā personīgajā dzīvē to, ko dievišķais Israēla Dzīvesbiedrs piedzīvoja, pravietis iemācījās būt līdzjūtīgs dievišķajā situācijā. Laulība bija drīzāk kā mācība, ilustrācija, nevis simbols vai sakraments.” (Abraham J. Heschel, *The Prophets* (Mass.:Prince Press, 2001), 56. lpp.)

„Simbolu valodā Hozeja desmit ciltīm atklāja Dieva plānu katrai patiesai dvēselei, kas savienosies ar Viņa draudzi virs zemes, – atjaunot svētības, ko Israēls saņēma Apsolītajā zemē, kad tas bija paklausīgs un uzticīgs Kungam. Uzrunājot Israēlu un apliecinot tam savas ilgas parādīt žēlastību, Kungs paziņoja: ‘Tāpēc, raugi, Es viņu vilinādams aizraušu un vedīšu viņu tuksnesī un runāšu laipni ar viņu, un atdošu viņai, tur būdams, viņas vīnadārzus, un Ahorā ieleju pārvērtīšu par cerības vārtiem. Un tur tad viņa būs piekāpīga un dziedās kā savas jaunības dienās, kad viņa izgāja no Ēģiptes zemes.’” (E. Vaita „Pravieši un ķēniņi”, 298. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1 Par elkdievību mēs parasti domājam kā par zemošanos statuju priekšā. Kā **1**•elkdievība var būt kaut kas, kas ir daudz viltīgāks un ļaunāks par to? _____

2 Grupā turpiniet pētījumus par to, ko nozīmē pazīt Dievu. Ja tu saki, ka **2**•„pazīsti Kungu”, ko tu ar to domā? Kā var iegūt dievatziņu? _____

3 Daži senie teologi apgalvoja, ka Dievs ir nepārvarams, tas ir, ka Viņš **3**•nepiedzīvo sāpes vai prieku citu būtņu, piemēram, cilvēku, rīcības dēļ. Kāds varētu būt iemesls, kāpēc cilvēki aizstāv šo viedokli? Kāpēc mēs to tomēr neatbalstām? _____

4 Pārdomā vairāk faktu, ka mūsu glābšana ir maksājusi tik dārgi. Ko tas **4**•mums liecina par mūsu vērtību Dieva acīs? _____

MĪLESTĪBA UN TIESA: DIEVA DILEMMA (HOZEJA)

SABATA PĒCPUSDIENAI

NEDEĻAS PĒTĪJUMIEM:

Hoz. 7:11, 12; 10:11-13; Mat. 11:28-30; Rom. 5:8; 1. Pēt. 2:24; Hoz. 14.

ATMIŅAS PANTS:

„Tādēļ atgriezies pie sava Dieva, glabā savu žēlsirdību un taisnību, cerē un pašļaujies vienmēr uz savu Dievu!” (Hoz. 12:7)

GALVENĀ DOMA:

Hozeja vēl vairāk atklāj Dieva mīlestību pret Viņa ietiepīgajiem bērniem.

Parasti Bībeles autori par Dieva mīlestības attiecībām runā, izmantojot metaforas. Ar metaforu dziļāk var atklāt mazāk zināmu jautājumu, izmantojot salīdzinājumus un paralēles ar iepazītām lietām un parādībām. Metaforas ir simboli, ko izmanto, lai izskaidrotu nevis pašu simbolu, bet kādu citu lietu vai parādību.

Divas visvairāk lietotās Bībeles metaforas, kas aino Dieva attiecības ar Saviem ļaudīm, ir vīra/sievas un vecāku/bērnu metafora. Šajā nedēļā aplūkosim dažas Hozejas metaforas, no kurām dominējošā patiešām ir bērna un vecāku metafora.

Hozeja izmantoja metaforas tā paša iemesla dēļ, kāpēc Jēzus mācīja līdzībās. Pirmkārt, lai izskaidrotu patiesības par Dievu ar dzīves parasto lieto palīdzību. Otrkārt, lai iespiestu cilvēku prātos svarīgus garīgus principus, ko varētu ieviest ikdienas dzīvē.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 13. aprīlī.

„KAS NEKO NEIZPROT”

„Efraims ir kā ievilināts balodis, kas neko neizprot: reizēm viņi aicina palīgā ēģiptiešus, tad atkal griežas pēc palīdzības pie asīriešiem. Kamēr viņi tā šurpu turpu skraida, Es uzmetīšu viņiem Savu tīklu un noķeršu viņus kā putnus gaisā, un pārmācīšu viņus, kā tas jau tiek sludināts viņu draudzei.” (Hoz. 7:11, 12) Lasi šos pantus kontekstā. Kāds brīdinājums šeit ir dots? Kādu principu mēs no šiem pantiem varam pieņemt savai dzīvei? _____

Efraims bija Jāzepa jaunākā dēla vārds. Tāpēc ka „Efraims” bija galvenās Israēla ziemeļu valsts cilts nosaukums, tas tika attiecināts uz visu valsti, tieši tāpat, kā Jūda tika attiecināts uz dienvidu valsti. Iepriekšminētajos pantos Israēls salīdzināts ar nesaprātīgu putnu (salīdzini ar Jer. 5:21), kas viegli nonāk putnu ķērāja tīklā. Šajā kontekstā viņa griešanās pēc palīdzības pie citām tautām bija sacelšanās pret Dievu.

Kāpēc? Jo apvienošanās ar vareno asīriešu impēriju vai godkārīgo Ēģiptu liktu Israēlam atzīt to dievu pārākumu, kam kalpoja šīs lielvaras (skat. arī Jes. 52:4, Raudu dz. 5:1-6). Iet pie viņiem nozīmētu nepieciešamību novērsties no Kunga. Taču viņu vienīgā cerība bija atgriezties pie Kunga, nožēlot, paklausīt Viņa baušļiem un atmest neistos dievus, nevis politiskā alianse ar pagāniem.

„Palestīnas atrašanās vieta pakļāva to šo divu seno impēriju iebrukumiem. [...] Tik ļoti iekārojamā balva, par ko cīnījās šīs spēcīgās impērijas, bija lielceļš, kas savienoja bagātīgās ūdensgūtves baseinus Nīlu un Eifratu. Israēls un Jūdeja tika ierauti šajā starptautiskajā cīņā un bija iespiesti starp diviem sāncenšiem. Izmisumā, bez garīgas uzticības Dievam, Israēls bezjēdzīgi vispirms griezās pie viena, tad pie otra pēc atbalsta, kas varēja tikai kļūt par slazdu viņu pašu tautas labklājībai.” (SDA Bībeles komentāri, 4. sēj., 908. lpp.)

Ir tik viegli meklēt cilvēcisku palīdzību savās problēmās, nevis meklēt Kungu, vai ne? Protams, Kungs var izmantot cilvēciskus līdzekļus, lai atbildētu uz mūsu lūgšanām. Kā mēs varam būt droši, ka izmisuma brīžos un tad, kad ir vajadzīga palīdzība, mēs nepieļaujam to pašu kļūdu, ko pieļāva Israēls? Kā mēs varam izmantot cilvēku palīdzību, nenovēršoties no Kunga? _____

PIE KUĻŠANAS PIERADINĀTS VĒRSIS

Izlasi Hoz. 10:11-13. Kādu vēsti Kungs šeit dod Saviem ļaudīm? Kā mēs saprotam frāzi – „tiekams Viņš nāktu un liktu nolīt pār jums Savai taisnībai”? _____

Hoz. 10. nodaļā Dieva bērns Efraims ir salīdzināts ar dresētu vērsi, kam patīk kult graudus, jo kuļot var arī ēst. Tādējādi tā vietā, lai būtu produktīva, Israēla eksistence bija kļuvusi vērsta uz sevi. Kad Dievs iejūgs Israēlu, lai tas strādātu uz atklāta lauka tā, kā tautai vajadzētu, taisnība un laipnība augs.

Bībeles laikos iejūgs bija instruments kalpošanai. Jauni lopīti nastu nesēji tika trenēti būt pakļāvīgi, lai vispirms kultu labību (Jer. 50:11). Iejūgti tie vienkārši izmīdīja ar kājām graudus ārā. Nākamajā līmenī tie vilka kuļamos rikus pāri labībai (2. Sam. 24:22). Šis darbs sagatavoja viņus zemes aršanai (1. Kĕn. 19:19; Jer. 4:3). Dievam bija līdzīgs plāns, apmācot Israēlu. Viņš gribēja uzlikt iejūgu Efraima pleciem, lai viņš čakli strādātu, uzplēšot un arot zemi.

Hoz. 10:12 pravietis atklāj, kādu Kungs ilgojas redzēt Israēlu, pateicoties paklausībai Viņa vārdam. Taisnība un nelokāma mīlestība ir dāvanas, ko Dievs apsolīja Savai sievai, kad tiks atjaunota derība (Hoz. 2:19). Ja ļaudis sēs taisnību, viņi pļaus laipnību. Tikai meklējot Kungu un Viņa prātu, Israēls var tikt atbrīvots no nākamā soda. Žēlastības durvis vēl joprojām ir atvērtas, lai nožēla no Dieva izredzēto ļaužu puses būtu iespējama.

Padoms sēt taisnību attiecas uz cilvēku savstarpējām attiecībām. Dieva meklēšana attiecas uz attiecībām starp Dievu un Viņa ļaudīm. Augsnes uzplēšana aino garīgo un sociālo reformu un atjaunošanu. Kungs un Viņa ļaudis strādās kopā, savstarpēji sadarbojoties, lai atdotu zemei svētības. Rezultāts būs krāšņs uzplaukums, kas piepildīs visu zemi (Hoz. 14:5-7).

Izlasi Kristus aicinājumu ņemt uz sevi Viņa jūgu (Mat. 11:28-30). Kā, iemācoties no Kristus būt „lēnprātīgi un no sirds pazemīgi”, mēs varam atrast mieru savām dvēselēm? _____

DĒLS, KAS SĀK STAIGĀT

„Kad Israēls bija jauns, Es viņu, Savu dēlu, iemilēju un atsaucu šurpu no Ēģiptes. [...] Es satvēru Efraima rokas un vadīju viņu, bet viņi neievēroja, ka Es viņiem palīdzēju.” (Hoz. 11:1, 3)

Šajos pantos Hozeja saka, ka Kunga rīcība ir līdzīga jaunu vecāku maigajām rūpēm. Tieši tāpat kā vecāki maigi un pacietīgi māca bērnam staigāt, turot to pie rokas, lai pasargātu no krišanas, tā arī Kungs ir rūpējies par Israēlu jau no iesākuma. Hozejas vēsts sirds ir Dievs, kas mīl un piedod. Pat tad, kad Viņš disciplinē, Viņš ir ļoti līdzjūtīgs. Viņa dusmas var būt šausmīgas, bet Viņa žēlastība ir neaptverama.

Izlasi 5. Moz. 8:5, Sal. pam. 13:24, Ebr. 12:6 un Atkl. 3:19. Kas visiem šiem pantiem ir kopīgs? Kādu mierinājumu mēs varam gūt no tiem? _____

_____

_____

Ar Mozus starpniecību Dievs informēja Ēģiptes ķēniņu, ka Israēls ir Viņa īpašais bērns (2. Moz. 4:22, 23). Lai gan visas tautas vīrs zemes, tai skaitā ēģiptieši, ir Dieva dēli un meitas, ebreju tauta bija izredzēta būt Dieva pirmdzimtais dēls ar īpašām privilēģijām. Bet kopā ar šīm privilēģijām nāca arī atbildība. Tuksnesi Kungs rūpējās par Saviem ļaudīm tāpat, kā „vīrs nes savu dēlu” (5. Moz. 1:31). Reizēm Viņš viņus pārmācīja, kā „tēvs pārmāca savu dēlu” (5. Moz. 8:5).

„Visi, kas šajā pasaulē patiesi kalpo Dievam vai cilvēkiem, tiek sagatavoti mācībās ciešanu skolā. Jo lielāka atbildība un augstāka kalpošana, jo pamatīgāka pārbaude un stingrāka pārmācība.” (E. Vaita „Audzināšana”, 151. lpp.)

Nav šaubu, jebkurš vecāks, kas mīl savus bērnus, pārmāca viņus, un vienmēr viņu pašu labuma dēļ. Ja to dara kļūdaini un krituši cilvēki, cik daudz vairāk mēs varam uzticēties Dieva mīlestībai pret mums arī tad, kad piedzīvojam pārbaudījumus? _____

_____

Daudziem no mums nav problēmu uzticēties Dieva pārmācībai. Drīzāk cīņa ir par to, kā izskaidrot pārbaudījumus, ar ko saskaramies. Kā mēs varam zināt, vai tas, kam ejam cauri, patiešām ir Dieva mācība „ciešanu skolā” vai arī tas ir kaut kas cits? Līdzdali savu pieredzi Bībeles izpētes grupā! _____

_____

LĪDZJŪTĪBA STIPRĀKA PAR DUSMĀM

„Bet kā Es lai rikojos ar tevi, kā Es tevi lai atstāju, Efraim, kā lai Es nododu tevi citu rokās, Izraēl? Vai lai Es vienkārši nepārvēršu tevi par Admu un nesagrauju drupās kā Ceboimu, kad abas šīs pilsētas tika izpostītas? Bet Mana sirds noskaņota citādi, Es esmu par daudz dedzīgs Savā žēlsirdībā, lai Es rikotos pēc Savu dusmu versmes un lai Es izšķirtos Efraimu iznīcināt galīgi. Jo Es esmu Dievs un ne cilvēks, Es esmu Svētais tavā vidū, bet Es nenākšu pie tevis Savu dusmu bargumā.” (Hoz. 11:8, 9)

Šie panti kalpo kā logs uz Dieva sirdi: vai Dievs nodos savu dumpīgo dēlu, lai tas tiktu nomētāts ar akmeņiem līdz nāvei, kā to prasa likums (5. Moz. 21:18-21, skat. arī 1. Moz. 19:17-23)? Kāds brīnišķīgs ieskats gan Dieva paša ciešanās cilvēka grēka dēļ, gan Viņa ilgās mūs glābt.

Pat lai gan grēcīgais Izraēls bija pelnījis pilnīgu iznīcību, Kungs Savā pacietīgajā žēlastībā turpina milēt Savus ļaudis, cīnoties par viņu nožēlu.

Abrahāma laikā bija piecas pilsētas, kas bija izvietotas Jordānas ielejā Nāves jūras dienvidaustrumos (1. Moz. 14:8). Tās bija Sodoma, Gomora, Adma, Cebojima un Coāra, zināmas kā „līdzenuma pilsētas”. No šīm pilsētām iznīcināta netika tikai Coāra. Pārējo četru pilsētu nosaukumi ir kļuvuši par apzīmējumu pilnīgai iznīcībai, kas pār tām nāca iedzīvotāju ļauno ceļu dēļ, kā arī tāpēc, ka viņi nebija labprātīgi nožēlot (5. Moz. 29:23). Iepriekšminētajos pantos Hozeja atsauca uz dažām no šīm pilsētām.

Hozejas 11. nodaļa māca, ka Dieva ceļi ir pārāki par grēcīgo cilvēci. Viņš neļauj rūgtumam pārvaldīt Savus lēmumus. Dieva mīlestība cenšas nest dziedināšanu, veselību un atjaunošanu Saviem ļaudīm. Dievišķās pārmācības nolūks ir norādīt uz kļūdām, izlabot un samierināt, nevis iznīcināt un atriebties. Daudzi cilvēki, pat kristieši, nesaprot šo Dieva aspektu, bet tā vietā redz Viņu kā atriebīgu, dusmīgu un sikumainu, lai tikai sodītu viņus par viņu grēkiem. Pat vēl ļaunāk, daži tic, ka Viņš pazudušos dedzinās ellē visu mūžību. Tomēr šeit attēlotais Dievs tāds nav.

Izlasi Rom. 5:8, 1. Pēt. 2:24 un Gal. 3:13! Kā šie panti, pat vairāk nekā Hozejas rakstītie, atklāj, cik plaša ir Dieva mīlestība pret cilvēci? _____

DZIEDINĀTĪ, MĪLĒTI UN AUDZINĀTI

Daži zinātnieki uzskata Kungu, kas atklāts Vecajā Derībā, par bargu un nepiedodošu, pretēji Jēzum, kas atklāts Jaunajā. Kāpēc šis secinājums ir tik nepareizs? Kā Hoz. 14. nodaļas vēsts palīdz saprast, cik nepareizs ir šis secinājums? Ko šī nodaļa atklāj par Dieva raksturu un mīlestību pret Viņa ļaudīm? _____

Hozejas pēdējā nodaļa ir atbilstošs noslēgums pravieša pasludinātajai vēstij. Tā vēlreiz apstiprina apsolījumu, ka Dieva glābšanai pieder pēdējais vārds. Nodaļa sākas ar vēl vienu aicinājumu novērsties no visas netaisnības. Lūdzot ļaudis atgriezties pie Dieva, pravietis pasaka viņiem tos vārdus, ko viņiem vajadzētu teikt pielūgsmē. Viņu lūgumam vajadzētu būt, lai Dievs noņemtu vainu, kas viņus ir nomaldinājusi. Viņiem vajadzētu arī atteikties no atkarības no citām tautām un pilnībā atmet elkdievību. Bībeles laikos neviens cilvēks nevarēja Kunga priekšā nākt ar tukšām rokām (2. Moz. 23:15). Viņiem mācīja nest Dievam ne tikai upurējamo dzīvnieku, bet arī īstas nožēlas vārdus kā savu pateicības upuri.

Tad, sekojot nožēlojošai atzišanai no ļaužu puses, Dievs atbild ar virkni apsolījumu. Iespaidīgākais no tiem ir par to, ka dievišķais Ārsts dziedinās cilvēku ļaunumu. Dieva atjaunojošās attiecības ar Israēlu ir pielīdzinātas rasai, kas ir vienīgais kokiem un puķēm pieejamais valgums garās un sausās Palestīnas vasaras laikā. Tās ir arī salīdzinātas ar olīvkoku, kas tiek uzskatīts par īpaši vērtīgu, par augļu koku kroni. Tā lapotne nodrošina ēnu un atsvaidzinājumu, un tā eļļa tiek izmantota pārtikai, ķermeņa ādas kopšanai un apgaismojumam. Libanonas ciedrkokas tiek uzskatīts par vislietderīgāko no visiem lielajiem kokiem Bībeles zemēs. To augstvērtīgie kokmateriāli kalpo tempļu un karaļa piļu celtniecībai (1. Ķēn. 6:9, 10). Dieva stādītās saknes radīs tik daudz svaigu koku, ka Israēls kļūs par dārzu, kas pilns ar svētībām visai pasaulei.

Izlasi pēdējo nodaļas pantu! Kādi ir nosacījumi, lai visi šie apsolījumi tiktu piepildīti? Kāpēc mūsdienās mums, septītās dienas adventistiem, šie nosacījumi nav citādi? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Salīdzini šo divu citātu domu ar Hoz. 7.-14. nodaļas sniegto vēsti.

„Dievs ir uzrunājis pasauli caur dabu, līdzībās un simbolos, ar sentēvu un praviešu starpniecību. Cilvēcei ir jādod mācība pašas cilvēces valodā. [..] Dieva valdības princips un glābšanas plāns ir skaidri jādefinē. Cilvēku priekšā ir pilnībā jāatklāj Vecās Derības mācības.” (E. Vaita „Laikmetu ilgas”, 34. lpp.)

„Ilgajos un tumšajos gados, kad viens valdnieks pēc otra nekaunīgi izaicināja Debesis un veda Israēlu arvien dziļāk elku kalpībā, Dievs saviem atkritušajiem ļaudīm sūtīja vienu vēsti pēc otras. Ar praviešu starpniecību Viņš tiem sagādāja iespēju apturēt atkrišanas plūdus un atgriezties pie Kunga. [..] Nekad Israēls netika atstāts bez cēlām liecībām par Dieva vareno spēku izglābt to no grēkiem. Arī vistumšākajās stundās daži palika uzticīgi savam dievišķajam vadonim un, elkdievības apņēmti, tomēr dzīvoja nevainojami Svētā Dieva priekšā. Šie uzticīgie pieskaitīti atlikušajiem, kuri beidzot piepildīs Jehovas mūžīgo nodomu.” (E. Vaita „Pravieši un ķēniņi”, 108. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Ir izteikta doma, ka, pateicoties Hozejas dzīvei un kalpošanai, Dieva vārds • Israēlam zināmā mērā „kļuva par miesu”. Kā šī doma tikai nedaudz atspoguļo lielo patiesību par Jēzus cilvēciskumu? Skat. Jāņa 1:14. _____

2. Senais Israēls neatkrita no Dieva vienā naktī. Tā atkrišana bija pakāpenisks • process. Sagatavojies līdzdalīt Bībeles izpētes grupā dažus veidus, kā cilvēks var palikt uzticīgs Dieva mūžīgajiem principiem pastāvīgi mainīgajā pasaulē. _____

3. Daži cilvēki uzskata, ka evaņģēlija vēsts par Dieva lielo mīlestību un glābša- • nu ir skaidri atklāta tikai Jaunajā Derībā, nevis Vecajā. Kas nepareizs ir šajā uzskatā? _____

4. Grupā pārrunājiet savas atbildes uz otrdienas pēdējo jautājumu. _____

5. Vecā Derība bija Bībele, ko lasīja Jēzus Kristus un apustulis Pāvils. Ieskaties • Jaunās Derības citātos no Hozejas grāmatas, kas atrodami Mat. 9:13 un Rom. 9:25, 26. Kā Jēzus un Pāvils izmantoja evaņģēlija vēsti no Hozejas grāmatas, lai pasludinātu patiesību mums?

SVĒTS UN TAISNS DIEVS (JOĒLS)

SABATA PĒCPUSDIENAI

NEDEĻAS PĒTĪJUMIEM:

Joēla 1; 2:28, 29; Ap. d. 2:1-21; Joēla 2:31, 32; Rom. 10:13; Mat. 10:28-31.

ATMIŅAS PANTS:

„Un Tas Kungs liek atskanēt Savai balsij – Saviem pērkoniem – Sava karaspēka priekšā; liels un varens ir Viņa karaspēks, daudz ir Viņa pavēļu izpildītāju. Liela ir Tā Kunga diena un ļoti briesmīga. Kas gan var tajā pastāvēt?” (Joēla 2:11)

GALVENĀ DOMA:

Dievs var izmantot krīzes tāpēc, lai liktu Saviem ļaudīm izjust gan atkarību no Viņa, gan arī viņu vajadzību pēc garīgas atjaunošanas un reformācijas.

Lielajā siseņu sērgā un smagajā sausuma periodā, kas postīja dienvidu valsti Jūdeju, pravietis Joēls, Amosa un Hozejas laikabiedrs, saskatīja „lielās un briesmīgās” tiesas dienas pazīmes (Joēla 2:31). Saskaroties ar tik lielas intensitātes un apmēru krīzi, viņš aicina visus ļaudis Jūdejā atteikties no grēka un atgriezties pie Dieva. Viņš apraksta siseņus kā Kunga armiju un redz viņu nākšanā Dieva sodu pār neuzticīgo Israēlu.

Joēls pravieto, ka siseņu sērga nobāl nākotnes tiesas priekšā. Bet tāda pati tiesa atnesīs nesalīdzināmas svētības tiem, kas ir uzticīgi Kungam un paklausa Viņa mācībām. Tomēr nav svarīgi, cik barga ir tiesa, jo tā vada pie glābšanas un pestīšanas visus tos, kuru sirdis ir atvērtas Kunga vadībai.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 20. aprīlī.

NACIONĀLA KATASTROFA

Izlasi Joēla 1:1-12. Kas notiek ar Jūdas zemi? _____

Pravietis, kas dzīvoja zemkopju sabiedrībā, aicina zemkopjus būt izmisu-
šiem par savas labības un augļu ražas zaudējumu. Ekoloģiskā katastrofa varēja
izkropļot tautas ekonomiku uz daudziem gadiem. Bez pārtikas, paēnas un mežu
zaudējuma pastāv arī augsnes virskārtas erozijas draudi. Dažiem augļu kokiem
Palestīnā ir nepieciešami divdesmit gadu, lai izaugtu, pirms tie sāk nest augļus.
Faktiski lauksaimniecības izpostīšana un mežu iznīcināšana bija tipiska iebrucē-
ju armijas taktika, kas padarīja neiespējamu upuru atgūšanos isā laikā.

Izlasi 5. Mozus 28:38! Kā tas palīdz mums saprast, kas notiek ar Jūdeju? _____

Joēls izmanto četrus dažādus siseņu apzīmējumus (Joēla 1:4), lai parādītu,
cik pilnīga un galīga bija šī sērga. Siseņu radīto iznīcību vēl ļaunāku padarīja
sausums. Visa labība, uz ko zemnieki bija cerējuši, nokalta, un viņi bija izmisuši,
jo nebija nekā, ko ēst, ne arī ko pārdot. Viņiem pat nebija sēklas, ko iesēt vēlreiz.
Tik lielu postažu viņu senči nebija pieredzējuši, un tas bija kaut kas tāds, par ko
stāstīt nākotnes paaudzēm. Fakts, ka tamlīdzīga katastrofa nekad iepriekš nebija
notikusi, pastiprina situācijas svarīgumu.

Pravietis arī ziņo par Israēla pamatproduktu – vīna, labības un eļļas – iznīci-
nāšanu (5. Moz. 14:23, 18:4). Kvieši un mieži ir vissvarīgākie graudaugi Palestī-
nā. Vīna un vīģes koki Bibēlē simbolizē mierpilnu dzīvi, baudot bagātīgas Dieva
svētības Apsolitajā zemē (1. Ķēn. 4:25, Mih. 4:4, Cah. 3:10). Idillisks miera un
labklājības ainojums ir tas, ka vari sēdēt pats zem sava vīna vai vīģes koka. Tagad
to visu apdraud dievišķs spriedums, kas pār viņiem nācis viņu grēku dēļ.

Plaujas laiks bija prieka laiks (Ps. 4:7, Jes. 9:3). Lai gan Israēla zeme bija dā-
vana no Kunga, tā vēl joprojām piederēja Dievam. No Israēla gaidīja, lai tas būtu
uzticīgs zemes namturis. Visvairāk no tautas gaidīja, lai tā kalpotu Dievam un
paklausītu Viņam, jo Viņš bija tas, kas viņiem bija devis zemi.

PŪTIET TAURES!

Kad notiek dabas katastrofa, rodas daudz jautājumu, piemēram, kāpēc Dievs to pieļāva? Kāpēc daži cilvēki izdzīvoja, bet citi nomira? Vai šeit ir kāda mācība, ko mēs varētu mācīties? Joēlam nebija nekādu šaubu, ka siseņu sērga varēja novest pie dziļākas izpratnes par Dieva universālo plānu. Pirmajā nodaļā, dievišķās inspirācijas vadīts, pravietis saista nacionālo krīzi ar garīgo stāvokli valstī. Siseņi nebija atstājuši neko, ko varētu pienest kā upuri Kungam. Labības un vīna upuris bija daļa no ikdienišķās kalpošanas templī, saskaņā ar norādījumiem, par ko ziņots 2. Moz. 29:40 un 4. Moz. 28:58. Atstāšana bez upura bija smags pārbaudījums, bet tam vajadzēja kalpot tautai kā brīdinājumam par viņu bēdīgo stāvokli. Zaudēt iespēju pat pienest upuri bija kā simbols derības laušanai starp Dievu un Israēlu. Bet, atšķirībā no citiem praviešiem, Joēls netērēja daudz laika, lai analīzētu tautas kļūdas. Viņš daudz vairāk bija ieinteresēts kavēties pie dziedināšanas līdzekļiem, ko Israēlam bija parakstījis dievišķais Ārsts.

Izlasi Joēla 1:13-20! Ko Joēls saka tautai? Lai arī cik neatkārtojami bija šie apstākļi, kādā veidā tas, kas šeit ir pateikts, ir tas pats lūgums, kas tik bieži sastopams Bībelē – gan Vecajā, gan Jaunajā Derībā? _____

Pravietis aicina garīgos vadītājus sasaukt visas tautas lūgšanu un gavēšanas dienu, lai ļaudis varētu dziļi izmeklēt savas sirdis, atteikties no saviem grēkiem un atgriezties pie sava Dieva. Šādā veidā viņi varētu iziet no piedzīvotā ar jaunu uzticību Dieva mīlestībai un taisnībai. Beigās šī katastrofa varētu ievest ticīgos dziļākās attiecībās ar savu Kungu.

Viscaur Rakstos Dievs ir aprakstīts kā dabas Kungs, kas to ir radījis, uztur to un izmanto Saviem dievišķajiem nolūkiem. Šajā dabas katastrofā tā vietā, lai saplēstu savas drēbes, pravietis Joēls saka, ka tautai vajadzētu saplosīt savas sirdis un atvērt tās Dieva žēlastībai un līdzjūtībai.

Katastrofas var mūs satriekt dažādos veidos. Kad tas notiek, pie kādiem Bībeles apsolījumiem mēs varam tverties, lai iegūtu cerību un spēku izturēt, neskatoties uz to, ka varbūt nesaprotam katastrofas iemeslus un cēloņus? Kuri apsolījumi tev ir sevišķi nozīmīgi? _____

DIEVA GARA DĀVANA

Izlasi Joēla 2:28, 29 un Ap. d. 2:1-21! Kā Pēteris šeit skaidro Joēla pravietojumu?_

Vasarsvētku dienā apustulis Pēteris paziņoja, ka Kungs ir piepildījis Savu apsolījumu, kas izteikts ar Joēla starpniecību, attiecībā uz Svētā Gara izliešanu. Kopā ar Gara izliešanu un kā Dieva pārdabiskās iejaukšanās redzamu zīmi cilvēces vēsturē Dievs radījis ārkārtējus fenomenus, kas būs redzami dabā – gan virs zemes, gan debesīs.

„Ar pravieša Joēla starpniecību Kungs ir apsolījis Svētā Gara īpašu atklāšanas tiešā saistībā ar Dieva lielās dienas notikumiem.” (Joēla 3:1) Daļēji šis pravietojums piepildījās Gara izliešanā Vasarsvētku dienā, bet pilnībā tas kļūs redzams tad, kad atklāsies dievišķā žēlastība, kas pavadīs Evaņģēlija noslēdzošo darbu.

Tiešā Joēla grāmatas kontekstā nožēlai sekos liela Dieva Gara izliešanās. Tas nesīs brīnišķīgu atjaunošanos. Iznīcības vietā būs Dieva svētību dāvanas. Kungs pārlicina Savus ļaudis, ka Viņa radība tiks atjaunota un tauta atbrīvota no apspiedējiem.

Pār Dieva ļaudīm ir izliets Gars, tieši tāpat kā svaidāmā eļļa tika izlieta pār to galvām, ko Dievs bija izredzējis īpašai kalpošanai. Gars ir arī spēka dāvana, ar ko apveltīti tā saņēmēji, lai varētu darīt noteiktu darbu Dievam (2. Moz. 31:2-5, Soģu 6:34). Tikai šajā reizē Gara atklāšanās uzņems lielus apmērus. Šajā varenajā vēstures brīdī glābšana būs pieejama visiem, kas meklē Dievu. Dieva Gars nāks pār visiem uzticīgajiem – neskatoties uz vecumu, dzimumu vai sociālo stāvokli –, piepildot Mozus vēlēšanos, lai visi Kunga ļaudis kļūtu par praviešiem un lai Kungs liktu Savu Garu uz tiem (4. Moz. 11:29).

Ko tu varētu darīt savā dzīvē tādu, kas tevi padarītu uzņēmīgāku pret Svētā Gara izliešanos? _____

PASLUDINOT DIEVA VĀRDU

„Saule pārvērtīsies tumsībā un mēness asinīs, pirms nāks Tā Kunga lielā un briesmīgā diena. Tad notiks, ka izglābs sevi ikviens, kas piesauks Tā Kunga Vārdu. Jo Ciānas kalnā un Jeruzālemē būs glābšana, kā to Tas Kungs apsolījis, arī visiem pārējiem, ko Tas Kungs būs aicinājis.” (Joēla 3:4, 5)

Saules aptumšošanās un mēness pārvēršanās asinīs nav jāsaprot kā dabas katastrofas, bet kā pārdabiskas zīmes tam, ka tuvojas Kunga diena. Bībeles laikos daudzas pagānu tautas pielūdza debesu ķermeņus kā savus dievus. Mozus teica, ka izraēliešiem to nekad nevajadzētu darīt (5. Moz. 4:19). Šajā ziņā Joēla pravietojums pasaka, ka tautu elki nobāl, tuvojoties Kunga tiesai. Joēla 4:15 piebilst, ka pat zvaigžņu pulki zaudēs savu spožumu un nedos vairs gaismu, jo Kunga godības klātbūtnē viss cits zaudē spožumu.

Kristus parādīšanās nenozīmējošajiem iedvesīs lielas šausmas. Bet kā savu Kungu sagaidīs taisnie? Kāda ir būtiska atšķirība? Skat. Jes. 25:9, Joēla 3:5, Ap. d. 2:21, Rom. 10:13.

Rakstos izteiciens „piesaukt Kunga vārdu” nenozīmē tikai saukt sevi par Kunga sekotāju un turēties pie Viņa apsolījumiem. Tas var nozīmēt arī „pasludināt Kunga vārdu”. Tas ir, liecināt citiem par Kungu un par to, ko Viņš ir darījis pasaulei. Ābrahāms cēla altārus un pasludināja Dieva vārdu Kānaānas zemē (1. Moz. 12:8). Mozum Sinaja kalnā Dievs pasludināja Savu labestību un žēlastību (2. Moz. 33:19, 34:5). Dziesminieks aicina uzticīgos pateikties Dievam un piesaukt Viņa vārdu, darot tautām zināmu, ko Viņš ir darījis (Ps. 105:1). Tie paši vārdi ir atrodamī glābšanas dziesmā, ko sacerējis pravietis Jesaja (Jes. 12:4).

Tāpēc pasludināt Kunga vārdu nozīmē gan nest prieka vēsti, ka Dievs vēl joprojām valda pasaulē, gan arī aicināt pasaules tautas visu redzēt Dieva darbu un rakstura kontekstā. Tas nozīmē arī stāstīt ikvienam par Dieva augstsirdīgo glābšanas dāvanu, kas tiek piedāvāta ikvienam cilvēkam.

Ko tev nozīmē „piesaukt Kunga vārdu”? Kā tu to dari, un kas notiek tad, kad tu to dari?

PATVĒRUMS BĒDU LAIKĀ (JOĒLA 4. NOD.)

Bībeles pravieši salīdzina gaidāmo Dieva tiesu ar rūcošu lauvu, ar skaņu, kas liek ikvienam drebēt (Joēla 4:16, Am. 1:2, 3:8). Bībelē Ciāna nozīmē Dieva laicīgā troņa vietu Jeruzalemē. No šīs vietas Dievs sodīs ienaidnieku, bet tajā pašā laikā Viņš aizstāvēs Savus ļaudis, kas pacietīgi gaida Viņa uzvaru. Tie būs Viņa uzvaras līdzdalībnieki, kad Viņš atjaunos radību.

Dažiem cilvēkiem ir grūti saprast Dieva pēdējās tiesas ainojumus Rakstos. Ir labi paturēt prātā, ka ļaunums un grēks ir ļoti reāli un ka viņu spēki ir stipri, cenšoties pretoties Dievam un iznīcināt jebkuru dzīvības formu. Dievs ir ļaunuma ienaidnieks. Tāpēc Joēla vārdi aicina mūs izmeklēt savas dzīves, lai mēs būtu droši, ka esam Dieva pusē, lai tiesas dienā varētu rast patvērumu.

Izlasi Mat. 10:28-31! Kā šie panti palīdz mums pat grūtos laikos saprast, kas mums ir dots Jēzū?

Kungs uztur tos cilvēkus, kas saglabā ticību. Viņš var likt postažai nākt pār zemi (Joēla 4:1-15). Tomēr Viņa ļaudīm nevajadzētu baidīties no Viņa augstākās tiesas, jo Viņš ir apsolījis viņus pasargāt (16.p.). Viņš ir devis tiem Savu garantiju. Viņa augstsirdīgie un žēlastības pilnie darbi parāda, ka Viņš ir uzticīgs Savai derībai un nekad vairs neļaus taisnos apkaunot (Joēla 2:27).

Joēla grāmata noslēdzas ar atklāsmi par pārveidotu pasauli, kur jaunajai Jeruzālemei pa vidu tek upe un izglābto ļaužu vidū mājō mūžīgais Dievs (Joēla 4:18-21).

Šī pravietiskā vēsts aicina mūs staigāt Garā, no visas sirds dzīvot kristīgu dzīvi un censties aizsniegt visus, kas vēl nepiesauc Kristus vārdu. To darot, mēs balstāmies uz Kristus dievišķo apsolījumu būt klāt ar Svētā Gara starpniecību, kas mājō Viņa uzticīgo ļaužu sirdīs.

„Mums ir jāzina savs patiesais stāvoklis, citādi mēs nejutīsim savu vajadzību pēc Kristus palīdzības. Mums ir jāsaprot briesmas, citādi mēs nemeklēsim patvērumu. Mums ir jāizjūt savu brūču sāpes, citādi mēs neilgosimies pēc dziedināšanas.”

(E. Vaita „Kristus līdzības”, 158. lpp.) Kāda ir tava izpratne par savu „patieso stāvokli”? Kādas sāpes tu piedzīvo? Kā tu esi piedzīvojis „patvērumu”, kas mums apsolīts Kristū?

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Pravieša vārds – Joēls – Bībeles laikos bija bieži sastopams, un tas nozīmē „Kungs ir Dievs”. Šis vārds ir piemērots grāmatas kopīgajai tēmai: tikai Dievs ir pilnīgi svēts un taisns, un Viņa darbs ir augstākais virs zemes. Dieva tautas, kā arī visu pārējo tautu vēsture ir Viņa rokās. Tas pats attiecas uz katra cilvēka dzīvi.

„Brīnišķīgais mūžīgās dzīvības jautājums no mums prasa kaut ko vairāk par iedomu reliģiju, par vārdu un formu reliģiju, patiesību atstājot ārējā pagalmā. Dievs aicina uz atmodu un reformu. Bībeles un vienīgi Bībeles vārdiem ir jāatskan no katedras. Bet Rakstiem nolaupa to spēku, un sekas kļūst redzamas garīgās dzīves lejupslidē. Daudzās mūsdienu svētrunās trūkst dievišķās atklāsmes, kas modinātu apziņu un dotu dvēselei dzīvību. Klausītāji nevar sacīt: “Vai mūsu sirds mūsos nedega, kad Viņš ar mums runāja ceļā, mums rakstus izskaidrodams?” (Lūk. 24:32) Vēl ir daudzi, kas sauc pēc dzīvā Dieva, ilgodamies pēc dievišķās klātbūtnes. Atļaujiet Dieva Vārdam runāt uz sirdi! Lai tie, kas dzirdējuši vienīgi par tradīcijām, kas klausījušies cilvēku teorijās un izteicienos, dzird Tā balsi, kurš spēj atjaunot dvēseli mūžīgai dzīvei!” (E. Vaita „Pravieši un ķēniņi”, 626. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Kāpēc Joēla vēsts ir īpaši svarīga, dzīvojot gala laikā, kad priekšā, bez šaubām, stāv nopietni un satraucoši notikumi? _____

---

2. Izlasi visu Joēla grāmatu uzreiz un atbildi uz jautājumu: cik lielā mērā Joēla vēsts attiecas uz viņa paudzi un cik lielā mērā tā attiecas uz nākotni? _____

---

3. Joēla grāmata apraksta dažāda veida dievišķās svētības, kas izlējās pār Dieva tautu. Vai šis pravietojums atdala materiālās svētības no garīgajām? Ja jā, tad kā? _____

---

4. Kā mūsu izpratne par lielo cīņu palīdz saprast šausmīgos pārbaudījumus un postažu, kas jāpiedzīvo pasaulei? _____

---

5. E. Vaitas citātā piektdienas pētījumos ir runāts par „iedomu reliģiju”. Ko tas varētu nozīmēt? Kā mēs varam zināt, vai mūsu reliģija ir reāla vai iedomu? _____

VISU TAUTU KUNGS (AMOSS)

SABATA PĒCPUSDIENAI

NEDEĻAS PĒTĪJUMIEM:

Am. 1. un 2. nod., Jes. 58. nod., Lūk. 12:47, 48; 1. Kĕn. 8:37-40; Am. 4:12, 13; Obadjas gr.

ATMIŅAS PANTS:

„Lauva rŭc, kurš gan lai nebaidĭtos? Dievs Tas Kungs ir runājis, kas gan tad lai nepravietotu?” (Am. 3:8)

GALVENĀ DOMA:

Nehumāna rĭcĭba ir grĕks pret Dievu un saņems atbilstošu sodu.

Lauva Rakstos bieži aino dzĭvnieku pasaules ķĕniņu. Tā ārĕjais izskats liecina lpar nepārvaramu spĕku un majestātiskumu, kā arī par neķĕlĭbu un iznĭcinošu varu. Pat tad, kad lauva aktĭvi nemedĭ, vĭņu var dzirdĕt, vĭņa rĕcieni ir dzirdami kilometriem tālu. Gans Amoss tika sŭtĭts pie izraĕliešiem, lai brĭdinātu vĭņus, ka vĭņš ir dzirdĕjis lauvu rŭcam – un šis lauva nebija neviens cits kā vĭņu Kungs! Svĕtā Gara pamudināts, pravietis Amoss ar lauvas rĕcieniem salĭdzināja Dieva runas stilu, kā Vĭņš uzrunāja tautas, kā arī Savus ĭpašos ļaudis (skat. Am. 1:2).

Amos tika aicināts pravietot tautām, kas bija izdarĭjušas noziegumus pret cilvĕci. Vĭņš arī tika sŭtĭts pie tās sabiedrĭbas daļas, kas kā privilĭģĕti un reliģiski cilvĕki dzĭvoja mierā un pārticĭbā. Tomĕr šie paši ļaudis apspieda nabagos un pieļāva negodĭgus darĭjumus un korupciju tiesā. Šajā nedĕļā mĕs ieklausĭsimies, kas Kungam ir ko teikt par šo nicināmo rĭcĭbu.

Lŭdzu, iepazīsties ar šīs nedĕļas tĕmu, lai sagatavotos Bĭbeles izpĕtei 27. aprĭli.

NOZIEGUMI PRET CILVĒCI

Izlasi Am. 1. un 2. nodaļu. Kāpēc Kungs brīdina, ka tuvojas sods? _____

Pirmās divas Amosa grāmatas nodaļas satur septiņus pravietojumus par kaimiņu tautām, kam seko pravietojums par Israēlu. Svešās tautas tiek tiesātas nevis tāpēc, ka tās ir naidīgi noskaņotas pret Israēlu, bet tāpēc, ka tās pārkāpj universālus cilvēces principus. Divas lietas ir nosauktas Amosa nosodījumā: lojalitātes un līdzjūtības trūkums.

Piemēram, Tira bija galvenā tirdzniecības pilsēta, kas atradās Vidusjūras piekrastē Israēla ziemeļos. Gandrīz neieņemamā salu nocietinājuma dēļ pilsēta lielījās ar savu drošību. Bez tam Tiras vadītāji bija noslēguši miera līgumus ar dažām apkārtējām tautām, piemēram, filistiešiem. Pilsēta bija Israēla sabiedrotā, balstoties uz „brālības līgumu” Dāvida un Salamana, un pat ķēniņa Ahaba valdīšanas laikā (1. Ķēn. 5:1; 16:30, 31). Tas nav nekāds pārsteigums, ka 1. Ķēn. 9:13 Hīrams, Tiras ķēniņš, nosauc Salamanu par brāli.

Tomēr Tiras ļaudis bija pārkāpuši „brālības derību”. Tira netika nosodīta par gūstekņu aizvešanu, bet gan par to nodošanu Israēla ienaidnieku edomiešu rokās. Tādējādi Tiras ļaudis bija atbildīgi par cietsirdību, kas bija jāpacieš šiem gūstekņiem no viņu ienaidnieku rokās. No Dieva skatu punkta, persona, kas atbalsta noziegumu un palīdz to izdarīt, ir tikpat vainīga kā persona, kas to izdara.

Tā kā Dievs ir valdnieks pār visu, Viņš tur visas pasaules likteni Savās rokās. Viņam ir mērķi un nodomi, kas sniedzas daudz tālāk par Israēla robežām. Israēla Dievs ir Kungs visām tautām, Viņa intereses skar visas cilvēces vēsturi. Viņš ir Dievs Radītājs, kas dod dzīvību visiem, un visi ir atbildīgi Viņa priekšā.

Vai starp mums ir kāds, kam sirds sāpēs nesažņaudzas, redzot visu netaisnību, kas valda? Ja nebūtu Dieva, kāda mums būtu cerība kādreiz piedzīvot taisnību?

Ko tev nozīmē viscaur Bibelē atrodamais apsolījums, ka Dievs atnesīs taisnību un tiesu pasaulē? Kā mēs varam iemācīties pieķerties šim apsolījumam, neskatoties uz netaisnību, ko redzam mūsdienās? _____

TAISNĪBA APSPIESTAJIEM

Dieva universālā tiesa ir viena no centrālajām mācībām Amosa grāmatā. Savas grāmatas sākumā pravietis pasludina tiesu atsevišķām Israēla kaimiņu zemēm, jo tās bija izdarījušas noziegumus pret cilvēci. Tomēr pēc tam Amoss drosmīgi paziņo, ka Dievs tiesās arī Israēlu. Dieva dusmas bija vērstas ne tikai pret citām tautām, bet arī pret ļaudīm, ko Viņš bija izredzējis. Jūdejas ļaudis bija atmetuši Kunga vārdu un neievēroja Viņa norādījumus.

Vienlaikus Amoss pret Israēlu vērsās vairāk nekā pret Jūdu, jo tas bija lauzis Dieva derību un izdarījis daudz grēku. Israēla ekonomiskais uzplaukums un politiskā stabilitāte noveda pie garīga sabrukuma. Šis garīgais sabrukums atklājās sociālā netaisnībā. Israēlā bagātie ekspluatēja trūcīgos, spēcīgākie – vājos. Bagātie rūpējās tikai paši par sevi un savu personīgo labumu, pat gūstot to uz trūcīgo ļaužu rēķina. (Pēc dažiem tūkstošiem gadu nekas daudz nav mainījies, vai ne?)

Savā sludināšanā Amoss mācīja, ka ir dzīvs Dievs, kam ir svarīgi, kā mēs izturamies pret citiem. Taisnība ir kaut kas vairāk nekā tikai ideja vai uzvedības norma. Taisnība ir dievišķas rūpes. Pravietis brīdināja, ka Israēla akmens mājas, ziloņkaula mēbeles, augstākās kvalitātes ēdieni un dzērieni, kā arī vislabākie ķermeņa losjoni – viss tiks iznīcināts.

Izlasī Jes. 58. nod.! Kā šī nodaļa aizskar „mūsu laika patiesības” aspektus? Kāpēc mūsu vēsts pasaulei tomēr ir kaut kas vairāk par to? _____

Bībele skaidri māca, ka sociālai taisnībai vajadzētu būt dabiskam evaņģēlija produktam. Svētajam Garam padarot mūs līdzīgākus Jēzum, mēs mācāties līdzdalīt Dieva rūpes. Mozus grāmatas māca labvēlīgi izturēties pret svešiniekiem, atraitnēm un bāreņiem (2. Moz. 22:21-24). Pravieši runā par Dieva interesi, lai pret mazāk privilēģētiem ļaudīm izturētos taisnīgi un līdzjūtīgi (Jes. 58:6, 7). Dziesminieks sauc Dievu, kas dzīvo Savos svētajos mājokļos, par „bāriņu tēvu un atraitņu aizstāvi” (Ps. 68:6). Kristus parādīja lielas rūpes par tiem, kas bija sabiedrības izstumtie (Marka 7:24-30, Jāņa 4:7-26). Kunga brālis Jēkabs aicina mūs likt lietā ticību un palīdzēt trūkcietējiem (Jēk. 2:14-26). Neviens Kristus sekotājs nevar darīt mazāk, bet būt īsts Kristus sekotājs.

RISKS BŪT PRIVILĪGĒTAM

Amosa pravietisko vēsti nebija paredzēts ierobežot Israēla vēsturiskajā situācijā, bet tā bija jānes tālāk par Israēla un Jūdejas robežām. Vecajā Derībā Israēlam bija unikālas privilēģijas Dieva priekšā, bet tās nebija ierobežotas viņiem vien.

Izlasi Am. 3:1, 2! Ebreju vārds „yada”, „pazīt”, kas lietots 2. pantā, ietver īpašu intimitāti. Piemēram, Jer. 1:5 Dievs saka, ka Viņš „pazina” pravieti un nošķīra viņu vēl pirms piedzimšanas. Tāds bija Israēla gadījums. Tas nebija vienkārši viena tauta starp daudzām. Dievs bija nošķīris viņus dievišķam mērķim. Viņi bija īpašās attiecībās ar Dievu.

Dievs pats bija izredzējis Israēlu un izvedis to no verdzības brīvībā. Iziešana no Ēģiptes bija vissvarīgākais notikums Israēla kā tautas vēstures iesākumā. Tas radīja platformu Dieva glābšanai un Kānaānas zemes ieņemšanai. Bet Israēla spēks un labklājība bija ievedusi to lepnumā un pašapmierinātībā privilēģētā Kunga izredzētās tautas statusa dēļ.

Izlasi Kristus apgalvojumu Lūk. 12:47! Kā mēs varam saprast principu, ko Viņš šeit māca: ja lielas privilēģijas dzīvē tiek izmantotas ļaunprātīgi, tās tiks nomainītas ar lielu sodu? _____

Dievišķās inspirācijas vadīts, pravietis brīdina, ka savas izredzētības dēļ Israēla tauta ir īpašā mērā atbildīga par savu rīcību. Kungs saka, ka Israēla unikālās attiecības ar Dievu ietver pienākumus. Ja tie netiks izpildīti, sekos sods. Citiem vārdiem sakot, Israēls kā Dieva izredzētā tauta ir vairāk pakļauta Viņa tiesai, jo privilēģijas ir saistītas ar atbildību. Israēla izredzētība nebija tikai privilēģētais statuss. Viņi bija aicināti liecināt pasaulei par Dievu, kas viņus svētī.

„Draudzes, kas nes Kristus vārdu, šajā paaudzē bauda vislielākās privilēģijas. Kungs mums ir atklājis arvien spožākā gaismā. Mūsu privilēģijas ir daudz lielākas, nekā tās bija Dieva ļaudīm senatnē.” (E. Vaita „Kristus līdzības”, 317. lpp.) Pārdomā visu, kas mums, septītās dienas adventistiem, ir dots. Kāpēc atbildībai, kas nāk līdz ar šīm privilēģijām, vajadzētu radīt mūsos bijīgu attieksmi? Vai mūsu attieksme tāda arī ir, vai arī mēs esam pārāk pieraduši pie tām? Vai mēs esam kļuvuši pašapmierināti ar visu, kas mums ir dots? Ja tava atbilde ir jā, kā mēs varētu mainīties? _____

ISRAĒLA SATIKŠANĀS AR DIEVU

„Sataisies Israēl, lai tu varētu stāties sava Dieva priekšā!” (Am. 4:12)

Am. 4. nodaļa sākas ar Israēla grēku aprakstu un beidzas ar atmaksas dienas pasludināšanu. Dievs uzliek Saviem ļaudīm īpašu atbildību par to, kā viņi dzīvo un kā izturas pret citiem.

Amoss uzskaita dabas katastrofas. Ikvienai no tām vajadzētu būt pietiekamai, lai atgrieztu tautu pie Dieva. Saraksts ietver septiņas katastrofas, kas ir pilns soda mērs par Dieva derības laušanu (saskaņā ar Mozus vārdiem 3. Moz. 26. nod.). Dažas no katastrofām atgādina mocības, ko Dievs sūtīja Ēģiptei, lai gan pēdējā postaža skaidri norāda uz Sodomas un Gomoras pilnīgo izpostīšanu.

Uz kādu rīcību katastrofām vajadzētu vadīt ļaudis, saskaņā ar Salamana lūgšanu tempļa iesvētīšanas laikā? (1. Ķēn. 8:37-40) _____

Israēla tauta neuzvedās vairs kā normāli cilvēki, un Dievam nebija iespējams piesaistīt viņu uzmanību. Bez tam, Dieva tiesas bija nocietinājušas ļaužu sirdis. Tā kā ļaudis neatgriezās pie Kunga, Amoss piedāvāja pēdējo iespēju nožēlot.

Pēdējais sods tuvojas, bet Amoss nesaka, kāds tas būs. Amosa vārdos apslēptā nenoteiktība padara tiesas draudus pat vēl baisākus. Israēls nebija meklējis Dievu, tāpēc Dievs iziet sastapties ar Israēlu. Ja sodības nepanāca vēlamo rezultātu, vai satikšanās ar Dievu nesīs lielākus panākumus?

Am. 4:12 sākas ar vārdiem: „Tāpēc Es arī turpmāk tev tā darīšu.” Tas atgādina tradicionālo zvēresta formu. Šie svinīgie vārdi aicina Israēlu sagatavoties satikt savu Dievu, kā viņi iepriekš to bija darījuši, kad Dievs atklājās Sinaja kalnā (2. Moz. 19:11, 15).

Rūpīgi izlasi Am. 4:12, 13! Ja pēkšņi tu dzirdētu brīdinājumu: sataisies satikt savu Dievu, ak, [šeit liec savu vārdu] – kā tu reaģētu? Kas ir tava vienīgā cerība? Skat. Rom. 3:19-28. _____

LEPNUMS, KAS PAZUDINA

Izlasi Obadjas grāmatu. Kādas svarīgas garīgās patiesības un morāli mēs varam gūt šajā grāmatā? _____

_____

_____

_____

Obadjas grāmata ir īsākā grāmata Vecajā Derībā, un tā stāsta pravietisku atklāsmi par Dieva tiesu pār Edomas zemi. Grāmatas vēsts ir pievērsta trim jautājumiem: Edoma augstprātība (1.-4. p.), Edoma gaidāmā pazemošana (5.-9. p.) un Edoma vardarbība pret Jūdeju (10.-14. p.).

Edomieši bija Jēkaba brāļa Ēzava pēcteči. Ienaidi starp izraēliešiem un edomiešiem bija sācies ar naidu starp dvīņu brāļiem ģimenē, kas abi vēlāk kļuva par divu tautu tēviem. Tomēr, saskaņā ar 1. Moz. 33. nodaļu, abi brāļi vēlāk tika samierināti. Tāpēc izraēliešiem bija pavēlēts nenievāt „edomieti, jo viņš ir tavs brālis” (5. Moz. 23:7).

Neskatoties uz to, ienaidi starp abām tautām turpinājās gadsimtiem. Kad Bābele iznīcināja Jeruzalemi un aizveda tās pilsoņus gūstā, edomieši ne tikai priecājās, bet arī ķēra bēgļus un palīdzēja izlaupīt Jeruzalemi (Ps. 137:7). Šī iemesla dēļ pravietis Obadja brīdināja, ka Edoms tiks tiesāts pats pēc sava standarta: „Kā tu esi rīkojies, tā notiks arī tev.” (Ob. 15) Edomieši pret jūdu tautu neizturējās kā brāļi viņu nestundā, bet drīzāk pievienojās ienaidnieku karaspēkam (Raudu dz. 4:21, 22).

Reģions, ko Edoms bija okupējis, bija izvietots Nāves jūras dienvidaustrumos. Tā ir kalnaina zeme ar daudzām augstām virsotnēm, stāvām klintīm, alām un plaisām, kur karaspēks varēja paslēpties. Liels skaits edomiešu pilsētu bija izvietotas šajās gandrīz nepieejamajās vietās. Edoma galvaspilsēta bija Sela (pazīstama arī kā Petra). Tautā bija attīstījusies augstprātīga pašpārliecinātība, kas izteikta jautājumā: „Kas gan var mani nogrūst zemē?” (Ob. 3)

Dievs uzskata par atbildīgiem tos, kas savā labā izmanto citu nedienas. Obadja brīdināja lepnos edomiešus, ka Dievs liks nākt pazemojumam pār viņu galvām. No Dieva nav kur patverties (Am. 9:2, 3). Gaidāmā Kunga diena atnesīs gan tiesu, gan glābšanu. Edoms dzers Dieva dusmu kausu, bet Dieva ļaužu laime tiks atjaunota.

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi šos citātus un pārrunā, kā tie palīdz skaidrāk saprast Am. 1. – 4. nodaļas un Obadjas vēsti.

„Israēla reliģijas sākumā ticība, ka Dievs ir izredzējis savus īpašos ļaudis, lai izvestu Savu misiju, bija gan stūrakmens ebreju ticībai, gan arī patvērums grūtos brīžos. Un tomēr pravieši izjuta, ka daudziem viņu laikabiedriem šis stūrakmens bija klupšanas akmens, patvērums – vieta, no kuras jābēg. Viņiem bija jāatgādina tautai, ka izredzētību nedrīkst kļūdaini saprast kā dievišķu favoritismu vai imunitāti pret disciplinārsodiem. Tieši pretēji – ka tā nozīmē būt vairāk pakļautam dievišķai tiesai un disciplinārsodiem. [..]

Vai izredzētība nozīmē, ka Dievs ir nobažījies tikai par Israēlu? Vai izvešana no Ēģiptes nozīmē, ka Dievs ir iesaistīts tikai Israēla vēsturē un ir pilnīgi nevēlīgs pret citu tautu likteni?” (Abraham J. Heschel „The Prophets”, 32., 33. lpp.)

„Zaudējuši dvēseles aizsardzības spējas, šie nomaldījušies dievlūdžēji palika bez bruņām pret grēku un paši sevi pakļāva ļaunām sirds iegribām.

Pret šajā laikmetā visur redzamo apspiešanu, kļiedzošo netaisnību, nevajadzīgo greznumu un izšķērdību, nekaunīgajiem mielastiem un dzīrēm, rupjo izvirtību un izlaidību savu balsi pacēla pravieši, bet veltīgi bija viņu protesti, velti tie uzrādīja ļaunu grēkus. ‘Bet viņi nicina to,’ vēstīja Amoss, ‘kas vērtos pārmāca, un ienīst to, kas runā patiesību. (..) jūs nomācat taisnīgos, ņemat uzpirkšanas dāvanas un nedodat taisnību nabagiem tiesā.’ (Amosa 5:10,12).” (E. Vaita „Pravieši un ķēniņi”, 282. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Ir ļoti viegli būt draudzīgam ar kādu, kam ir kaut kas, ko tev dot. Kā ir ar tiem, kas ir grūtībās un kam nav nekas, ko piedāvāt, bet drīzāk viņi ir atkarīgi no tā, ko tu vari dot? Kādu attieksmi mums vajadzētu parādīt pret šādiem cilvēkiem? Kā tu izturies pret šādiem cilvēkiem? _____

2. Pārdomā, kas mums ir dots kā septītās dienas adventistiem. Lielākajai daļai kristiešu nav ne jausmas par sabata svētību (vēl mazāk par tā svarīgumu pēdējā laikā). Lielākā daļa domā, ka mirušie nekavējoties nonāk vai nu debesīs, vai elles mokās. Daudzi netic Jēzus fiziskai augšāmcelšanai, ne arī burtiskai Viņa otrajai nākšanai. Kādas vēl lielas patiesības mums ir dotas, par ko citi cilvēki nekā nezina? Kādu atbildību uzliek šīs patiesības? _____

MEKLĒ KUNGU UN DZĪVO! (AMOSS)

SABATA PĒCPUSDIENAI

NEDEĻAS PĒTĪJUMIEM:

Am. 5:1-15, Ebr. 5:14, Jes. 5:20, Am. 7:10-17, 9:11-15, Ap. d. 15:13-18.

ATMIŅAS PANTS:

„Meklējiet labo un ne ļauno, lai jūs varētu dzīvot, tad Dievs Tas Kungs Ce-
baots būs pie jums, kā jūs to arvien daudzināt.” (Am. 5:14)

GALVENĀ DOMA:

Amoss mums atgādina, ka dzīvot ir iespējams tikai tad, ja meklējam Kungu.

„Ja Israēls būtu bijis uzticīgs Dievam, Kungs būtu varējis īstenot Savu plānu, to pagodinot un paaugstinot. Ja Israēls būtu staigājis paklausības ceļos, Dievs tos paceltu augstu ‘pār visām tautām, ko Viņš ir radījis, (..) cieņā, godā un slavā’. ‘Visas zemes tautas,’ sacīja Mozus, redzētu, ka tie ir nosaukti ‘pēc tā Kunga vārda’ un būtos no tiem. ‘Kad tās [citas tautas] dzirdēs visus šos likumus, [tās] teiks: ‘Tiešām, gudri un izpratīgi ļaudis ir šī lielā tauta!’ (5. Moz. 26:19; 28:10; 4:6) Bet viņu neuzticības dēļ Dievs savu nodomu varēja īstenot, tikai pieļaujot pastāvīgas neveiksmes un pazemojumus.” (E. Vaita „Laikmetu ilgas”, 28. lpp.)

Šajā nedēļā, turpinot Amosa grāmatas izpēti, mēs redzēsīm vēl vairāk veidus, kā Kungs lūdzās Savu tautu atstāt grēkus un atgriezties pie Viņa, pie vienīgā patiesā dzīvības avota. Beigās mums visiēm ir tikai viena no divām izvēlēm: dzīvība vai nāve. Vidusceļa nav. Amoss parāda mums mazliet vairāk to, cik pilnīga ir atšķirība starp šīm izvēlēm.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 4. maijā.

ĪENĪSTI ĻAUNO, MĪLI LABO

Stāvoklis Israēlā bija kļuvis ļoti slikts. Valdija korupcija, apspiestība, grēks. Bija sasniegts punkts, kur uz spēles bija likta visas nācijas izdzīvošana. Šī iemesla dēļ Amoss sacerēja raudu dziesmu, lai apraudātu gaidāmo Israēla nāvi (Am. 5:1-15). Praviētiskajās grāmatās bieži vien nav atšķirības starp pravieša vārdu un Kunga vārdu. Tādējādi Amosa žēlabas ir arī Kunga vaimanas par Israēlu.

Raudu dziesmas nolūks (Am. 5:1-15) bija šokējoši ļaudīm atklāt realitāti. Turpretī, ja viņi atmetu ļauno un atgrieztos pie Dieva, viņi dzīvotu. Kunga raksturs ir tāds, ka Viņš sagaida pakļaušanos dievišķajai gribai.

Izlasi Am. 5:14, 15. Kā cilvēks mācās ienīst ļauno un mīlēt labo? Skat. arī Ebr. 5:14, Rom. 12:9, Sal.pam. 8:36. _____

_____

_____

_____

Amoss aicina ļaudis ne tikai pārstāt meklēt ļauno, bet arī ienīst ļauno un mīlēt labo. Pavēles šajā nodaļā ir progresējošas. Darbības vārds „mīlēt” (ebr. val. „ahav”) un „ienīst („šane”)” Bibēlē bieži attiecas uz lēmumiem un darbībām, nevis tikai uz jūtām un attieksmi. Citiem vārdiem sakot, izmaiņas cilvēku attieksmē vadīs pie izmaiņām viņu rīcībā.

Kāds brīdinājums šajā kontekstā atrodams Jes. 5:20? _____

_____

_____

„Visiem, kas tajā ļaunajā dienā gribēs bezbailīgi kalpot Kungam, vadoties no sirdsapziņas, būs vajadzīga drosmē, spēks un Dieva un Viņa Vārda pazīšana, jo Kungam uzticīgie ļaudis tiks vajāti, viņu motīvi apšaubīti, viņu labākie centieni iztulkoti nepareizi un tie paši uzskatīti kā ļaundari. Sātans strādās ar visu savu pievilšanas spēku, iespaidojot sirdi un aptumšojot prātu, lai ļaunais liktos labs un labais ļauns.” (E. Vaits „Apustuļu darbi”, 431. lpp.)

Kā mēs varam iemācīties mīlēt Dievu un ienīst ļauno, ja varam tikt piekrāpti, uzskatot ļauno par labu un labo par ļaunu? Kas ir mūsu vienīgā aizsardzība pret šo krāpšanu? _____

_____

RELIGIJA KĀ PARASTI

Izlasi Am. 5:23, 24; Hoz. 6:6; Mat. 9:13; Ps. 51:17! Kas šajos pantos ir pateikts? Vēl svarīgāk, kā šeit izteikto principu var tiešā veidā attiecināt uz mūsu pašu kā septītās dienas adventistu garīgo dzīvi? Tas ir, kā mēs varam būt vainīgi, darot tieši to, par ko šeit ir izteikts brīdinājums? (Atceries – šajā jomā ir ļoti viegli būt piekrāptam!) _____

Amoss pievēršas netaisnībai, cietsirdībai un necilvēciskumam vairāk nekā citi Bībeles grāmatu autori. Viņš atklāj arī dievišķo skatījumu uz šādu rīcību. Amoss sludināja, ka Dievs nicina cilvēku formālisma tukšos rituālus, un Viņš aicina viņus reformēties. Kungu neiepriecināja ārējas, tukšas pielūgsmes formas, ko veica tie, kas vienlaikus personīga labuma dēļ apspieda citus. Šo cilvēku dzīve atklāja, ka viņi nebija pareizi sapratuši, ko nozīmē būt Jehovas sekotājam. Viņi arī bija galīgi nepareizi sapratuši Viņa likuma dziļāko nozīmi.

Dievs patiešām atmata viņu reliģiskos rituālus, tāpēc ka tie nenāca no ticības dzīves. Vissvarīgākie vārdi Amosa 5:14, 15 ir pavēle meklēt Kungu un dzīvot. Kunga meklēšana ir pretstatīta svētceļojumu rīkošanai uz slaveniem reliģiskajiem centriem Bētelē, Gilgalā un Bēršebā (Am. 5:5), trīs pilsētām ar svētnīcām, kas bija lemtas iznīcībai.

Tas, ko Dievs patiešām vēlējās, bija tiesa un taisnība valstī. Pavēle „meklē Kungu” ir tas pats, kas „meklē labo”. Kungs aicina atlikumu distancēties no jaunas rīcības un reliģiska formālisma un tā vietā ļaut tiesai plūst kā upei un taisnībai kā nekad neklūdīgai straumei. Kamēr tiesas interesēs ir iedibināt to, kas ir taisns Dieva priekšā, taisnība ir īpašība, kas dzīvē atklājas attiecībās ar Dievu un citiem kopienas locekļiem. Šeit aintie cilvēki ir reliģiski ļaudis, kuru reliģija nav nekas vairāk kā formas un rituāli bez sirds izmaiņas, ko pavada patiesa ticība. (Skat. 5. Moz. 10:16)

Mums ir jābūt ļoti uzmanīgiem.

AICINĀTS BŪT PAR PRAVIETI

Amosa mājas bija Tekojā, Jūdejā, bet Dievs sūtīja viņu pravietot Israēlā. Viņš bija nogājis uz ziemeļu valsti un sludināja ar tādu spēku, ka zeme vairs nevarēja „paciest viņa vārdus” (Am. 7:10). Pavisam noteikti izraēlieši raudzījās uz Amosu ar aizdomām un atmeta viņu kā Dieva vēstnesi. Neskatoties uz to, viņš uzticīgi pildīja savu pravieša misiju.

Izlasi Am. 7:10-17! Kāds paraugs šeit ir redzams? Kādi vēl citi piemēri ir atrodami Bībelē, kur notiek tas pats? Ko mums vajadzētu mācīties no visiem šiem piemēriem?

Starp tiem, kam nepatika Amosa sludināšana, bija Amacija, Bēteles priesteris, kas apvainoja Amosu savvērestībā pret Israēla ķēniņu. Bētelē bija viena no divām ķēniņa svētnīcām, tā bija atkritušās pielūgsmes centrs. Amoss publiski pareģoja, ka Israēla ķēniņš mirs no zobena un tauta tiks aizvesta gūstā, ja Israēls nenožēlos. Amacija pavēlēja Amosam doties atpakaļ uz Jūdeju, kur viņa vēsts pret Israēlu būtu populārāka.

Savā atbildē priesterim Amoss apstiprina, ka viņa pravietiskais aicinājums nāk no Dieva. Viņš paziņoja, ka nav profesionāls pravietis, ko varētu noligt kalpošanai. Amoss distancējās no profesionāliem praviešiem, kas pravietoja, lai gūtu peļņu.

Patiesības sludināšana nekādā gadījumā negarantē pieņemšanu, jo patiesība var reizēm būt neērta un, ja tā traucē tos, kas atrodas pie varas, tā var izsaukt spēcīgu pretestību. Dieva aicinājums piespieda Amosu sludināt tik atklāti un tik drosmīgi pret ziemeļu valsts ķēniņu un dižciltīgo grēkiem, ka viņš tika apsūdzēts nodevībā.

Kāda ir mūsu attieksme, kad mums saka, ka mūsu rīcība un/vai dzīvesveids ir grēcīgs un atnesīs mums sodu? Ko mūsu atbilde liecina par mums un varbūt arī par vajadzību izmainīt sirdi un attieksmi? _____

VISĻAUNĀKAIS BADS

„Redzi, nāks dienas, saka Tas Kungs, visvarenais Dievs, Es sūtīšu zemē badu, ne maizes badu, nedz arī slāpes pēc ūdens, bet slāpes uzklausīt Tā Kunga vārdus. Lai viņi skraidītu grīlodamies no vienas jūras līdz otrai, no ziemeļiem pret austrumiem un meklētu pēc Tā Kunga vārda – un tomēr to neatrastu.” (Am. 8:11, 12) Kā jāsaprot šo pantu nozīme? _____

Amosa 8. nodaļā pravietis apraksta Dieva tiesas postošās sekas nenožēlojošā Israēla zemē. Dievs sodīs ļaudis par viņu grēkiem, sūtot zemē badu. Bet 11. un 12. pantā pravietis runā par izsalkumu un slāpēm pēc Dieva Vārda. Traģēdija, kas būs lielāka par visām citām, ir bads pēc Dieva Vārda, jo Dievs klusēs. Neviens bads nav ļaunāks par šo.

Bieži vien, kad Israēla tauta piedzīvoja lielas grūtības, viņi atgriezās pie Kunga pravietiskā vārda dēļ, cerot uz vadību. Bet šajā laikā Dieva reakcija būs klusums. Daļa no Dieva tiesas pret Viņa ļaudīm būs tāda, ka Kungs atņems Savu Vārdu, ko nesa pravieši.

Ja Dieva ļaudis turpinās būt nepaklausīgi, pravietis saka, ka pienāks laiks, kad viņi gribēs dzirdēt vēsti, bet būs par vēlu griezties pie Dieva Vārda, cerot izbēgt no sprieduma. Tādas ir sekas Israēla pastāvīgam noraidījumam uzklausīt ar Amosa starpniecību pasludināto Dieva vēsti. Līdzīgi Saulam pirms pēdējās kaujas (1. Sam. 28:6), ļaudis kādu dienu sapratīs, cik ļoti viņiem ir vajadzīgs Dieva Vārds.

Visi ļaudis izmisīgi meklēs Dieva Vārdu – to pašu vārdu, ko viņi izvēlējās ignorēt pravieša laikā. Īpaši skarti būs jaunieši. Iepriekšējās paaudzes ir dzirdējušas Dieva Vārdu un to atmetušas, bet jaunajiem ļaudīm nekad nebūs bijusi iespēja dzirdēt pravieša sludināšanu.

Ko šie panti māca par šausmīgajām sekām, ko rada Dieva klusēšana? 1. Sam. 14:37, Ps. 74:9, Sal. pam. 1:28, Raudu dz. 2:9, Hoz. 5:6, Mih. 3:5-7. _____

Kādos veidos ir iespējams apklusināt Dieva balsi savā dzīvē? Lai arī cik drausmīga ir šī doma, pārdomā, kāda tam ir ietekme. Kā mēs varam būt līdz galam droši, ka ar mums tas nekad nenotiks? _____

JŪDEJAS DRUPAS ATJAUNOTAS

Pravietis pāriet no drūmās ļaužu grēcīguma ainās un tai sekojošās tiesas pie godības pilnajiem nākotnes atjaunošanas apsolījumiem (Am. 9:11-15). Kunga diena, kas iepriekš bija aprakstīta kā sodību diena (Am. 5:18), tagad ir glābšanas diena, jo Dieva pēdējais vārds Savai tautai ir nevis sods, bet glābšana. Tomēr glābšana nāk pēc soda, nevis tā vietā.

Neskatoties uz visu drūmo nolemtību, Amos noslēdz savu grāmatu ar cerības vēsti. Savas gūstniecības priekšvakarā Dāvida dinastija bija tik zemu kritusi, ka to vairs nevarēja saukt par namu, bet gan par būdu. Taču Dāvida valsts tiks atjaunota un apvienota zem viena valdnieka. Citas tautas aiz Israēla robežām piesauks Dieva vārdu un baudīs Viņa svētības kopā ar Israēlu. Grāmata noslēdzas ar šādu priecīgu un cerības pilnu noskaņu.

Bībeles pravieši nemācīja, ka Dieva sods nāks soda pēc. Gandrīz aiz visiem brīdinājumiem sekoja aicinājums atgriezties. Lai gan izsūtījuma draudi bija ne-novēršami, Kungs iedrošināja atlikumu, dodot zemes atjaunošanas apsolījumu. Atlikums baudīs derības atjaunošanu. Tie, kas piedzīvojuši sodu, redzēs Dievu glābjam un atjaunojam.

Kāds ir galīgais Amosa atjaunošanas apsolījumu piepildījums? Skat. Lūk. 1:32, 33; Ap. d. 15:13-18.

Daudzi ebreju skolotāji uzskatīja Am. 9:11 par mesiānisku apsolījumu, kas dots Ābrahāmam, atkārtoti apstiprināts Dāvidam un izteikts viscaur Vecajā Derībā. Jaunais ķēniņš no Dāvida cilts valdīs pār daudzām tautām, piepildot Ābrāmam doto Dieva apsolījumu (1. Moz. 12:1-3). Mesija valdīs pat pār tādiem ienaidniekiem kā edomieši. Atjaunotās Dieva tautas drupas nekad vairs netiks iznīcinātas.

Pateicoties Jēzus Kristus, Dāvida varenā Dēla, nākšanai, Dievs apstiprināja Savu žēlastības apsolījumu. Jēkabs citē šo pantu no Amosa grāmatas, lai parādītu, ka glābšanas durvis ir atvērtas arī pagāniem, lai baudītu pilnas derības privilēģijas, kas uzticētas draudzei. Dievs Savas glābjošās svētības jūdiem un pagāniem pasniegs apsolītajā Mesijā, kas ir gan Ābrāma, gan Dāvida atvase.

Galīgais šo apsolījumu piepildījums ikvienam, kas tos pieņem, jūdam vai pagānam, būs redzams tikai tad, kad Jēzus nāks otrreiz. Kā mēs varam uzturēt šo cerību un apsolījumu dzīvu, lai dzīves spriedzes vidū tie nepazustu no mūsu redzesloka?

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

„Mūsu stāvoklis Dieva priekšā nav atkarīgs no saņemtās gaismas daudzuma, bet no tā, kā mēs izlietojam jau saņemto. Tādā veidā pat pagāni, kas izvēlas pareizo, cik tālu tie to spēj izšķirt, ir labvēlīgākā stāvoklī nekā tie, kam bijusi liela gaisma un kas apliecina, ka kalpo Dievam, bet neievēro šo gaismu, un kam ikdienas dzīve ir pretrunā ar ticības apliecību.” (E. Vaita „Laikmetu ilgas”, 239. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Grupā pārrunājiet savas atbildes uz svētdienas jautājumu par mācīšanos. Ienīst ļauno un milēt labo, kā arī par briesmām saukt ļauno par labu un labo par ļaunu. Kāpēc šīs briesmas ir īpaši dominējošas tad, kad kultūra un sabiedrība sāk mainīt savas vērtības, pieņemot noteiktu uzvedību, dzīvesveidu un attieksmi, kas skaidri nosodīta Bībelē? Mēs kā individualitātes un pat kā draudze kopumā neesam imūni pret kultūras un sabiedrības tendencēm, ar ko esam saistīti, vai ne? Pārdomā izmaiņas, kas ir notikušas tavā kultūrā un sabiedrībā laika gaitā. Piemēram, kas kādreiz tika uzskatīts par apkaunojošu un „tabu”, tagad tiek atklāti izteikts un praktizēts, pat uzskatīts par labu vai vismaz netiek uzskatīts par nepareizu? Kā šīs izmaiņas ir ietekmējušas draudzes attieksmi pret šādu rīcību? Ko mēs varam darīt, lai pasargātu sevi un draudzi no krišanas bīstamajās lamatās, saucot ļauno par labu? Vienlaikus kādas kultūras izmaiņas uz labu ir ietekmējušas draudzi, vairāk atspoguļodamas mīlestības un pieņemšanas principus, kas atklājušies Jēzus dzīvē? _____

2. Pārdomā vairāk ideju par „badu” pēc Dieva Vārda. Kā tas, visticamāk, varētu notikt? Vai Kungs apzināti slēptu patiesību no ļaudīm, vai arī cilvēku attieksme padarīja viņus pilnīgi neuzņēmīgus pret Kunga Vārdu? Vai varbūt abi? Vai kaut kas pilnīgi cits? Pārrunājiet! _____

3. Vai mums, septītās dienas adventistiem, kas dzīvo ar tik lielu gaismu un ar tik daudz iemesliem ticēt patiesībai, kas mums ir dota, nedraud briesmas domāt, ka brīnišķīgās patiesības zināšanas vien ir viss, kas mums vajadzīgs? Kā patiesībām, ar ko mēs esam svētīti, vajadzētu ietekmēt mūsu dzīvesveidu un mīiedarboties ar citiem ne tikai draudzē, bet visā kopienā, kurā dzīvojam? Citiem vārdiem, kā mēs varam izdzīvot patiesības, kas mums ir uzticētas? Kāpēc ir tik svarīgi, ka mēs to darām? _____

LABPRĀTĪGS PIEDOT (JONA)

SABATA PĒCPUSDIENAI

NEDEĻAS PĒTĪJUMIEM:

Jon. 1.-4. nod., Ps. 139:1-12, Jes. 42:5, Atkl. 10:6, Mat. 12:39-41, 2. Laiku 36:15-17.

ATMIŅAS PANTS:

„Bet ar pateicības prieku es nesīšu Tev savus upurus, savus solījuma upurus es Tev pienesīšu. Glābšana ir pie Tā Kunga!” (Jonas 2:10)

GALVENĀ DOMA:

Viena no patiesībām, ko atklāj Jonas grāmata, ir, ka Dievs ir labprātīgāks piedot citiem nekā mēs.

Jonas stāsts, šis neparastais Dieva vēstījums, ir viens no vispopulārākajiem Bībelē. Dievs sūtīja pravieti brīdināt Ninivi par gaidāmo iznīcību. Viņš nojauta, ka šī ne-ebreju tauta varētu nožēlot savus grēkus un Dievs viņiem varētu piedot. Būdams īsts pravietis, Jona zināja, ka Dieva plāns bija glābt Ninivi, nevis to iznīcināt. Varbūt tāpēc viņš vispirms mēģināja aizbēgt. Tomēr, pateicoties spēkiem, kas bija ārpus viņa kontroles, Jona mainīja savas domas un paklausīja Dieva pavēlei.

Atsaucoties Jonas sludināšanai, visa pilsēta noticēja vēstij un nožēloja savus ļaunos ceļus, bet Israēls un Jūda diemžēl to neizdarīja. Jonam tostarp bija daudz svarīgu mācību, ko apgūt. Stāsts parāda Dieva pacietīgās pūles iemācīt Savam šauri domājošajam un ietiepīgajam pravietim, ka žēlastība, žēlsirdība un piedošana stāv pāri visam.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 11. maijā.

NEPAKLAUSĪGAIS PRAVIETIS (JONAS 1. NOD.)

Par Jonu un viņa ģimeni nav zināms daudz. 2. Ķēn. 14:25 rakstīts, ka viņš dzīvoja Israēla ziemeļu daļā un kalpoja 8. gs. pirms Kristus. Tas pats pants atklāj, ka Jona pareģoja Israēla valsts teritoriālu izplešanos.

Vēsturiski Ninive bija viena no trim lielajām Asīrijas pilsētām. Tā bija svarīga valsts, kas bija izvietojusies pie Tigras upes. Tā kā Dievs ir visu tautu Kungs un visi ļaudis ir atbildīgi Viņa priekšā (Am. 12), Viņš sūtīja savu kalpu Jonu, lai brīdinātu niniviešus par gaidāmo iznīcību. Dieva pavēli, kas uzrakstīta Jonas 1:2, lai „norāj to un paziņo tai”, var tulkot arī kā „sludini tai”.

Asīriešu cietsirdība bija plaši pazīstama. Gadsimtu vēlāk pravietis Nahums nosauca Ninivi par „asinskāro pilsētu, kas ir pārpildīta ar meliem un varasdarbiem” (Nah. 3:1). Jona tika sūtīts nest Dieva vēsti šādiem ļaudīm. Varbūt tās bija bailes no asīriešu naida, kas lika Jonam ieņemt tādu attieksmi. Kad Dievs teica, lai viņš dodas uz austrumiem, uz Ninivi, pravietis attiecās un mēģināja bēgt ar kuģi uz rietumiem, uz Taršīšu.

Sākumā likās, ka viss darbojas Jonam par labu, bet tad Kungs sūtīja lielu vētru jūrā, lai dotu Savam kalpam mācību, ka neviens nevar paslēpties no Dieva.

Jona bēga no Dieva tāpēc, ka viņš negribēja darīt Dieva prātu. Arī mūsdienās cilvēkiem ir daudz iemeslu, lai mēģinātu aizbēgt no Dieva. Daži to dara tāpēc, ka Viņu personīgi nepazīst. Citi atmet pat domu par Dievu un Viņa Vārdu. Lai gan viņu motīvi var atšķirties, daudzos gadījumos cilvēki to dara tāpēc, lai nejustos vainīgi par savu dzīvesveidu. Galu galā, ja nav augstākas varas, kuras priekšā atbildēt, kāpēc nedarīt to, ko vēlies? Ir pat daži kristieši, kas izvairās no Dieva, kad Viņš viņus aicina darīt kaut ko tādu, ko viņi nevēlas darīt, kas ir pret viņu iedzimto savtīgo un grēcīgo dabu.

Izlasi Ps. 139:1-12! Kāda ir galvenā vēsts, kas šeit sniegta? Kādas izjūtas šī svarīgā patiesība tevī pamodina? Vai arī palūkojies uz to šādi: mēs ticam, ka Dievs ne tikai redz visu, ko mēs darām, bet zina pat mūsu domas. Vai mēs dzīvojam, pastāvīgi to atceroties, vai arī mums ir tieksme cēsties to izdzēst no saviem prātiem? Vai varbūt mēs esam tik pieraduši pie šīs domas, ka vienkārši nepievēršam tai daudz uzmanības? Lai arī kāds būtu iemesls, cik atšķirīgi tu rīkotos, ja nepārtraukti apzinātos faktu, ka Dievs zina katru tavu domu? _____

NEPAKĻĀVĪGAIS LIECINIEKS

Jonas 1. nodaļā Kungs grib apstādināt Jonas bēgšanu, tāpēc Viņš izraisa tādu bargu vētru, ka tā apdraud kuģi. Kuģa apkalpes ļaudis piesauc savus dievus pēc palīdzības. Vētras stipruma dēļ viņiem liekas, ka kāds pār kuģi ir izsaucis dievu dusmas. Viņi met kauliņus, lai izlemtu, kurš būs pirmais brīvprātīgais, kas sniegs par sevi informāciju, lai varētu atklāt šādu pārkāpumu. Metot kauliņus, katrs atnes atšķirīgu akmeni vai koka gabaliņu. Tie visi tiek salikti konteinerā, ko krata tikmēr, kamēr viens kauliņš izkrīt ārā. Izkrīt Jonas kauliņš, un viņš atzīstas savos grēkos un lūdz matrožus, lai met viņu jūrā.

Šis stāsts ir ievērojams ar to, ka tajā ne-ebreju izcelsmes jūrnieki rīkojas pozitīvi, bet Jona ir atklāts negatīvā gaismā. Lai gan viņi pielūdza daudzus dievus, jūrnieki parādīja lielu cieņu pret Kungu. Viņi bija arī līdzjūtīgi pret Kunga kalpu Jonu, jo novērsās no sava kursa un centās aizairēties atpakaļ uz zemi. Visbeidzot viņi piekrit izmest Jonu jūrā. Kad viņi to izdara, vētra apklust. Kuģa apkalpe pienes Kungam upuri un slavē Viņu.

Kā Jona 9. pantā apraksta Kungu, ko viņš bīstas? Kas šajā aprakstā ir nozīmīgs? Skat. arī Atkl. 14:7, Jes. 42:5, Atkl. 10:6. _____

Jonas ticības apliecinājums Dievam kā zemes un jūras Radītājam uzsver to, cik vēltīgi ir mēģināt aizbēgt no Dieva klātbūtnes. Tūlītējā vētras mitēšanās pēc tam, kad Jona bija iemest jūrā, parāda, ka Kungs kā Radītājs valda pār jūru. Šī iemesla dēļ jūrnieki vēl vairāk pielūdza Kungu. Cik ilgstoša bija viņu jaunā bijība un cieņa pret Radītāju, mums nav pateikts. Tomēr nav šaubu, ka viņi kaut ko iemācījās par Dievu no šī piedzīvojuma.

Mēs tikko spējam apjaust daudzos brīnumus ap mums esošajā pasaulē, vēl mazāk tur, kur beidzas mūsu sniedzamības robeža un pat iztēle. Kā Radītājs uzrunā tevi ar radītā starpniecību? _____

JONAS PSALMS

Kad Jona bija iemests jūrā, pēc Dieva pavēles viņu aprija liela zivs. Jona varbūt domāja, ka nāve ir vienīgais veids, kā izbēgt no misijas Ninivē. Bet lielā zivs (grāmatā tā nav nosaukta par vali) pravieti izglāba. Pretēji Jonam, šis radījums paklausīgi atsaucās Dieva pavēlēm (Jon. 1:17, 2:10).

Šeit brīnišķīgā veidā atklājās Dieva aizgādība, un, lai arī daži cilvēki ņirgājas par šo stāstu, Jēzus apstiprina tā ticamību (Mat. 12:40) un pat izmanto to attiecībā uz savu nāvi un augšāmcelšanos miesā.

Izlasi Jonas 2. nodaļu, ko bieži sauc par Jonas psalmu. Ko viņš šeit pasaka? Ko viņš bija iemācījies? Kādus garīgus principus mēs varam paņemt no šīs nodaļas? _____

Jonas psalms sumina Dieva atbrīvošanu no nāvējošajiem jūras dziļumiem. Tā ir vienīgā poētiskā daļa šajā grāmatā. Tajā Jona atsauc atmiņā lūgšanu pēc palīdzības, kad viņš grima ūdens dzelmē un vaigu vaigā sastapās ar nāvi. Pilnībā apjēdzis, ka ir izglābts, viņš pateicās Dievam par to. Dziesma norāda, ka Jona zināja Bībeles slavas un pateicības psalmus.

Jonas svinīgais solījums arī bija pateicības upuris. Viņš bija pateicīgs, ka, lai gan bija pelnījis nāvi, Dievs viņam parādīja īpašu žēlastību. Neskatoties uz viņa nepaklausību, Jona vēl joprojām uzskatīja sevi par Dievam uzticīgu, jo viņš nebija padevis elku pielūgsmei. Neskatoties uz daudzajiem rakstura trūkumiem, viņš bija nolēmis būt uzticīgs savam aicinājumam.

Dažreiz ir vajadzīgi šausmu pilni piedzīvojumi, lai mēs atvērtu savas sirdis Kungam, lai mēs saprastu, ka Viņš ir mūsu vienīgā cerība, mūsu vienīgā glābšana. Pārdomā kādu savu piedzīvojumu, kur tu skaidri redzēji Kunga roku darbojamies tavā personīgajā dzīvē. Kāpēc mēs tik ātri aizmirstam, kā Kungs mūs ir vadījis, pat ja tas noticis brīnumainā veidā, īpaši, kad rodas atkal jauni pārbaudījumi? _____

VEIKSMĪGA MISIJA

Pēc tādas brīnumainas glābšanas, kad Dievs viņam pavēlēja otrreiz doties sludināt uz Ninivi, Jona paklausīja nekavējoties. Savā vēstī viņš (3:1-4) lieto valodu, kas atgādina Sodomas un Gomoras iznīcināšanu (1. Moz. 19). Bet oriģinālajā ebreju valodā vārds „izpostīt” (skat. 1. Moz. 19:21, 29; Jon. 3:4) var nozīmēt arī „pārvērsties” vai „pārmainīt” (2. Moz. 7:17, 20; 1. Sam. 10:6). Jonas dievišķās vēsts sludināšana nebija veltīga.

Pravieša karjeras lielākais sasniegums bija pilsētas nožēla. Pēc jūrniekiem ninivieši bija otra ne-ebreju grupa Jonas grāmatā, kas atgriezās pie Dieva, un tas viss tikai tāpēc, ka kļūdīgais Dieva vēstnesis sadarbojās ar Dievu. Rezultāts bija pārsteidzošs. Lai pazemotos Dieva priekšā, Ninives ļaudis tērpās maisos, kaisīja pelnus uz galvas un gavēja. Tās visas bija ārējas pārdzīvojuma un nožēlas izpausmes.

Izlasi Mat. 12:39-41 un 2. Laiku 36:15-17! Ko šie panti mums māca par nožēlas svarīgumu? _____

_____

_____

Iespaidīgā aina, kad spēcīgs asīriešu monarhs pazemo sevi pelnos Dieva priekšā, ir ass rājiens daudziem Israēla lepnajiem valdniekiem un tautai, vismaz tiem, kas nemitīgi atmeta pravietiskos aicinājumus nožēlot. Tā kā Jonas grāmata uzsver Dieva žēlastību un piedošanu, jūdi to lasa katru gadu Salīdzināšanas dienas noslēgumā, suminot to, ka Dievs ir piedēvis viņu grēkus.

„Mūsu Dievs ir līdzjūtības Dievs. Pacietīgi un maigi viņš izturas pret Viņa likuma pārkāpējiem. Un tomēr, mūsdienās, kad vīriem un sievietēm ir tik daudz iespēju iepazīties ar dievišķo likumu, kā tas atklāts Svētajos Rakstos, lielais Visuma Valdnieks nevar apmierināts noraudzīties uz ļaunajām pilsētām, kur valda vardarbība un noziegumi. Ja ļaudis šajās pilsētās nožēlotu tā, kā to darīja Ninives iedzīvotāji, tiktu dotas daudz vairāk tādu vēstu, kāda bija Jonas vēsts.” (E. Vaita „The Advent Review and Sabbath Herald”, 1906. g. 18. oktobris)

Izlasi Jonas 3:5-10! Ko šie panti atklāj par patiesas nožēlas raksturu? Kā mēs šos pašus principus varam attiecināt uz sevi? _____

_____

_____

PIEDOTS, TOMĒR NEPIEDODOŠS

Izlasi Jonas 4. nodaļu! Kādu svarīgu mācību Jonam vajadzēja apgūt? Kā šeit ir atklāta viņa paša liekulība? _____

Jonas 4. nodaļa atklāj par pravieti kaut ko pārsteidzošu. Šķiet, ka viņš izvēlas drīzāk mirt, nekā liecināt par Dieva žēlastību un piedošanu. Lai gan pirms tam Jona bija priecājies par savu atbrīvošanu no nāves (Jon. 2:7-9), tagad, kad Ninive tiek izglābta, viņš drīzāk grib mirt (Jonas 4:2, 3).

Preteji Jonam, Dievs Bibelē ir atklāts kā tāds, kam „nav prieka par bezdievja nāvi” (Ec. 33:11). Jona un daudzi viņa tautieši priecājās par īpašu Dieva žēlastību pret Israēlu, bet vēlēja tikai Viņa dusmas saviem ienaidniekiem. Grāmatas vēsts stingri norā, šādu sirds nocietināšanos.

Ko mēs varam mācīties no Jonas kļūdām? Kā aizspriedumi sabojā mūsu kristīgo liecību? _____

Ir pareizi novērots, ka Jonas grāmata ir rokasgrāmata, kā nebūt pravietim. Jona bija pravietis ar dumpīgu garu un kļūdainām prioritātēm. Viņš nespēja kontrolēt savas ilgas atriebties. Viņš bija aprobežots un īgns. Tā vietā, lai priecātos žēlastībā, ko Dievs parādīja arī niniviešiem, Jona ļāva savtīgajam un grēcīgajam lepnūmam padarīt viņu viegli ievainojamu.

Jonas pēdējais vārds ir vēlēšanās mirt (Jon. 4:8, 9), bet Dieva pēdējais vārds ir apstiprināt Savu neizmērojamo žēlastību – dzīvības apstiprinājums.

Jonas grāmata ir atstāta ar atvērtām beigām. Tās pēdējie panti uzdod lasītājam svarīgu jautājumu, uz ko autors neatbild: vai brīnumainā niniviešu sirds izmaiņa radikāli izmainīja arī Jonas sirdi?

Jonas stāstā ir daudz kas tāds, ko ir grūti saprast, īpaši par pašu Jonu. Varbūt skaidrākā mācība ir tā, ka Dieva žēlastība un piedošana sniedzas tālāk par mūsējo. Kā mēs varam iemācīties būt pateicīgāki un piedodošāki pret tiem, kas to nav pelnījuši, kā to atklāj Dieva rīcība pret Jonu un pret Ninives iedzīvotājiem? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi šos citātus, un pārrunājiet, kā tie var palīdzēt mums skaidrāk saprast Jonas grāmatas vēsti!

„Kad Dieva bērniem ir vajadzība, viņiem ir dārga priekštiesība lūgt Viņu pēc palīdzības. Nav svarīgi, cik nepiemērota ir vieta, Dieva žēlastības auss ir atvērta viņu saucieniem. Lai arī cik vientuļa un drūma šī vieta var būt, Dieva bērnu lūgšanas var pārvērst to par istu templi.” (The SDA Bible Commentary, 4. sēj., 1003.)

„Apjucis un pazemots, nespēdams saprast Dieva nodomu, žēlojot Ninivi, Jona tomēr bija izpildījis viņam doto uzdevumu un brīdinājis lielo pilsētu. Kaut arī pravietotais notikums nepiepildījās, tomēr biedinājuma vēsts bija no Dieva un sasniedza Viņa paredzēto nolūku. Pagāniem atklājās Dieva žēlastības godība.” (E. Vaita „Pravieši un ķēniņi”, 272., 273. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Jonas grāmata māca, ka Dievs pilnībā kontrolē dabu. Iedomājies, ka kāds no taviem draugiem būtu pazaudējis ģimenes locekli dabas katastrofā. Kā tu viņam izskaidrotu, ka Dievs vēl joprojām tur visu savās rokās, neskatoties uz dabas katastrofām, kas posta mūsu pasauli un paņēm cilvēku dzīvības? _____

2. Izlasi pēdējo pantu Jonas grāmatā! Ko tas mums māca par mūsu atbildību ar savu misiju aizsniegt visus pasaules nostūrus? _____

3. Lidzībā par nepiedodošo kalpu (Mat. 18:21-35) Jēzus salīdzina Dievu ar dusmīgo ķēniņu, kas atsauc savu piedošanu un iemeta kalpu cietumā. Vai Dievs patiešām atsauc Savu piedošanu? Daži kristieši nelokāmi uzstāj, ka jā. Kāds ir mūsu draudzes viedoklis šajā jautājumā, un kāpēc? _____

4. Daudziem cilvēkiem, kas iegrimuši sekulārisma, doma par cilvēku, kas aprīts dzīvs un dzīvo „lielas zivs” vēderā, nav nekas nopietni ņemams. Kā jau mēs agrāk redzējām, Jēzus tomēr skaidri apliecina šī stāsta uzticamību. Kā Jonas stāsts palīdz mums saprast, cik šaurs un ierobežots patiesībā ir pret pārdabisko vērsts realitātes redzējums? _____

DIEVA ĪPAŠIE ĻAUDIS (MIHA)

SABATA PĒCPUSDIENAI

NEDEĻAS PĒTĪJUMIEM:

Mih. 1:1-9, 2. Kor. 11:23-27, Mih. 2:1-11, 5:2, 6:1-8, 7:18-20.

ATMIŅAS PANTS:

„Tev, cilvēk, ir sacīts, kas ir labs un ko Tas Kungs no tevis prasa, proti – darīt taisnību, mīlēt žēlastību un pazemīgi staigāt sava Dieva priekšā!” (Mih. 6:8)

GALVENĀ DOMA:

Pat visļauņākās atkrišanas vidū Kungs bija labprātīgs piedot Savai tautai un dziedināt to.

Praviētis Miha kalpoja vienā no tumšākajiem periodiem Israēla vēsturē. Valsts jau sen bija sadalīta divās daļās. Visbeidzot Asīrija pielika punktu ziemeļu valstij, un Miha redzēja dienvidu valstī Jūdā ielavāmiešus ļaunumu un vardarbību. Viņš sludināja pret negodīguma, netaisnības, korupcijas un neuzticības nāvējošajiem grēkiem. Miha bija pirmais Bībeles praviētis, kas pareģoja Jeruzalemes iznīcināšanu (Mih. 3:12).

Tomēr dievišķi iedvesmotais praviētis šajā tumšajā laikā redzēja gaismu. Ar Dieva skatu palīdzību viņš raudzījās tālāk par gaidāmo sodu. Miha izteica iedrošinošus vārdus un teica, ka Kungs ir svaidījis Ķēniņu, kas nāks no Betlēmes. Mesija būs tas ķēniņš, kas glābs Israēlu un nesīs mieru visām tautām, mācot tām „pārkalt zobenus lemešos” (Mih. 4:3). Dieva rājienam vajadzēja būt atjaunošanas un bezgalīgu svētību kanālam.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 18. maijā.

PRAVIEŠA SIRDS MOKAS

Mihas 1:1-9 pravietis aicina visu zemi liecināt par Dieva tiesu pret grēcīgajiem cilvēkiem. Jeruzaleme un Samarijas galvaspilsēta ir īpaši nosauktas, jo to vadītāji nebija paraugs tam, ko nozīmē sekot Dievam ar nedalītu sirdi. Šim divām pilsētām vajadzēja būt pirmajām, kas cieš iznīcību.

Doma par iznīcinošu tiesu radija reālu spriedzi Mihas dzīvē. Tā kā viņa pravietiskais aicinājums savienoja viņu ar Dieva nolūku, viņam nebija citas izvēles, kā vien pasludināt to, kas notiks tuvākajā nākotnē. Bet pravietis arī milēja tautu, pie kuras viņš piederēja, un doma par tās gūstniecību lika viņam personīgi izplūst žēlabās. Bieži vien sliktām ziņām bija vispostošākā ietekme uz pravieša prātu un miesu.

Ko šie panti māca par pravieša smago nastu? 4. Moz. 11:10-15, 1. Kĕn. 19:14, Jer. 8:21-9:2, Ec. 24:15-18, 2. Kor. 11:23-27. _____

_____

_____

_____

Dieva pravieši lielā mērā bija iesaistīti vēstīs, ko viņi sludināja. Viņi nepriecājās, runājot par šausmu lietām, kam bija jānotiek. Viņi bieži izmantoja sēru dziesmas, lai izteiktu savu reakciju uz gaidāmo katastrofu. Viņu sāpes bija reālas. Klausītājiem vēsts sastāvēja gan no pravietiskiem vārdiem, gan arī no ārējām zīmēm, kas bieži pauda dziļas sāpes no dvēseles iekšienes. Mihas reakcija uz dievišķo tiesu atgādina Jesaju, kas trīs gadus staigāja puskails un basām kājām – tas vizuāli ainoja apkaunojumu, ko nes gūsts. Tie, kam ir pieejami materiāli, var izlasīt arī par lielajām ciešanām, ko E. Vaita pārcieta savas kalpošanas laikā. Tas palīdzēs mums labāk saprast, kas bija jāpārdzīvo šiem Dieva kalpiem.

Izlasī 1. Pēt. 4:14-16 un tad pārdomā savu dzīvi un kādi pārbaudījumi tev ir jāpiedzīvo. Cik daudz ciešanu tu esi piedzīvojis tāpēc, ka esi bijis uzticīgs Dievam? Cik daudz tāpēc, ka esi bijis neuzticīgs? _____

_____

_____

_____

_____

TIE, KAS IZGUDRO NEKRIETNĪBAS

Izlasi Mihas 2:1-11 un 3. nodaļu! Kas tie bija par grēkiem, kuru dēļ šiem ļaudīm draudēja tiesa? _____

_____

_____

„Līdz ar Ahasa nākšanu tronī Jesajam un viņa līdzgaitniekiem nācās vaigu vaigā saskarties ar daudz briesmīgākiem apstākļiem, kādi jebkad bija pastāvējuši Jūdas valstī. Daudzi, kas formāli bija pretojušies elku kalpošanas pavedinošajam iespaidam, tagad tam pakļāvās un sāka piedalīties pagānu dievu pielūgšanā. Israēla lielkungi izrādījās neuzticīgi savam pienākumam, radās viltus pravieši, kas tautu ievada maldos, un bija priesteri, kas mācīja par maksu. Tomēr atkrišanas vadoņi vēl saglabāja dievišķās dievkalpošanas formas un prasīja, lai tos uzskata par Dieva ļaudīm.

Šajā grūtajā laika periodā liecināja pravietis Miha, kas paziņoja, ka grēcinieki Ciānā, teikdami, ka “paļaujas uz Kungu”, un nekaunīgi lielidami “vai Kungs nav mūsu vidū”, turpina celt “Ciānu ar asinsizliešanu un Jeruzālemi ar netaisnību”. (Mihas 3:10,11).” (E. Vaita „Pravieši un ķēniņi”, 322. lpp.)

Viena no pastāvīgām problēmām, ar ko saskārās ebreju tauta, bija krāpšana, ka viņu kā Dieva ļaužu īpašais statuss – zināšanas par patieso Dievu pretstatā pagānu elkdievības muļķīgumam (skat. Ps. 115:4-9) – padarīja viņus kaut kādā veidā imūnus pret Dieva sodu. Tomēr šausmīgā patiesība bija tāda, ka tieši tāpēc, ka viņiem bija īpašs statuss Dieva priekšā, viņi ir daudz vainīgāki par saviem grēkiem. Atkal un atkal, piemēram, 5. Mozus grāmatā, Kungs viņus brīdināja, ka visas svētības, apsardzība un labklājība, kas varētu būt viņu daļa, ir ar nosacījumu, ka viņi paklausīs Viņa likumiem, tā kā redzams šajā brīdinājumā: „Bet sargies un sargi savu dvēseli, ka tu neaizmirstu to, ko tavas acis ir redzējušas, un ka tas neizzūd tev no sirds visās tavās mūža dienās. Un dari to zināmu saviem bērniem un saviem bērnu bērniem.” (5. Moz. 4:9)

Lai arī cik ļoti mēs censtos sevi apmullķot, kā mēs, septītās dienas adventisti, kam ir dota tik liela gaisma, varam būt briesmās pieļaut to pašu kļūdu? _____

_____

_____

JAUNS VALDNIKES NO BETLĒMES

Mihas grāmatā noskaņojums bieži radikāli mainās no nomāktības uz grandiozu cerību. Šī cerība ir redzama vienā no vispopulārākajiem mesianiskajiem pravietojumiem.

Izlasi Mihas 5:2. Par ko šeit ir runa, un ko šis pants mums māca par Viņu? Skat. arī Jāņa 1:1-3, 8:58; Kol. 1:16, 17. _____

_____

_____

_____

_____

No mazās Jūdu pilsētiņas nāks Kāds no mūžības, lai būtu valdnieks Israēlā. Mihas 5:2 ir viens no dārgākajiem Bībeles pantiem, kas uzrakstīts, lai stiprinātu ļaužu cerību, kas dedzīgi gaida ideālo Valdnieku, ko solīja pravieši. Viņa valdīšana ievadīs spēka, taisnības un miera laikus (Mihas 5:4-6).

Betlēme, saukta arī par Efratu (skat. 1. Moz. 35:19), bija Dāvida dzimtā pilsēta. Šīs pilsētas pieminēšana uzsvēr gan Dāvida, gan viņa pēcteča pazemīgo izcelsmi – Viņam vajadzēja būt patiesajam šo ļaužu Ganam (Mih. 5:4). Pazemīgajā Betlēmes pilsētiņā pravietis Samuēls svaidīja Isaja jaunāko dēlu Dāvidu, kam bija jābūt par Israēla ķēniņu (1. Sam. 16:1-13, 17:12). Kad gudrie vīri nāca, meklēdami jaundzimušo „jūdu ķēniņu”, Hērods jautāja Bībeles ekspertiem, kur viņu meklēt (Mat. 2:4-6). Viņi norādīja ķēniņam uz šo pantu, kas paredzēja, ka Mesija nāks no mazās Betlēmes.

Lai arī cik neaptverami tas ir mūsu aprobežotajam un kritušajam prātam, piedzimušais bērniņš bija mūžīgais Dievs, debesu un zemes Radītājs. „Kopš mūžības dienām Kungs Jēzus Kristus bija viens ar Tēvu.” (E. Vaita „Laiķmetu ilgas”, 19. lpp.) Lai arī cik neticama ir šī doma, tā ir viena no visfundamentālākajām patiesībām kristietībā: Dievs Radītājs kļuva par cilvēku un savā cilvēcībā nodeva Sevi kā upuri par mūsu grēkiem. Ja tu veltīsi laiku, lai pārdomātu, ko tas mums māca par mūsu dzīves vērtību un ko mēs kā personības nozīmējam Dievam, tad iegūsi dzīvi pārveidojošu pieredzi. Kad tik daudz cilvēku cīnās, lai atrastu mērķi un nozīmi savai eksistencei, mūsu pamats ir krusts, kas ne tikai noenkuro mūs jautājumā, kāda nozīme ir mūsu dzīvei, bet arī dod cerību, kas ir daudz lielāka nekā šī pasaule mums jebkad varētu piedāvāt.

KAS IR LABS

Mihas 6. nodaļas sākumā Dievs sarunājas ar Saviem ļaudīm, uzskaitot visas lietas, kas ir darītas viņu labā. Atbildot pielūdžs dodas uz templi un jautā, ko viņš varētu darīt, lai iepriecinātu Dievu. No kā sastāv pieņemams upuris? Gadu veci teļi, aunu pulki, eļļas upes vai varbūt pat pielūdžēja pirmdzimtais bērns? Pantā uzskaitītie upuri arvien palielinās izmēru un vērtības ziņā.

Izlasī Mihas 6:1-8! Kāda svarīga mācība šeit ir atklāta? Kāpēc tas mums, septītās dienas adventistiem, ir īpaši svarīgi? Ko tas mums stāsta par to, ka patiesība ir kaut kas vairāk nekā tikai pareiza doktrīna un detalizēta praviotjumu izpratne? Skat.

Mat. 23:23.

Pravietis paziņo, ka Dievs jau ir atklājis, ko Viņš grib. No Mozus mācībām ļaudis zināja, ko Dievs žēlastībā bija viņiem darījis (5. Moz. 10:12, 13). Mihas atbilde nebija jauna atklāsme, kas norādīja, ka Dieva prasības ir mainījušās. Upuri un priesteru kalpošana nebija Dievam pirmajā vietā. Dieva augstākā vēlēšanās ir, lai Viņam būtu cilvēki, kas izturas taisnīgi pret saviem tuvākajiem, ir pastāvīgi nodevušies Kungam un mīl Viņu. Vislielākais upuris, ko cilvēks var dot Dievam, ir paklausība.

Mih. 6:8 ir viskodolīgākais Dieva gribas apraksts. Tas apkopo visas praviešu mācības par patiesu reliģiju: dzīve, kurā atklājas taisnība, žēlastība un cieša staigāšana ar Dievu. Taisnība ir kaut kas tāds, ko ļaudis dara, Svētā Gara pamudināti. Tam ir kāds sakars ar godīgumu un vienlīdzību pret visiem, īpaši pret vājajiem un bezspēcīgajiem, ko citi ekspluatē. Laipnība nozīmē brīvi un labprātīgi parādīt mīlestību, lojalitāti un uzticību citiem. Staigāt ar Dievu nozīmē likt Dievu pirmajā vietā un dzīvot saskaņā ar Viņa gribu.

Kāpēc ir vieglāk ievērot stingri sabatu, nekā darīt taisnību, mīlēt žēlastību un pazemīgi staigāt Dieva priekšā?

JŪRAS DZIĻUMOS

Mihas grāmata sākas ar tiesas aprakstu, bet beidzas ar cerības vārdiem. Ir cilvēki, kas cenšas attaisnot vai noliegt Dieva tiesas realitāti. To darīt nozīmē krist slazdā, ko Mihas laikabiedri arī darīja, – tie, kas ticēja, ka Dievs nekad neliks sodam nākt pār izredzēto tautu.

Dieva taisnība ir Viņa mīlestības un rūpju otra puse. Labā vēsts, ko atklāja Miha, ir, ka sods nekad nav Dieva pēdējais vārds. Dieva rīcība Rakstos vienmēr pāriet no sodīšanas uz piedošanu, no tiesas uz žēlastību un no ciešanām uz cerību.

Izlasi Mih. 7:18-20. Kā šajos pantos ir atklāts evaņģēlijs? Kādu cerību mēs šeit varam saskatīt visiem cilvēkiem? Kāpēc mums tas ir tik ļoti vajadzīgs? _____

Mihas noslēdzošie panti izsaka slavu, kas pilna cerības. Jautājums: „Kur ir tāds Dievs...?” saskan ar Mihas vārdu, kas nozīmē „Kurš ir līdzīgs Kungam?” Tas kalpo kā atgādinājums tam, ka Dievs ir unikāls, un apstiprina patiesību, ka neviens nav Viņam līdzīgs. Kā gan varētu būt? Galu galā, Viņš vienīgais ir Radītājs. Viss pārējais ir radīts. Pat vēl svarīgāk, mūsu Radītājs ir žēlastības un piedošanas Dievs, – Dievs, kas izdarīja visekstrēmāko un neiedomājamāko, kas vien bija iespējams, lai glābtu mūs no iznīcības, kas mums taisnīgi pienākas. Viņš to darīja ebreju tautas labā, un Viņš to darīja arī mūsu labā.

Iespējams, ka mēs esam smagu apstākļu un sāpīgas pieredzes apņemti, kas liek mums domāt, kāpēc Dievs tam visam ļauj notikt. Reizēm ir tik grūti saprast kaut kā jēgu. Tādās reizēs mūsu cerība balstās tikai uz Kungu, kas apsola iemest mūsu grēkus jūras dzelmē. Cerība nākotnei ir tad, ja atceramies, ko Dievs ir darījis pagātnē.

Paskaties rūpīgi uz sevi. Kāpēc tava vienīgā cerība ir apsolījumā, ka Dievs iemetīs tavus grēkus „jūras dziļumos”? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

„Ja Jeruzaleme būtu zinājusi to, ko tā varēja zināt, un būtu ņēmusi vērā no Debesīm sūtīto gaismu, tā baudītu labklājību, tā būtu kā ķēniņiene, kas ir brīva Dieva piešķirtā spēka varenībā. Nekad pie tās vārtiem nestāvētu apbruņoti karavīri, neviens Romas karogs neplīvotu uz tās mūriem. Dieva Dēls garā skatīja slavu un godību, ar kādu Jeruzaleme varētu tikt svētīta, ja būtu pieņēmusi savu Pestītāju. Viņš zināja, ka caur Viņu tā būtu dziedināta no savas grūtās slimības, atbrīvota no verdzības un izveidota par metropoli. Miera balodis no tās mūriem izlidotu pie visām tautām. Tā būtu pasaules slavas vainagota.” (E. Vaita „Laikmetu ilgas”, 577. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Ja vēlies Dieva praviešu ciešanas saprast daudz mūsdienīgākā kontekstā, izlasi E. Vaitas grāmatu „Life Sketches”. Ko šī grāmata māca par grūtībām un pārbaudījumiem, ar ko Dieva uzticīgie vēstneši var saskarties? _____

_____

2. Ir tik viegli iekrist reliģiskās formās, tradīcijās un rituālos, kas visi var būt jauki. Tomēr kas notiek tad, ja šīs formas un rituāli kļūst par pašmērķi tā vietā, lai norādītu mums, ko patiesībā nozīmē būt tā Dieva sekotājam, ko mēs ar šīm formām pielūdzam? _____

_____

3. Pakavējies vairāk pie inkarnācijas idejas – ka Dievs Radītājs pieņēma cilvēka miesu. Kā rakstīja kāds viduslaiku teologs, „saglabājot visu, kas Viņš bija, Kristus uzņēmas uz Sevi to, kas Viņš nebija” – un tā ir mūsu cilvēcība. Padomā, ko šī brīnišķīgā patiesība atklāj par Dieva mīlestību pret mums. Kāpēc šai patiesībai vajadzētu mūs pildīt ar cerību, pateicību un slavu, neatkarīgi no tā, kādos apstākļos mēs atrodamies? _____

_____

_____

UZTICOTIES DIEVA LABESTĪBAI (HABAKUKS)

SABATA PĒCPUSDIENAI

NEDEĻAS PĒTĪJUMIEM:

Hab. 1:1-17, 2:2-4, Gal. 3:11, Ebr. 11:1-13, Hab. 3. nod., Fil. 4:11.

ATMIŅAS PANTS:

„Jo zeme tiks piepildīta ar Tā Kunga godības atziņu, tāpat kā ūdeņi aplkāj jūras pamatus.” (Hab. 2:14.)

GALVENĀ DOMA:

Mēs varam vienmēr nesaprast, kāpēc notiek traģēdija, bet mēs varam uzticēties Dievam, vienalga, kas notiek.

Pēc tam, kad mācītājs bija sludinājis par Dieva klātbūtni dzīves izaicinājumos, kāda sieviete viņam iebilda, jautājot: „Mācītāj, kur Dievs bija tajā dienā, kad nomira mans vienīgais dēls?” Redzot viņas sejā dziļas sāpes, mācītājs pēc neilga klusuma brīža atbildēja: „Dievs bija tajā pašā vietā, kur Viņš atradās tajā dienā, kad Viņa vienīgais Dēls mira, lai glābtu mūs no mūžīgas nāves.”

Habakuks, tāpat kā mēs, bija bijis netaisnības, vardarbības un ļaunuma liecinieks. Pat vēl ļaunāk, likās, ka Dievs visā tajā klusē, lai gan Viņš lūdza Habakuku uzticēties Viņa apsolījumiem.

Pravietis savā dzīvē nepiedzīvoja šo apsolījumu piepildīšanos, tomēr viņš mācījās tiem uzticēties. Viņa grāmata sākas ar sūdzību Dievam, bet beidzas ar vienu no visskaistākajām dziesmām Bībelē. Līdzīgi Habakukam, mums ticībā jāgaida laiks, kad pasaule būs „piepildīta ar Tā Kunga godības atziņu, tāpat kā ūdeņi aplkāj jūras pamatus”.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 25. maijā.

SAMULSUŠAIS PRAVIETIS

Izlasi Habakuka 1. nodaļu. Kādus jautājumus pravietis uzdod Dievam? Lai gan viņa situācija, protams, ir atšķirīga no mūsējās, cik bieži mēs pieķeram sevi, uzdodot šāda tipa jautājumus? _____

Habakuks ir unikāls starp praviešiem, jo viņš neuzrunā ļaudis Dieva vietā, bet drīzāk stāsta Dievam par cilvēkiem. Pravietis sāk savu ciņu, lai saprastu Dieva plānus, ar izmisuma saucienu: „Cik ilgi, Kungs?” Bībelē šis jautājums ir tipisks sēru dziesmām (Ps. 13:1, Jer. 12:4). Tas runā par krīzes situāciju, no kuras runātājs meklē izeju.

Krīze, kurā Habakuks sauc pēc palīdzības, ir vardarbība, kas bija izplatījusies sabiedrībā. Oriģinālais ebreju vārds „vardarbība” ir „hamas”, un Habakuka grāmatā tas ir izmantots sešas reizes. Šis termins ietver gan fiziski, gan morāli kaitniecisku rīcību pret citiem (1. Moz. 6:11).

Būdams pravietis, Habakuks labi zina, cik ļoti Dievs mīl taisnību un ienīst apspiestību. Tāpēc viņš grib zināt, kāpēc Dievs ļauj netaisnībai turpināties. Visapkārt viņš redz vardarbību un likuma pārkāpšanu, un šķiet, ka ļaunie triumfē pār taisnajiem. Tie, kas pie varas, samaitā taisnību, gluži kā tas bija Amosa laikos (Am. 2:6-8), un tā tas bieži vien ir arī mūsdienās.

Dieva atbilde atklāj nākotnes plānus. Kungs izmantos Bābeles armiju, lai sodītu ļaudis. Šis paziņojums pravieti pārsteidz. Viņš nebija gaidījis, ka Dievs izmantos tādu cietsirdīgu armiju, lai pārmācītu Jūdu. 8. pantā babiloniešu kavalērija ir salīdzināta ar leopardu, vilku un ērgli – ar trim plēšošām, kuru ātrums un spēks atnes mokpilnu nāvi viņu laupījumam.

Babilonas cietsirdīgā augstprātība nepazīst nekādu atbildību, nemeklē nekādu nožēlu, nepiedāvā nekādu labošanu. Tā pārkāpj radītās dzīvības visfundamentālāko kārtību. Habakukam tiek pateikts, ka Babilonas armija tiks izmantota kā „Manas [Dieva] bardzības rīkste” (Jes. 10:5). Sods nāks Habakuka dzīves laikā (Hab. 1:5). Visa šī situācija rada pat vēl sarežģītākus jautājumus par dievišķo taisnību.

Kā mēs varam iemācīties uzticēties Dieva labestībai un taisnībai, ja pasaule šķiet tik pilna ar slikto un ar netaisnību? Kas ir mūsu vienīgais patvērums? _____

DZĪVOJOT TICĪBĀ

Dieva atbilde uz Habakuka jautājumiem Hab. 1:12-17 izvirza vēl vienu jautājumu: vai taisnais Dievs izmanto ļaunos, lai sodītu tos, kas ir taisnāki nekā viņi? Habakuka jautājums 17. pantā ir saistīts ar dievišķo taisnību.

Habakuks bija samulsis ne tikai savas tautas degradēšanās dēļ, bet arī tāpēc, ka šo zemi tiesās kāda cita tauta, kas ir vēl ļaunāka. Praviētis labi apzinājās Jūdas grēkus, tomēr viņa tautieši, īpaši taisnie viņu vidū, ne pēc viena standarta nebija ne tuvu tik ļauni kā pagāniskie babilonieši.

Izlasi Hab. 2:2-4! Kāda cerība šeit ir atklāta? _____

Hab. 2:2-4 ir vieni no vissvarīgākajiem Bībeles pantiem. Īpaši ceturtais pants izsaka evaņģēlija būtību, tas ir pamatā Bībeles pantam, kas iesāka protestantu reformāciju. Mēs saņemam Dieva taisnību ticībā Jēzum Kristum. Mums tiek piešķirta paša Dieva taisnība. To sauc par taisnošanu ticībā.

4. pants ir kopsavilkums glābšanas ceļam un Bībeles mācībai par taisnošanu ticībā. Kā Jaunās Derības autori izmantoja šo pantu? Rom. 1:17, Gal. 3:11, Ebr. 10:38.

Līdz ar jautājumiem par ļaunumu, taisnību un glābšanu Hab. 2:4 atklāj asu kontrastu starp uzticīgajiem un lepnajiem. Katras grupas uzvedība nosaka tās likteni: augstprātīgie cietīs neveiksmi, bet taisnie dzīvos ticībā. Oriģinālais ebreju vārds „ticība” („emuna”) vislabāk ir izteikts kā „uzticība”, „pastāvība” un „uzticamība”. Lai gan tas, kas dzīvo ticībā, netiek glābts savu darbu dēļ, viņa darbi parāda, ka viņš dzīvo ticībā. Viņa ticība atklājas darbos, un tādējādi šim cilvēkam ir apsolīta mūžīgā dzīvība.

JO ZEME BŪS PIEPILDĪTA (HABAKUKA 2. NODAĻA)

Dieva atbilde uz Habakuka jautājumu Hab. 1:17, kā ziņots 2. nodaļā, turpinās dziesmas formā, kas vērsas pret lepto apspiedēju. Vismaz piecas likstas (Hab. 2:6, 9, 12, 15, 19) apstiprina vēsti, ka Babilonas liktenis ir apzīmogots. Ienaidnieks saņems sodu saskaņā ar principu „mēru pret mēru”. Tas, ko ļaunie būs darījuši saviem upuriem, beigās tiks darīts viņiem pašiem. Viņi pļaus to, ko būs sējuši, jo lepnie cilvēki nevar Dievu apsmiet (Gal. 6:7).

Pretēji apspiedējiem, ko Dievs beigās tiesās, taisnajiem ir mūžīgās dzīvības apsolījums Kristū, lai arī kas ar viņiem notiktu šajā dzīvē. Aprakstot uzticīgo atlikumu gala laikā, Atklāsmes grāmatā ir izteiciens „svēto pacietība” (Atkl. 14:12). Patiešām, taisnie neatlaidīgi gaida dievišķo iejaukšanos, pat ja viņi to saskata tikai Kristus otrajā nākšanā.

Izlasi Ebr. 11:1-13! Kā šie panti palīdz mums, kad mēs cīnāmies ar tiem pašiem jautājumiem, ar kuriem cīnījās Habakuks? _____

Dieva galīgā atbilde uz Habakuka jautājumiem bija Viņa klātbūtnes apliecinājums. Uzticība Dieva klātbūtnei un paļāvība uz Viņa tiesu, neskatoties uz to, ka ārēji liekas pretēji, – tā ir Habakuka grāmatas vēsts, kā arī visu Bībeles atklāsmju vēsts. Pravietiskā ticība ir uzticība Kungam un Viņa nemainīgam raksturam.

„Ticība, kas tajā grūtā laikā stiprināja Habakuku un visus svētos, ir tā pati, kas Dieva ļaudis uztur šodien. Pat vistumsākajās stundās un vissarežģītākajos apstākļos ticīgs kristietis var palikt pie visas gaismas un spēka avota. Dienu no dienas ticībā uz Dievu viņa cerība un drosme var tikt atjaunota.” (E. Vaits „Pravieši un ķēniņi”, 386., 387. lpp.)

PIEMINOT DIEVA SLAVU

Izlasi Hab. 3. nodaļu! Ko Habakuks šeit dara, un kāpēc tas ir tik svarīgi, īpaši ņemot vērā smagos apstākļus un grūtos jautājumus, ar kuriem pravietis saskaras? _____

Habakuks izteica savu Dieva ceļu pieņemšanu lūgšanā mūzikas pavādjumā (Hab. 3:19). Pilnīgi apzinoties Dieva spēku, viņš lūdza Kungu atcerēties Savu žēlastību, kad sākas tiesa. Pravietis godbijīgi atceras ziņojumus par Dieva lielajiem darbiem pagātnē un lūdza Viņu tagad glābt. Šķiet, ka Viņš atrodas uz laiku robežas. Ar vienu aci viņš raugās atpakaļ uz iziešanu no Ēģiptes, kamēr ar otru skatās uz priekšu, uz Kunga dienu. Viņš ilgojas pēc Dieva spēka atklāsmes tagadējā situācijā.

Dziesmā 3. nodaļā poētiski aprakstīts, kā Dievs atbrīvoja Israēlu no Ēģiptes verdzības. Tas, kas notika iziešanas laikā, ir vēstījums par lielo tiesas dienu. Ticīgajiem nav jāsatraucas par Kunga dienu, bet viņiem ir jāgaida, jābūt neatlaidīgiem un jāpriecājas savā cerībā.

Dziesma ir arī Dieva spēka, godības un uzvarošās dabas suminājums. Kungs ir aprakstīts kā valdnieks pār visu zemi. Viņa godības atklāsmē ir salīdzināta ar uzlecošās saules krāšņumu (Hab. 3:4).

Dievs tiesā vardarbīgās tautas, tomēr vienlaikus Viņš nes glābšanu Saviem ļaudīm „uzvaras braucamos ratos” (Hab. 3:8). Virspusēji raugoties, Dieva spēks ne vienmēr ir redzams, bet ticīgais zina, ka Dievs ir klātesošs, vienalga, kas notiek.

Habakuks aicina mūs gaidīt Kunga glābšanu, kad Viņš nodibinās Savu taisnību virs zemes un piepildīs pasauli ar Savu godību. Dziedot slavu Kungam, Dieva ļaudis iedrošina cits citu (Ef. 5:19, 20; Kol. 3:16) pārdomāt Dieva darbus pagātnē un cerēt uz godības pilnu nākotni. Habakuka paša piemērs parāda, kā cilvēks var būt neatlaidīgs, dzīvojot ar atklāsmi.

Pārdomā Dieva vadību pagātnē savā dzīvē. Kā tas palīdz tev mācīties uzticēties Viņam un Viņa labestībai, lai arī ko nestu tuvākā nākotnē? Kāpēc vienmēr ir svarīgi raudzīties uz mūžīgo nākotni, kas mūs sagaida? _____

DIEVS IR MŪSU SPĒKS

„Ja viņš koks arī neziedēs un viņakokam nebūs ogu un ja nepiepildās arī cerības, kādas bija liktas uz eļļas kokiem, un arī tīrumi nesniedz nekādu barību, .. tad es tomēr gribu gaviļēt savam Kungam un likt izpausties savam priekam par savu Glābēju, savu Dievu! Jo Dievs Tas Kungs ir mans spēks un darīs manas kājas vieglas kā kalnu kazai un pāri mani augstumiem rādīs man ceļu un vadīs mani.” (Hab. 3:17-19) Kas labs ir šeit atklātajā pravieša attieksmē? Kā mēs varam attīstīt šādu attieksmi sevī? Skat. arī Fil. 4:11.

Habakuka grāmatas noslēdzošie vārdi (Hab. 3:16-19) izsaka pravieša reakciju uz Dieva spēka un labestības atklāšanos. Svaigs Dieva glābjošo darbu redzējums iedez Habakukā drosmi, gaidot ienaidnieka uzbrukumu. Viņa bailes satrauc visu viņa iekšējo būtņi, gaidot dievišķo spriedumu nākam pār viņa tautu. Iebrukums var iznīcināt viņu un olīvu kokus, kam Palestīnā bija tikpat augsta vērtība kā vīnogām, labībai un lopiem. Bet pravieša nelokāmā ticība paliek neskarta, jo viņam bija atklāsme no dzīvā Kunga.

Balsoties uz savu pagātnes pieredzi, Habakuks zināja par Dieva absolūto uzticamību. Tieši tāpēc viņš samierinājās ar Viņa tagadējo plānu (Hab. 3:16-19). Neskatoties uz visiem nelabvēlīgajiem apstākļiem, pravietis ir nolēmis uzticēties Kungam un Viņa labestībai, lai arī cik bezcerīga liktos situācija.

Uzticīgā pašāvētibā Habakuks gaida, lai gan nav nekādu tūlītēju glābšanas pazīmju. Viņš ir pravietis, kas ar dialogu, dzēlīgām piezīmēm un slavas dziesmām ir pamācījis uzticīgos visos laikmetos attīstīt dziļu, dzīvu ticību Glābējam. Pats ar savu piemēru viņš iedrošina ticīgos sarunāties ar Dievu, pārbaudīt savu lojalitāti Viņam grūtos laikos, attīstīt cerību uz Kungu un arī slavēt Viņu.

Habakuks noslēdz savu grāmatu ar skaisti izteiktu ticības attieksmi: neskatoties uz to, cik smaga var kļūt dzīve, cilvēks var atrast prieku un spēku Dievā. Viņa grāmatas pamatā esošā vēsts norāda uz vajadzību pacietīgi gaidīt Dieva glābšanu apspiestības laikos, kam beigas nav redzamas. Tēma „gaidi uz Kungu” Habakuka grāmatā ir dominējošā. Cik īpaši noderīgai šai tēmai vajadzētu būt mums, septītās dienas adventistiem, ja pat mūsu nosaukums izsaka mūsu ticību Jēzus nākšanai? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi šos komentārus, un pārrunājiet, kā tie palīdz mums labāk saprast Habakuka vēsti.

„Uz Habakuka jautājumu ir atbilde. Tā ir atbilde, kas izteikta nevis idejās, bet notikumos. Dieva atbilde notiks, bet to nevar izteikt vārdos. Atbilde noteikti būs, ja tā šķiet pārāk lēna, gaidi to. Tiesa, starplaiku ir grūti panest; tas, ko viņš redz, taisnajam iedvēš šausmas. Uz to ir dota atbilde: „Taisnais no ticības dzīvos.” Tā ir atbilde, kas atkal nav izteikta idejās, bet gan izdzīvošanā. Praviētiskā ticība ir uzticība Viņam, kura klātbūtnes klusums ir izpratnes forma.” (Abraham J. Heschel „The Prophets”, 143. lpp.)

„Mums jāsargā un jāizkopj tā ticība, par kuru liecinājuši pravieši un apustuļi – ticība, kas satver Dieva apsoliņumus un gaida atbrīvošanu no Viņa nolemtā laikā un veidā. Drošais praviešu vārds galīgi piepildīsies mūsu Kunga un Pestītāja Jēzus Kristus krāšņajā atspīdēšanā, Viņam nākot kā kungu Kungam un ķēniņu Ķēniņam. Gaidīšanas laiks var likties pārāk garš, dvēseli var nomākt smagi apstākļi, un daudzi, uz kuriem kādreiz pašāvamies, var pakrist ceļmalā, bet līdz ar pravieti, kurš centās Jūdu iedrošināt nesalīdzināmi lielākas atkrišanas laikā, pašāvīgi teiksim: ‘Kungs ir savā svētajā namā; klusu Viņa priekšā visa pasaule!’ (Hab. 2:20, Glikā tulk.)” (E. Vaita „Pravieši un ķēniņi”, 387., 388. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Apkopo Habakuka dialogu ar Dievu. Kādas bija viņa galvenās sūdzības? Kā viņš reaģēja uz Dieva atbildēm? _____

_____

2. Vai varētu būt, ka Dieva acīs godīgi jautājumi un pat šaubas ir pieņemamāka reliģiskā attieksme nekā tikai virspusēja ticība? Pamato savu atbildi! _____

_____

3. Iepriekšējās septiņās dienas adventistu paaudzes ticēja, ka šajā laikā Kristus jau būs atnācis un ka viņi redzēs visu brīnišķīgo apsoliņumu galīgo piepildīšanos. Kā mēs, jau cita paaudze, mācāmies saglabāt ticību, gaidot Viņa atgriešanos? _____

_____

KUNGA DIENA (CEFANIJA)

SABATA PĒCPUSDIENAI

NEDEĻAS PĒTĪJUMIEM:

Cef. 1:14-18, Joēla 2:1-11, Cef. 2:1-3, Jes. 11:4, Cef. 3:1-5, Jes. 62:5, Nah. 1. – 3. nod.

ATMIŅAS PANTS:

„Briesmīgs būs Tas Kungs pret viņiem, jo Viņš izskaudīs visus neīstos dievus virs zemes, un Viņu pielūgs visas tautas savās jūras salās, piesaukdami Viņu katrs savā dzīves vietā.” (Cef. 2:11)

GALVENĀ DOMA:

Tiesa tuvojas. Bet žēlastība vēl joprojām ir pieejama tiem, kas to nopietni meklē.

Ja praviešu grāmatas saliktu hronoloģiskā secībā, Cefanijas grāmata labi iederētos starp Jesajas un Jeremijas grāmatu.

Cefanijas vēsts nosodīja bezcerīgo pagrimumu, kas valdīja jūdu sabiedrībā. Viņš norādīja uz vajadzību nožēlot, kas bija balstīta uz faktu, ka Dieva mīlestība vēl joprojām aicina Savus ļaudis būt pazemīgiem un uzticīgiem. Viņa vēsts bija divkārša: pastāv nenovēršami un universāli tiesas draudi, kas ietvers pat paša Dieva ļaudis, tomēr ir arī apsoliņums, ka izglābtie no visām tautām pievienosies Israēla atlikumam, kalpojot Dievam un baudot Viņa svētības. Šis nedēļas tēma parādīs, ka Cefanijas vēsts vēl joprojām ir svarīga tiem, kas sludina Dieva cerības vēsti kritušajai pasaulei.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 1. jūnijā.

TUMŠĀ DIENA

Cefanijas vēsts centrālā tēma ir „Kunga diena” (Cef. 1:7). Bībeles praviešiem Kunga diena attiecās uz īpašu laika periodu, kurā Dievs iejaucas cilvēku dzīvē, lai nestu gan glābšanu, gan tiesu. Lielākā daļa senās Israēla tautas ticēja, ka šajā dienā Kungs izglābs un paaugstinās Israēlu, bet visas naidīgās tautas tiks uz mūžīgiem laikiem iznīcinātas. Par lielu pārsteigumu tiem, kas klausījās, pravietis paziņoja, ka Kunga diena arī Dieva tautai būs liktenīga (skat. Cef. 1:1-5), jo viņi ir grēkojuši pret Viņu (Cef. 1:17).

Salīdzini Cef. 1:14-18 ar Joēla 2:1-11 un Am. 5:18-20. Kādu ainu šie panti kopā atklāj par „Kunga dienu”? _____

_____

_____

_____

Cefanija salīdzina gaidāmo tiesu ar visas dzīvības aizslaucīšanu, kā tas bija plūdos (1. Moz. 6. – 8.). Nāves saraksts Cef. 1:2, 3 ir sakārtots Dieva sākotnējās radīšanas apgrieztā kārtībā: cilvēks, lauka zvēri, gaisa un ūdens radījumi (salīdzini ar 1. Moz. 1:20-27).

Pravietis brīdināja tautu, ka tā nevarēs izpirkt savu lietu tiesā (Cef. 1:18). Ne sudrabs, ne zelts nepasargās viņus no Kunga dusmām. Bezrūpīgie Jeruzalemes iedzīvotāji uzskatīja, ka Dievs nedara ne labu, ne ļaunu. Viņi vienkārši negaidīja, ka Kungs vispār kaut ko darīs (Cef. 1:12). Bet dievišķais spriedums atklāj, cik Dievs aktīvi strādā, lai garantētu nākotni Saviem uzticīgajiem ļaudīm.

Cefanija skaidri pasaka, ka Dieva tiesa nav tikai nosodoša, bet arī izlabojoša. Kungs ievēro apsollījumu būt par patvērumu tiem, kas Viņu meklē (Cef. 2:3). Kunga diena ir tuvāk nekā pasaules gals. Tas ir sākums Dieva nākotnes valdības nodibināšanai, kas ilgs mūžīgi.

Izlasi Cef. 1:18. Kādos veidos mēs arī tagad piedzīvojam šeit izteikto principu? Tas ir, kādās situācijās mēs esam nokļuvuši, no kurām visas pasaules nauda mūs nav varējusi izglābt? _____

_____

_____

_____

NELAIMĪGIE ŠAI ZEMĒ

Cef. 2:1-3 mēs redzam pravieša aicinājumu nožēlot. Pat ja arī iznīcība ir ne-novēršama, vēl joprojām ir laiks atrast patvērumu nelaimē, bet tikai tad, ja tauta nožēlos. Ļaunie, kas atsakās nožēlot, tiesas dienā tiks aprīti kā pelavas. Ps. 1:4 ļaunie ir pielīdzināti pelavām, kas beigās aiziet bojā.

Ar vārdiem „meklējiet Kungu” Cefanija iedrošina tos, kas pazemojas Dieva priekšā, lai nostiprinātos savā ticībā. Pravietis māca, ka meklēt Kungu ir tas pats, kas meklēt taisnību un pazemību. Šāda nožēlas attieksme ir svarīga, lai izbēgtu no gaidāmās tiesas.

Cefanija nožēlojošos ļaudis sauc par „nelaimīgajiem šai zemē” (Cef. 2:3).

Kā minētie panti izgaismo šo izteicienu, kas tulkots arī kā „pazemīgie virs zemes”?
Mat. 5:3, Ps. 76:9, Jes. 11:4, Am. 8:4. _____

Pazemīgie ir tie, kas ir palikuši uzticīgi Dievam un ko Viņš vada un māca. Dziesminieks saka: „Tas Kungs ir laipnīgs un taisns, tāpēc Viņš atgriež grēciniekus uz pareiza ceļa. Pazemīgos Viņš vada Savā taisnībā, un tiem, kas pazemoti, Viņš māca Savu ceļu.” (Ps. 25:8, 9) Pazemīgie ir aicināti sagatavoties gaidāmajai tiesai, meklējot Dievu, taisnību un pazemību.

Iespējamība izdzīvot pazemīgajiem, kas ir uzticīgi, ir izteikta ar vārda „varbūt” palīdzību. Izdzīvošana ir atkarīga tikai no dievišķās žēlastības, un žēlastība ir kaut kas tāds, ko nekad nevajadzētu uzskatīt par garantētu. Saskaroties ar gaidāmo likteni, cerība uz nākotni nāk no Dieva, kas ir žēlsirdīgs. Kungs ir apsolījis patvērumu visiem, kas uzticas Viņam (Joēla 3:16, Nah. 1:7). Šāda veida uzticība izslēdz paļaušanos uz sevi, viltu un krāpšanu.

„Nekas nav šķietami bezpalīdzīgāks, bet patiesībā neuzvaramāks kā dvēsele, kas izjūt savu niecīgumu un paļaujas pilnīgi uz Glābēja nopelni. Ar lūgšanām, Viņa vārda pētīšanu, ticībā Viņa klātbūtnei, visvājākais cilvēks var dzīvot kopā ar dzīvo Kristu un Viņš turēs to pie rokas, nekad neļaujot aiziet.” (E. Vaita „Kristus dziedinošā kalpošana”, 182. lpp.) Kāda ir tava personīgā pieredze ar šiem neticamajiem apsolījumiem? Kā tu vari iemācīties tik cieši staigāt ar Kungu? _____

SAMAITĀTA PILSĒTA

Ķīniešu sakāmvārds saka, ka vistumšāko vietu istabā ar sveci var padarīt gaišu. Šo sakāmvārdu var attiecināt uz Jeruzalemes morālo stāvokli Cefanijas laikā. Praviētis tikko bija pabeidzis pasludināt dievišķo tiesu tādām Jūdas kaimiņu zemēm (skat. Cef. 2. nod.) kā filistiešiem rietumos, moābiešiem un amoniešiem austrumos, kušītiem dienvidos un asīriešiem austrumos. Tomēr viņš šeit neapstājas. Viņš turpina atklāt to grēkus, kas mājo pašā Dieva pilsētā virs zemes – Jeruzalemē.

Izlasi Cef. 3:1-5! Kas un kāpēc šeit ir nosodīts? Jautā sev: kā Dieva tauta, kam bija dota tik liela gaisma un patiesība, varēja beigās būt tik pagrimušā stāvoklī? Kā mēs varam pasargāt sevi, lai ar mums nenotiek tas pats? _____

_____

_____

_____

Jūdas galvaspilsēta ir Cefanijas rūpju centrā. Viņš izvirza apsūdzību tās vadītājiem pilsētas morālā pagrimuma dēļ. Samaitātība ceļas tiešā veidā no tās vadītāju neveiksmīgo savas nozīmētās lomas un atbildību pildīšanas (salīdzini ar Jer. 18:18, Ec. 22:23-30). Uzpirktā tiesa, ko vadīja ierēdņi, ir pielīdzināta „rūcošām lauvām”, un tiesneši ir raksturoti kā „vilki vakarā”. Templim neklājas labāk, jo priesteri nemāca Dieva Vārdu un pravieši nerunā patiesību.

„Josijam valdot, Kungs aicināja Cefanju, lai skaidri rādītu, kādas būs sekas, turpinoties atkrišanai, un lai patiesās draudzes uzmanību pievērstu godības skatam nākotnē. Viņa pravietojumi par Jūdas valstij draudošo tiesu ar tādu pašu spēku attiecas uz neatgriezušos pasauli Kristus otrās atnākšanas laikā.” (E. Vaita „Pravieši un ķēniņi”, 389. lpp.)

Paskaties apkārt! Lai arī cik valdzinoša, pasaule tomēr ir nolemta pilnīgai iznīcībai. Nav pat jātic Bībelei, lai redzētu, cik vienkārši tas var notikt. Kāpēc Kungs ir mūsu vienīgā cerība, un kā mēs varam iemācīties balstīties uz Viņu arvien vairāk un vairāk, nevis uzticēties tukšajām un veltīgajām lietām šajā pasaulē? _____

_____

_____

_____

DIEVA LIELĀKAIS PRIEKŠS

„Jo Tas Kungs, tavs Dievs, ir pie tevis, tavs spēcīgais glābējs; Viņš priecāsies par tevi, būs pret tevi miļš, tev piedos un skaļi izpaužīs Savu prieku par tevi.” (Cef. 3:17)

Savas grāmatas noslēguma daļā (Cef. 3:9-20) Cefanija pāriet no tēmas par dusmām uz atjaunošanas tēmu. Pēc tiesas mēs būsīm nonākuši pie Dieva galīgiem mērķiem. Kad tautas būs pārmācītas, tās kopā piesauks Kungu un kalpos Viņam no sirds. Ļaužu lūpas tiks šķīstītas, tā ka tie visi pielūgs un slavēs Kungu, Viņam kalpojot. Mazs, bet tomēr uzticīgs un pazemīgs atlikums izdzīvos Jūdā un ieņems lepno vadītāju vietu.

Vēl svarīgāk, Dievs mājos starp Saviem ļaudīm un izlabos pagātnes kļūdas. Viņiem vairs nebūs jādzīvo bailēs, jo Kungs būs kopā ar Savu tautu, mājot viņu vidū. Viņš būs viņu Atbrīvotājs un Glābējs. „Viņi paši būs ganāmais pulks, kas ganīsies mierā, un neviens tos netraucēs.” (Cef. 3:13)

Šādām svētībām vajadzēja likt Dieva ļaudīm priecāties par Viņu, bet pravietis paziņo, ka Dievs priecāsies par viņiem. Viņa mīlestība un prieks par Savu tautu būs tik liels, ka viņš gaviļēs par tiem.

Kā pravietis Jesaja apraksta Dieva prieku par Saviem atpestītajiem ļaudīm? Jes. 62:5, 65:19.

Lielais Ķēniņš, dievišķais Karavīrs, pasargās un aizstāvēs Savu tautu. Viņš piešķirs tiem visus Savas uzvaras labumus – tās uzvaras, ko Viņš ieguva pie krus-ta. Viņš paaugstinās pazemīgos un pārvērtīs apkaunojumu, ciešanas un atsvešināšanas pagodināšanas, svētību un Viņa klātbūtnes piedzīvojumā. Paaugstināti tiks klibie un atstumtie – šī tēma bija Jēzus Kristus sludinātās vēsts centrā.

Pat šādu drausmīgu brīdinājumu vidū Kungs piedāvā Saviem ļaudīm cerību. Kā mēs, septītās dienas adventisti, varam uzticēties šim otrās nākšanas apsolījumam, iemācīties dienu pēc dienas dzīvot ar šo cerību? Kā mēs varam iemācīties uzturēt šo cerību dzīvu, īpaši grūtību laikos, kad pasaule nepiedāvā neko citu kā vien ciešanas?

DIEVA ATBILDE UZ NETAISNĪBU

Izlasi Nah. 1.-3. nod.! Kuri panti mums īpaši stāsta par Dieva raksturu? Kā mēs varam to, ko šeit redzam, attiecināt uz savu izpratni par pēdējo dienu notikumiem?

Nahuma pravietojums ir Dieva Vārds pret šīs pasaules valstīm, ko simbolizē Ninive. Pravietis, raugoties pasaulē, redz Dieva roku pavēršamies pret Asīrijas impēriju. Viņš paziņo, ka tās galvaspilsēta Ninive drīz kritīs un nekad vairs necelsies. Nahums runāja ar pilnīgu pārliecību, jo viņš zināja Dieva raksturu un ar praviešu gara dāvanas palīdzību (Nah. 1:1) Kungs viņam parādīja, kas notiks. Kungs neatstās vainīgo nesodītu (Nah. 1:3, 2. Moz. 34:6, 7).

Asīrieši bija izpostījuši daudzas tautas, un viņiem bija neremdināma varas-kāre. Viņu cietsirdība bija plaši zināma. Kā Dieva „skuveklis” (Jes. 7:20) Asīrija bija dedzīgi skuvusi savus kaimiņus. Tagad bija pienācis laiks skuveklim salūzt. Dieva tiesas instrumenti nav atbrīvoti no tiesas. Ninives vairs nav, bet pravietiskā liecība turpina dzīvot. Tā atgādina mums, ka, lai gan Dieva taisnība, šķiet, kavējas, beigās nekas to neapstādina.

Kā jau redzējām iepriekšējās tēmās, pirms Nahuma ninivieši bija uzklausi-juši Jonas sludināšanu un nožēlojuši savus grēkus, un Dievs bija pasargājis šo pilsētu. Bet nožēla nebija ilgstoša, ļaudis atgriezās savos vecajos ceļos. Daudzas zemes, kas bija cietušas tās nospiedošo jūgu, Ninives krišanu būtu apsveikušas ar dārdošiem aplausiem. Nāks vēstnesis, kas nesis labas ziņas (Jes. 52:7), ka Asīrijas vara ir salauzta kopā ar tās dieviem. Dieva ļaudis atkal varēs pielūgt mierā (Nah. 1:15).

Lai arī cik lielas ir Kunga dusmas, daudz maigāka ir Viņa žēlastība. Viņš pasargā tos, kas gaida Viņa labestības pilnību. Nahums māca, ka Dievs rūpējas par tiem, kas Viņam uzticas, bet pāriplūstošas straumes iedzīs Viņa ienaidniekus tumsā (Nah. 1:8). Dievs stāv aiz tā visa, jo Viņš ir noteicis, ka Ninives tiesas diena ir pienākusi.

Pravietis parāda, ka Dievam ir apbrīnojams spēks. Visa radība dreb Viņa priekšā. Viņš mūžīgi necietīs grēku. Vienlaikus Viņš ir Glābējs tiem, kas Viņam uzticas. Vidusposma nav. Mēs esam vai nu vienā, vai otrā pusē. Jēzus teica: „Kas nav ar Mani, tas ir pret Mani.” (Mat. 12:30)

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

„Ar nemaldīgu noteiktību Mūžīgais pārrauga tautu kontus. Kamēr žēlastība vilcinās, acinādama atgriezties, konts stāv atvērts, bet, kad tas sasniedzis Dieva noteikto lielumu, iesākas Viņa dusmas. Rēķins tiek slēgts. Dievišķā pacietība izbeidzas. Žēlastība vairs par tiem neaizlūdz.” (E. Vaita „Pravieši un ķēniņi”, 364. lpp.)

„Nekritušo pasaļu un debesu universa priekšā pasaulei būs jāatbild visas zemes Tiesnesim – Tam, ko viņi nosodīja un sita krustā. Kāda tā būs atmaksas diena! Tā ir lielā Dieva atmaksas diena. Kristus tad nestāvēs pie Pilāta letes. Pilāts un Hērods, kā arī visi, kas Viņu izsmēja, pēra, noliedza un sita krustā, tad saprātīs, ko nozīmē piedzīvot Jēra dusmas. Viņu darbi atklāsies viņu priekšā savā patiesajā raksturā.” (E. Vaita „Liecības sludinātājiem”, 132. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Daži cilvēki Cefanijas laikā darīja šausmu lietas gan pret Kungu, gan arī pret saviem tautiešiem, bet citi bezrūpīgi noskatījās uz notiekošo ļaunumu. Kā tu domā, kurš no šiem abiem grēkiem Dieva acīs ir ļaunāks? Pamato savu atbildi! _____

2. Pārskatiet savas atbildes uz pirmdienas pēdējo jautājumu, kur bija citēti šie vārdi: „Nekas nav šķietami bezpalīdzīgāks, bet patiesībā neuzvaramāks kā dvēsele, kas izjūt savu niecīgumu un paļaujas pilnīgi uz Glābēja nopelnu.” Ko nozīmē paļauties „pilnīgi uz Glābēja nopelnu”? Kā šie vārdi atklāj mums lielo patiesību, ka glābšana ir tikai ticībā Kristum, un kāpēc šī patiesība ir tik svarīga visā, kam mēs ticam? Ja mēs nepaļaujamies uz Viņa nopelnu, uz kā nopelnu tad varam paļauties? _____

3. Kāpēc tiem, kas dzīvo ērtībās un labklājībā, ir vieglāk aizmirst, cik galēji atkarīgi mēs esam no Dieva visā, kas mums ir? Kā mēs varam pasargāt sevi no šiem nāvējošajiem maldiem? _____

4. Pakavējies vairāk pie domas par Kungu, kas dzied un priecājas par Saviem ļaudīm. Mums ir tieksme domāt par sevi, ka mēs dziedam un priecājamies par Dievu un par to, ko Viņš ir mūsu labā izdarījis. Ko nozīmē tas, ka Viņš dzied un priecājas par mums? Kā tas var būt, ņemot vērā drīzāk nožēlojamo stāvokli, kurā mēs visi atrodamies? _____

SVARĪGĀKAIS PIRMAJĀ VIETĀ (HAGAJA)

SABATA PĒCPUSDIENAI

NEDEĻAS PĒTĪJUMIEM:

Hagajas 1, Jāņa 2:19, Ezras 3:1-6, Mat. 1:23, 12:6, Hag. 2, Lūk. 24:13-27.

ATMIŅAS PANTS:

„Man pieder sudrabs, un Man pieder zelts, saka Tas Kungs Cebaots.” (Hagaja 2:8)

GALVENĀ DOMA:

Hagajas vēsts ir vienkārša: kādas ir mūsu prioritātes, un kāpēc ir svarīgi, lai tās būtu pareizas?

Hagajas grāmata, viena no īsākajām Bībeles grāmatām, ir rakstīta kritiskā Hposmā Jūdas valsts dzīvē. Trimdinieki bija atgriezušies no gūsta Bābelē gandrīz pirms divdesmit gadiem. Tomēr šķiet, ka viņi bija aizmirsuši savas atgriešanās iemeslu. Viņi pameta Dieva templi drupās, izlietojot visu enerģiju, lai uzceltu paši savas mājas.

Tāpēc pravietis aicināja atgriezušos trimdiniekus rūpīgi pārdomāt savu situāciju. Viņa vēsts bija vienkārša un loģiska. Ļaudis bija smagi strādājuši, bet nebija daudz nopelnījuši. Tā tas bija noticis tāpēc, ka viņiem bija nepareizi sakārtotas prioritātes. Visā, ko viņi darīja, pirmajā vietā vajadzēja likt Dievu. Kā Jēzus pats teica: „Bet dzenieties papriekš pēc Dieva valstības un pēc Viņa taisnības, tad jums visas šīs lietas taps piemestas.” (Mat. 6:33)

Arī mūsdienās ir viegli iekrist cīņā par eksistenci, aizmirstot, kam vajadzētu būt pirmajā vietā mūsu dzīvē, – protams, vienmēr darīt Kunga prātu.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 8. jūnijā.

SĒJOT DAUDZ, BET PĻAUJOT MAZ

Izlasi Hag. 1:1-11. Kas šeit notika, un, vēl svarīgāk, kāpēc tas notika? Vēl būtiskāk – kā šis pats princips var īstenoties mūsu dzīvē? Kādā ziņā mēs varam būt vainīgi, darot tieši to pašu? _____

_____

_____

_____

_____

_____

„Vairāk nekā gadu templi pameta novārtā un tam nepievērsa gandrīz nekādu uzmanību. Ļaudis dzīvoja savās mājās, centās iegūt laicīgo labklājību, bet viņu stāvoklis bija nožēlojams. Visiem spēkiem pūloties, tie tomēr neko nesasniedza. Šķita, ka pret viņiem ir sazvērējušies pat dabas spēki. Tāpēc, ka tie bija pametuši Dieva namu, Kungs pār viņu laukiem sūtīja ilgstošu sausumu. Kā savas labvēlības zīmi Dievs bija piešķīris tīruma un dārza augļus – graudus, vīnu un eļļu, bet, tā kā tie šīs bagātīgās dāvanas izlietoja savtīgi, svētība tika atņemta.” (E. Vaita „Pravieši un ķēniņi”, 573. lpp.)

Hagaja atklāja ļaudīm viņu pašreizējo situāciju. Veltīgs darbs bija viens no lāstiem Dieva derības laušanas dēļ (3. Moz. 26:16, 20). Kamēr ļaudis nepievērsīs šai prioritātei, labklājības viņiem neredzēt.

Hagajam bija liela dedzība par Kunga templi un viņš tūlīt pat gribēja, lai ļaudis pabeidz tā atjaunošanu. Viņa centieni bija pretēji to pašapmierinātībai, kas par savām ērtībām rūpējās vairāk nekā par templi. Kamēr Hagaja bija nobažījies par templi, ļaudīm bija lielāka interese pašiem par savām mājām.

Kungs izlietoja Hagaju, lai pamodinātu ļaužu sirdis attiecībā uz Dieva interesēm. Tikmēr, kamēr Viņa nams bija drupās, Dievs nevarēja tikt pareizi pagodināts. Jeruzalemes templis simbolizēja dievišķo klātbūtni starp kritušajiem cilvēkiem. Tas bija redzams atgādinājums visai pasaulei, ka visvarenais Kungs ir debesu un zemes Dievs. Kā Israēla bērni varēja liecināt par patieso Dievu, ja šī Dieva simbols (skat. Jāņa 2:19, Mat. 26:61) un viss glābšanas plāns bija drupās? Daudzējādā ziņā viņu attieksme pret templi atklāja dziļāku garīgu problēmu: viņiem bija zudusi apziņa par savu kā Kunga atlikuma ļaužu dievišķo misiju.

Vai vari ieraudzīt tajā brīdinājumu mums?

DIEVA_VISLIELĀKAIS APSOĻĪJUMS

Izlasi Hag. 1:12-14! Ievēro, kāda šeit ir vienotība mērķī. Kāpēc bija tik svarīgi, lai viņi darītu to, uz ko bija aicināti? _____

Šoreiz vadītāji un atlikuma ļaudis nekavējoties uzklausīja vēsti. Viņi sagatavojās, savāca materiālus un pēc trim nedēļām uzsāka darbu pie tempļa. Nākamās nedēļas laikā viņi uzcēla altāri un atsāka upurēšanu (Ezras 3:1-6). Templi pabeidza ātrāk nekā piecos gados.

Lai gan Dieva valstību nevar pielīdzināt materiālai celtnai, Hagajas grāmata ir atgādinājums, ka Dievs dažreiz izmanto materiālas lietas, piemēram, celtnes, garīgiem nolūkiem.

Ja pravieša veiksmi mēra pēc tā, cik ātri cilvēki pakļaujas viņa vēstij, tad Hagaja ir viens no veiksmīgākajiem praviešiem. Viņa sludināšana pamudināja cilvēkus rīkoties. Darbs pie tempļa sākās mēneša laikā, un Dieva pravietis apliecināja, ka Kungs viņiem palīdzēs.

Hagaja 1:12-14 ziņo par vadītāju un tautas reakciju uz Hagaja vēsti. Visi paklausīja Kungam, jo viņi atzina, ka Viņš bija sūtījis Hagaju. Viņi „bijās Dievu” (12. p.) un parādīja to, pielūdzot Viņu un parādot Viņam pienācīgu uzmanību. Tā Hagaja tagad varēja nest jaunu vēsti no Kunga: „Es esmu ar jums!” (13. p.) Tiklīdz ļaudis nolēma paklausīt Kungam, norājošo vēsti nomainīja iedrošinājuma vārdi. Pārliecība par Dieva klātbūtni deva viņiem arī visu citu svētību apsolījumus. Apgalvojums „Es esmu ar jums” sasaucas ar derības apsolījumiem, ko Dievs deva sentēviem un Mozum (1. Moz. 26:3, 2. Moz. 3:12, 4. Moz. 14:9).

Protams, vislielākā atklāsme „Dievs ar jums” ir Jēzus (skat. Jes. 7:14, Mat. 1:23, 28:20). Pārdomā faktu par to, ka Jēzus, Radītājs un Universa Uzturētājs, dzīvoja starp jums. Ko tas jums stāsta par to, cik mēs esam svarīgi bezgalīgi plašajā Universā, kurā mēs viegli varētu sākt sevi uzskatīt par nenozīmīgu niecību? Līdzdali savu atbildi Bībeles izpētes grupā! _____

NEBAIDIES!

Hag. 2:1-5 atklāj interesantu attīstību lielajā atmodā, kas notika starp Dieva ļaudīm. Apmēram mēnesi pēc tam, kad bija sācies darbs pie tempļa, Dievs ar Hagaja starpniecību sūtīja iedrošinājuma vārdus atlikumam, kas bija nolēmis bez piemērotiem resursiem atjaunot Dieva namu, kā bija norādījuši pravieši. Hagaja jautāja vecajiem, kāds ir tagadējais templis salīdzinājumā ar tā izskatu pirms trimdas. Skaidrs, ka tagadējais nebija tik krāšņs kā iepriekšējais. Ļaudis varēja justies mazdūšīgi, jo viņiem nebija iespējas atdarināt krāšņumu, kāds bija Salamana templim, kas reiz bija stāvējis tajā pašā vietā.

Hagaja iedrošināja ļaudis turpināt darbu, jo Dieva Gars bija ar viņiem. Viņš aicināja visus atlikuma kopienas locekļus būt stipriem un čakli strādāt, jo varenā Dieva klātbūtnē ir viņu vidū. Hagajas vārdi vadītājiem „Esiet stipri! Nebīstieties!” atgādināja Kunga vārdus Jozuam pēc Mozus nāves (Joz. 1:5-9). Jo mazāki un vājāki bija paša Israēla resursi, jo lielāka bija viņu vajadzība pēc ticības Dievam. Praviētis paziņoja, ka beigās Kungs tempļa godību padarīs lielāku, nekā bija iepriekšējam templim. Tas piepildījās, jo atnāca Kāds, kas bija pārāks par templi (skat. Mat. 12:6).

Gara klātbūtnē apstiprināja Dieva valstības turpināšanos Israēlā. Dieva Gars, kas bija vadījis Mozu un vecajus un kas bija izsaucis praviešus ar inspirēto vēsti, bija atlikuma vidū. Vadītāju un tautas dievbijīgā atsaukšanās apliecināja, ka ir notikusi garīga reformācija. Gars bija klātesošs, atjaunojot viņus un vedot tuvāk Dievam. Gara klātbūtnē arī garantēja bagātīgas svētības. Praviētis iedrošināja kopienas locekļus darīt visu, lai dievišķie apsolījumi piepildītos visā pilnībā.

Hagaja nesa Dieva Vārdus ļaudīm, kas pazina dzīves skarbumu un nepiepildītu cerību vilšanos. Viņi pievērsa savu uzmanību Dievam, kas ir uzticīgs un paļaujams uz jauno kopienu, ka tie būs atbildīgi Viņa valstības pilsoņi, neatlaidīgi darot labu un tādējādi atrodot patieso jēgu un nozīmi savai dzīvei.

Kāds 35 gadus vecs vīrietis, kurš bija atteicies no ticības Dievam, pirms pašnāvības uzrakstīja 1900 lappušu garu vēstuli. Savā vēstulē viņš rakstīja: „Katrs vārds, katra doma un katra emocija atduras pret vienu problēmu: dzīve ir bezjēdzīga.” Kā dzīvei jēgu var iedot ne tikai ticība Dievam, bet arī labprātība paklausīt Viņam? _____

VISU TAUTU ILGAS

Izlasi Hag. 2:6-9! Kas šeit ir apsollīts, un kā mums jāsaprot tā piepildīšanās? _____

Ar Hagaja starpniecību Dievs paziņoja par lielu zemes satricināšanu Kunga dienā, kad templis būs piepildīts ar dievišķo klātbūtni. Praviētis aicināja savus laikabiedrus raudzīties pāri tagadējam dzīves likstām un nabadzībai uz Dieva valstības godību nākotnē, uz ko norādīja templis.

Galvenais iemesls, kāpēc Jeruzalemes templim bija jābūt krāšņi būvētam, bija padarīt to Dieva klātbūtnes cienīgu. Tomēr, saskaņā ar šo pantu, Kungs bija labprātīgs iemājot ne tik krāšņā ēkā un padarīt to krāšņu ar Savu klātbūtni. Ļaudīm nevajadzēja raizēties par to, cik daudz līdzekļu viņiem ir tempļa atjaunošanai. Visa bagātība pieder Dievam, kas bija apsollījis mājot šajā jaunajā templī. Kungs pats bija tas, kurš nodrošināja tempļa krāšņumu.

„Ļaudīm pūloties darīt savu darbu un meklējot sirdi un dzīvē saskaņu ar Dieva žēlastību, Kungs ar praviešiem Hagaju un Cahariju sūtīja vēsti pēc vēsts, liecinot, ka viņu ticība tiks bagātīgi atalgota, un Dieva Vārda apsollījums par tempļa nākotnes godību neizpaliks. Piepildoties noteiktajam laikam, šajā celtnē kā visu tautu Ilgas ienāks cilvēces Skolotājs un Pestītājs.” (E. Vaita „Pravieši un ķēniņi”, 577. lpp.)

Dievs bija apsollījis, ka tagadējā tempļa krāšņums būs lielāks nekā iepriekšējā tempļa godība. Tā būs citāda veida godība, jo šo templi pagodinās Jēzus klātbūtne miesā. Patiešām, Kristus klātbūtne padarīja jaunā tempļa godību lielāku, nekā tā bija Salamana templim.

Izlasi Ebr. 8:1-5! Lai arī kāda būtu laicīgā tempļa godība, mēs nekad nedrīkstam aizmirst, ka tas bija tikai glābšanas plāna ēna, simbols. Padomā, ko tas nozīmē, ka tieši tagad Jēzus kalpo mūsu labā „īstajā templī”, ko cēlis Dievs, ne cilvēks. Kā mēs varam iemācīties labāk novērtēt svētnīcas vēsts nozīmi glābšanas plānā? _____

KUNGA ZĪMOGA GREDZENS

„Tani pašā dienā, saka Tas Kungs Cebaots, Es tevi, Zerubābel, šēaltiēla dēlu, Savu kalpu, ņemšu Savā zināšanā, saka Tas Kungs, un turēšu tevi kā zīmoga gredzenu, jo Es tevi esmu izredzējis.” (Hag. 2:23)

Pēdējā vēsts no Dieva Hagajam tika dota tajā pašā dienā, kad iepriekšējā, lai to papildinātu (skat. Hag. 2:22, 23). Kungs brīdināja par gaidāmo valstu un tautu bojāeju Dieva tiesas dienā. Bet tajā pašā dienā, pravietis saka, Kunga kalps pabeigs Dieva uzticēto glābšanas uzdevumu. Pilnīgi un galīgi tas piepildīsies tikai Kristus otrās nākšanas un tai sekojošo notikumu laikā.

Nācijas politiskais vadītājs šeit ir salīdzināts ar ķēniņa Dāvida godības pilno valdīšanu Israēlā, kam viņš būs pēctecis. Zerubābels bija ķēniņa Jehonjas mazdēls un likumīgais Dāvida troņa mantinieks pēc Bābeles gūsta. Viņš kalpoja kā Jūdejas pārvaldnieks Persijas ķēniņa Dārija Lielā laikā un bija vadošais spēks Jeruzālemes tempļa atjaunošanā. Jozua bija augstais priesteris, kas arī palīdzēja atjaunot templi.

Pravietis teica, ka Zerubābels būs Kunga zīmoga gredzens, kas nodrošinās pierādījumu karaliskai autoritātei un piederībai. Līdzīgi kā ķēniņš, kas apzīmogo likumam atbilstošos dokumentus ar gredzenu, Kungs ar Sava kalpa darba palīdzību apzīmogos visu pasauli. Lai gan Zerubābela lomā tempļa atjaunošanā nevajadzētu novērtēt par zemu, viņš tomēr nepiepildīja visus caur Hagaju dotos apsolījumus. Inspirētie evaņģēliju autori norāda uz Jēzus Kristus personu un kalpošanu, kas bija gan Dāvida, gan Zerubābela dēls, kā uz galējo visu Bībelē atrodamo mesianisko pravietojumu piepildījumu.

Izlasī Lūk. 24:13-27, īpaši pievērsoties Kristus vārdiem diviem vīriem. Kādu svarīgu vēsti Viņš viņiem sniedz, un kā Viņa vārdi parāda mums, cik svarīgi ir saprast Vecās Derības pravietojumus, un kāpēc tas ir tik noderīgi pat kristiešiem mūsdienās? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

„Tomēr arī šajās tumšajās stundās tie, kas paļāvās uz Dievu, nepalika bez cerības. Stāties pretī krīzei Kungs aicināja praviešus Hagaju un Cahariju. Ar pamudinošām liecībām šie izredzētie vēstneši atklāja tautai tās grūtību cēloņus. Pravieši norādīja, ka neveiksmes laicīgajā dzīvē izskaidrojamas ar ļaūžu nevērīgo izturēšanos pret Dieva interesēm, neierādot tām pirmo vietu. Ja izraēlieši būtu pagodinājuši Kungu, ja tie Viņam būtu parādījuši vajadzīgo cieņu un bijāšanu, vispirms rūpējoties par Viņa nama celšanu, tad līdz ar to būtu piesaistījuši Viņa klātbūtnes svētības.” (E. Vaita „Pravieši un ķēniņi”, 573., 574. lpp.)

„Otro templi nepagodināja Jehovas godības mākonis, bet gan tās Būtnes dzīvā klātbūtne, kurā mājō visa Dievības pilnība, kas pats bija miesā nācis Dievs. Kad Nācaretes Vīrs mācīja un dziedināja dievnama svētajos pagalmos, uz savu templi tiešām bija atnācis ‘visu tautu Prieks’. Kristus klātbūtne un vienīgi tā otrā tempļa godību darīja pārāku par pirmo.” (E. Vaita „Lielā cīņa”, 24. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Grupā pārrunājiet savas atbildes uz pirmdienas jautājumiem par Jēzus klātbūtni virs zemes. Pārdomājiet, kāda ir ietekme ne tikai Viņa klātbūtnei, bet arī Viņa sevis upurēšanai par pasaules grēkiem. Pārdomā, ko tas liecina par mūsu kā personību vērtību. Pārdomā arī, cik atšķirīgu skatījumu uz cilvēci tas atklāj, salīdzinot ar ateistiskajiem evolucionārajiem uzskatiem, kas ir tik pašsaprotami noteiktās pasaules daļās. _____

2. Jesaja runā par lepno Bābeles ķēniņu, kurš savas varas augstumos lika „ķēniņu valstīm drebēt un zemei trīcēt” (Jes. 14:16, 17). Ar ko Kunga „zemes tricināšana”, kas aprakstīta Hagajas 2. nodaļā, atšķiras? _____

3. Senie izraēlieši bieži bija nepaklausīgi vēstīm, ko sludināja Dieva pravieši. Sagatavojies līdzdalīt Bībeles izpētes grupas dalībniekiem savas atziņas, kā Dieva tauta mūsdienās pretojas vēstīm, ko Kungs sūta Saviem ļaudīm. _____

4. Bībele runā skaidri: senais templis un tā upurēšanas sistēma ir zaudējusi visu savu vērtību uz visiem laikiem pēc Jēzus nāves. Ko Ebr. 8. un 9. nod. mums stāsta par lietām, ko Kristus ir darījis un dara mūsu labā, bet ko laicīgā svētnīca nespēja darīt? _____

CERĪBAS ATKLĀSMES (CAKARIJA)

SABATA PĒCPUSDIENAI

NEDEĻAS PĒTĪJUMIEM:

Cah. 1., 2., Rom. 15:9-18, Ef. 3:1-8, Cah. 3., 4., 2. Moz. 25:31-40, Cah. 7.

ATMIŅAS PANTS:

„Tai pašā dienā, saka Tas Kungs Cebaots, jūs aicināsit cits citu zem vīna un vīģes koka.” (Cah. 3:10)

GALVENĀ DOMA:

Lai gan Israēls tika sodīts par saviem grēkiem, bija laiks atkal dzīvot kopā ar Dievu saskaņā ar Viņa apsolījumu.

Uz kāda sena cietokšņa sienas Centrāleiropā ir īss uzraksts latīņu valodā: „Dum spiro, spero!” Tas nozīmē: „Kamēr elpoju, man ir cerība!” Šis teiciens ir kā kopsavilkums Caharijas vēstij Dieva ļaudīm. Gandrīz divdesmit gadus pēc atgriešanās no Bābeles gūsta ļaudis sākotnējo entuziasmu bija nomainījuši mazdūšība, un viņi bija sākuši domāt, vai Dievs vēl joprojām ir viņu vidū.

Caharija, kura vārds nozīmē „Kungs piemin”, sāka savu pravietisko kalpošanu dažus mēnešus pēc tam, kad Hagaja bija sācis savējo (Hag. 1:1, Cah. 1:1). Pravietisko atklāsmju sērijās Caharija iepazīna Dieva nodomus tagadnē un nākotnē. Dieva mūžīgā valstība tuvojās, bet pravietis aicināja tos, kas dzīvoja viņa laikā, kalpot Kungam tagad. Liela daļa grāmatas runā par to, kā to darīt. Šajā un nākamajā nedēļā aplūkosim, ko Kungs mums ar Caharijas starpniecību ir atklājis.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 15. jūnijā.

MIERINOŠIE DZĪVĪBAS VĀRDI

*Izlasi Cah. 1. nod.! Kas būtisks ir šeit sniegtajā vēstī? Īpaši pievērsies Cah. 1:3.
Ko Kungs saka ļaudīm?* _____

_____

_____

Atgriešanās no Bābeles gūsta iededza atlikuma ļaužu sirdīs prieka dzirksti. Bet atgriešanās radīja arī satraukumu. Vai viņi savā zemē būs drošībā, vai arī ienaidnieks nāks atkal un mocīs viņus? Vai Dievs bija piedevs viņu neuzticību pagātnē, vai arī Viņš turpinās viņus sodīt? Ko sola nākotne Dieva izredzētajiem ļaudīm un citām tautām?

Atklāsmē Caharija redzēja Kunga eņģeli, aizlūdzam par Jūdu. Viņš sāk ar jautājumu: „Cik ilgi?” Bibelē šis jautājums bieži aino ļaužu nemieru un saucienus pēc Kunga palīdzības (Ps. 74:10, Jes. 6:11, Dan. 8:13). Atbilde uz jautājumu tiešā veidā nāk no eņģeļa, kurš to nodod pravietim. Tā satur vārdus, kas apsola Dieva laipnību un mierinājumu.

Caharijam teica, lai viņš sludina un saka, ka Kungs ir iededzies par Jeruzalemi (Cah. 1:14). Dedzībai var būt negatīva nozīme, bet Bibelē tā var izteikt arī Dieva mīlestību. Dievs mīlēja Savus ļaudis un sagaidīja, lai viņi būtu uzticīgi. Pretstatā mīlestībai pret Jeruzalemi, eņģelis teica, ka Kungs ir dusmīgs uz tautām, kas tik bargi ir izturējušās pret Viņa ļaudīm. Pilna apsūdzība pret tautām bija, ka viņi ir pievienojuši dievišķās pārmācības nelaimei, aizejot pārāk tālu savā bargajā izturēšanās veidā pret gūstekņiem.

Cah. 1:14 atzīt, ka Dievs ir bijis dusmīgs, bet Viņš ir apsollis atmaksāt ar mierinājumu. Viņa nodoms, kas pravietim tika uzticēts pasludināt, bija atgriezties Jeruzalemē ar līdzjūtību. Kungs iepriecinās Ciānu (skat. Jes. 40:1), bet Viņa dusmas būs pavērstas pret Viņa ienaidniekiem. Jeruzaleme tiks atjaunota, un tā atkal būs Kunga mājvieta.

Izlasi vēlreiz Cah. 1:3! Kā cilvēks „atgriežas” pie Kunga? Kādā ziņā šis ir aicinājums atjaunot personīgas attiecības starp Dievu un Viņa ļaudīm? Kā mēs „atgriežamies” (vai atgriežamies?) pie Kunga katru dienu? _____

_____

_____

_____

KUNGS NĀK

Izlasi Cah. 2. nod.! Tajā ir ziņots par atklāsmi, kurā pravietis parāda atjaunoto Jeruzalemi, kas ir tik pilna ļaužu, ka aiz tās sienām visiem nepietiek vietas. Tā piesaistīs arī neskaitāmus pagānus. Šī doma ļaužu ausīm skanēja ārkārtīgi dīvaini. 10. pants sākas ar aicinājumu priecāties, kam seko prieka iemesls: Kunga personīga nākšana dzīvot Savas tautas vidū.

Kunga dramatiskā atgriešanās mājot atjaunotajā namā tiem, kas bija atgriezušies no gūsta, bija iemesls slavēšanai. Ciāna, varenā Kunga mājvieta, ir nosaukta par „Ciānas meitu”, kas ir pravietisks apzīmējums mīlestības apliecināšanai. Ņemot vērā savas godības pilnās izredzes, Ciāna ir aicināta priecāties, jo Kungs pats parūpēsies par saviem ļaudīm. Ikviens, kas aizskar Dieva ļaudis, aizskar Viņa acuraugu (12. p.).

Pravietis teica, ka Kunga dienā daudzas ne-ebreju tautas nāks un pievienosies Kunga derībai. Dieva sākotnējais plāns bija, lai ļaudis no kaimiņu tautām redzētu, kā Israēla kalpošana patiesajam Dievam nes svētības un labklājību. Tādējādi viņi tiktu vadīti pievienoties Kungam. Šādā veidā Israēla atlikums un ticošie pagāni kopā kļūtu par vienu tautu, kuras vidū mājotu pats Kungs. Šim notikumam vajadzēja piepildīt Dieva apsolījumu Ābrāmam un Sārai, ka ar viņu pēcteču starpniecību svētītas tiks visas pasaules tautas (1. Moz. 12:1-3).

Kā šim pravietojumam vajadzēja piepildīties? (Rom. 15:9-18, Ef. 3:1-8) _____

Ar Caharijas pravietojuma starpniecību Dievs apsola nevis tautas iznīcināt, bet ietvert tās starp Dieva derības ļaudīm. Apsolitā nākotne ir Dieva paša iniciatīvas rezultāts un bija daudzu Bībeles praviešu ilgas. Jēzus Kristus uzticēja Savai draudzei sludināt labo vēsti visai pasaulei, ka glābšanu ikviens var atrast, pieņemot Jēzu savā dzīvē. Apustulis Pāvils sauca šo Kunga plānu par „noslēpumu, kas mūžiem bijis neizpausts” (Rom. 16:25).

Kā mūsu izpratnei par evaņģēlija vēsts universālumu un domai, ka tā ir paredzēta visai cilvēcei, vajadzētu ietekmēt mūsu dzīvesveidu? Tas ir, cik daudz mūsu dzīve, mūsu laiks un domas ir pievērstas pasaules aizsniegšanai ar brīnišķīgajām, mums dotajām patiesībām? _____

DIEVA GATAVĪBA PIEDOT

Izlasi Cah. 3. nod.! Kā šeit ir attēlots evaņģēlijs? _____

Nevienā vietā Vecajā Derībā nav labāk atklāta brīnišķīgā patiesība par glābšanu tikai ticībā kā Caharijas 3. nodaļā, ja nu vienīgi Jes. 53. nod. Šajā atklāsmē augstais priesteris Jozua atrodas tiesas priekšā, kur viņa apsūdzētājs ir sātans. Apsūdzības pret augsto priesteri attiecas arī uz tautu, ko viņš pārstāv. Vārds Jozua (arī Jēšua) nozīmē „Kungs glābj” (skat. Mat. 1:21), un to var izrunāt arī kā Jēzus.

Bībelē stāvēšana labajā pusē nozīmē aizsardzību un aizstāvību. Dziesminieks saka: „Es skatīju To Kungu savā priekšā vienumēr, jo Viņš man ir pa labo roku, ka es nešaubītos.” (Ps. 16:8, skat. arī 44:3) Šajā gadījumā apsūdzētājs dara tieši pretējo (Ps. 109:6). Kamēr Jozua aizlūdz par tautu Dieva priekšā, sātans iznes apsūdzību pret viņiem, kas balstīta uz viņu grēcīgumu.

Kungs atmet apsūdzību, atgādinot apsūdzētājam, ka Savā žēlastībā Viņš jau ir Jozua izredzējis. Vēl vairāk, Viņa ļaudis jau ir izcietuši pilnu dievišķā soda mēru. Jozua un atlikuma ļaudis ir kā degoša pagale, kas izrauta no iznīcinošas uguns (Am. 4:11), no Bābeles garās gūstniecības.

Pēc Kunga eņģeļa pavēles Jozua drēbes, kas ainoja ļaužu grēkus, tika novilkta, un viņš tika šķīstīts. Tad viņam tika iedotas jaunas drēbes – glābšanas un taisnības svētku apģērbs.

Visbeidzot, Jozua tiek norīkots darīt Dieva prātu un staigāt Viņa ceļus – tā ir attieksme, kuras rezultāts būs Dieva daudzkārtīgās svētības.

„Augstais priesteris pret sātana apvainojumiem nespēj aizsargāt ne sevi, ne savus ļaudis. Viņš nevar apliecināt, ka Israēls būtu brīvs no kļūdām. Priesteris stāv eņģeļa priekšā netīrās drēbēs, kas simbolizē ļaužu grēkus, kurus viņš nes kā to pārstāvis, atzīdams savas tautas vainu, tomēr norādīdams uz tās nožēlu un pazemošanos un paļāvībā atsaukdamiem uz grēkus piedodošo Pestītāju. Viņš ticībā pieķeras Dieva apsolījumiem.” (E. Vaita „Pravieši un ķēniņi”, 583., 584. lpp.) Šie apsolījumi, protams, ietver Kristus sedzošo taisnību.

Iedomājies, ka tu stāvi Dieva priekšā savās paša „netīrajās drēbēs”. Kāda liela cerība šeit ir atklāta, un kā tu vari ne tikai pieprasīt šo cerību sev, bet arī atklāt tās realitāti svētā un atjaunotā dzīvē? _____

NE CILVĒCĪGĀ SPĒKĀ

Izlasi Cah. 4. nod.! Kāda cerība šeit ir atklāta? _____

Savā atklāsmē Caharija redz lukturi, kam eļļa pieplūst no diviem olīvkokiem. Tas atgādina svečturi, kas novietots tuksneša svētnīcas svētajā vietā (2. Moz. 25:31-40). Septiņas lampiņas ir izvietotas ap lielu trauku, kas kalpo kā eļļas rezervuārs.

Trauks, kurā ir bagātīgs eļļas krājums, simbolizē Dieva spēku caur Svēto Garu. Septiņas lampiņas dod bagātīgu gaismu, kas ir Dieva klātbūtnes simbols un izkļiedē visu tumsu. Tieši tāpat, kā olīvu eļļa tiek tiešā veidā novadīta no kokiem uz eļļas trauku luktura virspusē bez cilvēka rokas palīdzības, tā arī spēks, kas nāk no Dieva, ir pastāvīgs un pietiekams, un tam nav nepieciešama cilvēka palīdzība.

Pravietim dotās atklāsmes vēsts ir, ka templis Jeruzalemē drīz tiks atjaunots. Dieva Gars, ne tikai cilvēciskas pūles, garantē darba pabeigšanu. Šī drosmīgā vēsts tiek sniegta, neskatoties uz faktu, ka šķēršļi, ar ko saskaras celtnieki, šķiet, tik lieli kā „kalns” (7. p.).

Pravietim netiek pateikts, ko simbolizē lukturis, bet mēs varam būt droši, ka abi olīvkoki aino divus Jūdas vadītājus – Jozua un Zerubābelu. Pasaulīgi skatoties, Zerubābela pozīcijas nekad nevarētu līdzināties karaliskajam spēkam un varai, kāda bija viņa senčiem Dāvidam un Salamanam. No cilvēciskā redzespunkta skatoties, visas pūles un celtniekiem pieejamie resursi bija nepietiekami. Tomēr Dieva Vārds apsola, ka ķēniņu neglābj viņa armijas lielums, ne arī viņa kareivji savā varenajā spēkā (Ps. 33:16). Šādi vadītājiem tiek pateikts, ka tikai tad, kad Gars vada, katra detaļa kalpošanā var pagodināt Dievu.

Šajos pravietiskajos pantos kristiešiem ir dots svarīgs princips, ko atcerēties: Dievs var aicināt mūs uz grūtiem pienākumiem, bet Viņa Gara darbs var piepildīt dievišķo nodomu (skat. Fil. 2:13, 4:13). Ar Sava Gara starpniecību Dievs tagad nodrošina spēku darīt Viņa darbu tāpat kā toreiz. Tas netiek paveikts cilvēku spēkā, bet Kungs strādā caur tiem, kas ir atvērti, lai Viņš viņus varētu izmantot.

Izlasi rūpīgi Cah. 4:6! Kāpēc ir tik svarīgi vienmēr paturēt prātā savu galējo atkarību no Dieva? Kas var notikt tad, ja mēs aizmirstam, ka viss, kas mums ir, vai ko mēs varam darīt, nāk tikai no Kunga un Viņa spēka, kas darbojas mūsos? _____

VAIRĀK NEKĀ GAVĒNIS

Caharijas trešajā kalpošanas gadā uz Jeruzalemi bija atnākusi delegācija no Bēteles, lai uzdotu priesteriem un praviešiem jautājumu (skat. Cah. 7:1-3). Esot trimdā Bābelē, ļaudis piektajā mēnesī gavēja, apraudot tempļa iznīcināšanu (2. Ķēn. 25:8, 9). Tas bija papildus gavēšanai, kas notika ceturtajā, septītajā un desmitajā mēnesī (Cah. 8:19). Ceturtajā mēnesī pieminēja Jeruzalemes mūru sagraušanu (Jer. 39:2). Gavēnis septītajā mēnesī, Salīdzināšanas dienā, bija vienīgais, ko Dievs bija pavēlējis ar Mozus starpniecību (skat. 3. Moz. 16). Visbeidzot, desmitajā mēnesī ļaudis apraudāja Jeruzalemes aplenkumu (Jer. 39:1). Tā kā trimda tagad bija beigusies un tempļa rekonstrukcija gandrīz pabeigta, ļaudis domāja, vai vēl joprojām ir nepieciešama gavēšana piektajā mēnesī.

Izlasī, ko Kungs viņiem atbildēja (Cah. 7:8-14)! Kā šeit izteiktie vārdi var tikt attiecināti uz mums pašiem? _____

_____

_____

_____

Dieva atbilde ar Caharijas starpniecību ir divkārša: pirmkārt, Dieva ļaudim ir nepieciešams atcerēties pagātņi, lai to neatkārtotu. Kungs bija brīdinājis viņu senčus, ka Viņš sagaida, lai viņi dzīvotu uzticībā un paklausībā. Trimda bija sods par viņu pastāvīgo sacelšanos. Tā ļaudis ir aicināti mācīties no savām pagātnes kļūdām. Otrkārt, Kungam nav prieka par cilvēku izsalkumu. Kad viņi gavē un pazemo sevi Dieva priekšā, tajā, ko viņi dara, ir jāatspoguļojas nožēlai un pazemībai. Gavēt, lai izteiktu žēlumu par kādu vai kaut ko, ir laika un pūļu izšķiešana. Gavēšanai, tāpat kā visam pārējam, vajadzētu aino pašā „es” miršanu, kas nepieciešama, lai varētu nolikt sevi malā, aizsniegt citus un kalpot viņu vajadzībām. „Patiesas gavēšanas un lūgšanas gars ir gars, kas pakļauj prātu, sirdi un gribu Dievam.” (E. Vaita „Padomi par diētu un barību”, 189. lpp.)

Kādos veidos mēs varam tādas vērtīgas reliģiskas darbības kā gavēšana un pat lūgšana padarīt par patiesas kristieša ticības aizstājējām? Līdzdali savu atbildi Bībeles izpētes grupā! _____

_____

_____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

„Sātans zina, ka tie, kas lūdz Dievu pēc piedošanas un žēlastības, to arī dabūs, tāpēc viņš tiem cenšas uzrādīt grēkus, lai atņemtu drosmi. Viņš ir modrs, lai atrastu iemeslus apsūdzēt ikvienu, kas vēlas Kungam paklausīt. Jā, pat viņu labāko un pieņemamāko kalpošanu tas parāda sagrozītā gaismā. Ar neskaitāmām ļoti izsmalcinātām un nežēlīgām viltībām tas pūlas nodrošināt viņu pazudināšanu.

Pats ar saviem spēkiem cilvēks nespēj pretoties ienaidnieka uzbrukumam. Grēka aptraipītās drēbēs, atzīdams savu vainu, viņš stāv Dieva priekšā. Bet mūsu Aizstāvim Jēzum ir spēks pasargāt tos, kas ar atgriešanos un pilnīgā pašāvērbībā savas dvēseles uzticējuši Viņam. Jēzus aizstāv viņu lietu un, atsaucoties uz Golgātas varenajiem pierādījumiem, liek apklust viņu apsūdzētājam. Pilnīga paklausība Dieva baušļiem ir devusi Kristum visu varu Debesīs un virs zemes, un Viņš no sava Tēva pieprasa žēlastību un apžēlošanu vainīgajam cilvēkam. Savu ļaunību apsūdzētājam Viņš saka: “Tas Kungs lai tevi norāj, sātān! Tie ir atpirkti ar Manām asinīm, kā pagales, kas izrautas no uguns.” Un tiem, kas ticībā paļaujas uz Jēzu, Viņš apliecina: “Redzi, Es atņemu tev tavus grēkus un ietērpju tevi svētku drānās!” (Cah. 3:4).” (E. Vaita „Pravieši un ķēniņi”, 586., 587. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Izlasi iepriekšminēto E. Vaitas citātu! Kā tas palīdz mums saprast lielo patiesību, ka glābšana ir tikai žēlastībā? Kā šajos vārdos mēs varam rast mierinājumu un cerību lielos personīgas mazdūšības brīžos mūsu kļūdu un nepilnību dēļ? Kā mēs varam iemācīties padarīt šīs brīnišķīgās patiesības par spēka avotu, kas palīdz mums nenovērsties no Kunga galēja izmisuma brīžos, kad izjūtam savu bezvērtīgumu? Kā mēs varam iemācīties padarīt šo brīnišķīgo patiesību par savu apņemšanās avotu, lai turpinātu mīlēt Dievu un ievērotu Viņa baušļus? _____

2. Grupā pārrunājiet ceturtdienas tēmas pēdējo jautājumu. Kāpēc šajās lامتās ir tik viegli iekrist? Vienlaikus kādas iespējamās briesmas pastāv, ja mēs padarām savu reliģiju par neko vairāk kā tikai par sociālu kalpošanu? Kā mēs varam nodrošināt pareizo līdzsvaru? _____

3. Lai arī cik sarežģītas ir dažas Caharijas grāmatas daļas (un tas tā arī ir), kādas praktiskas mācības par kristīgo dzīvi tu vari gūt no šīs grāmatas? _____

LABĀKĀ DEBESU DĀVANA (CAHARIJA)

SABATA PĒCPUSDIENAI

NEDEĻAS PĒTĪJUMIEM:

Cah. 8. nod., 9:9; 12:1-10; 13:7-9, 14; Mat. 21:9; Jāņa 19:37.

ATMIŅAS PANTS:

„Tas Kungs, viņu Dievs, viņiem piešķirs uzvaru un tos izglābs tanī dienā kā Savas tautas ganāmo pulku; kā dārgakmeņi pieres rotā viņi mirdzēs Viņa zemē.”
(Cah. 9:16)

GALVENĀ DOMA:

Caharijam ir brīnišķīgi mesiāniskie pravietojumi, kas norāda uz Jēzu un apstiprina mūsu ticību Viņam.

Bībeles vēsts pašā sirdī ir visskaistākais stāsts, kāds jebkad ir stāstīts – par Dievu Radītāju, kurš Sava Dēla personā atstāja Debesu godību, lai glābtu cilvēci no grēka un nāves. Caharijas grāmatas otrajā pusē ir atsevišķi mesiāniskie pravietojumi – Vecās Derības pravietiskie apsolījumi par Jēzu, kas mūsu labā ir izdarījis visu.

Šie īpašie apsolījumi vispirms tika doti Dieva ļaudīm, kas dzīvoja riskantajos Caharijas laikos, lai viņu skatu noturētu uz glābšanas vēsti. Lai gan oriģinālo šo pravietojuma kontekstu nekad nevajadzētu ignorēt, to nevajadzētu arī ierobežot ar piepildījumiem pagātnē. Tā vietā mēs aplūkosim, kā tie piepildījās Jēzū. Šo pravietojumu piepildīšanās ir universāla, nevis lokāla, jo tie ietekmē visas pasaules, nevis tikai senā Israēla un Jūdejas likteni.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 22. jūnijā.

VIENA JŪDA SVĀRKU STĒRBELE

Sākot ar 8. nodaļu, Caharijas grāmatā notiek radikāls pavērsiens. Kunga sūtītās vēstis stāsta par pasaules nākotni un par Dieva ļaužu lomu tajā. Dažus pantus no šīm nodaļām nav viegli saprast, bet skaidrs ir viens – nākotne ir pozitīva.

Izlasi Cah. 8. nodaļu! Kādus mums, septītās dienas adventistiem, noderīgus principus tu vari gūt no tās? _____

_____

_____

Dieva plāns bija, lai Jeruzaleme atkal būtu droša vieta, kur sirmgalvi varētu sēdēt ielās, kurās rotaļājas pulks zēnu un meiteņu (Cah. 8:4, 5). Tiem, kas mājaja pilsētā, ko bija ieņēmis iebrucējs, apsoliņums par drošām ielām izklausījās kā sapnis.

Tā vietā, lai uz visiem laikiem paliktu maza, pakļauta tautiņa, Dieva ļaudīm vajadzēja būt magnētam, pie kura tiktu vilktas tautas, lai pielūgtu Kungu, visas zemes Ķēniņu (Cah. 14:9). Izteiciens „dažādas tautas un valodas” Cah. 8:23 norāda, ka pravietojums paredz universālu kustību.

Līdzīgi Jesajam (Jes. 2. nod.) un Jesajas laikabiedram Miham (Mih. 4) Dievs Caharijam parādīja, ka pienāks diena, kad ļaužu pulki no daudzām pilsētām un tautām nāks uz Jeruzālemi, lai lūgtu un meklētu Kungu. Dieva klātbūtne Ciānā vispārēji tiks atzīta, kā arī Viņa svētības uz tiem, kas Viņu pielūdz.

Evaņģēlija ziņojumi stāsta, ka šie mesiāniskie pravietojumi ir sākuši piepildīties, pateicoties Jēzus Kristus kalpošanai. Vienā gadījumā, piemēram, Jēzus teica, ka tad, kad Viņš tiks paaugstināts no zemes, Viņš „visus vilks pie Sevis” (Jāņa 12:32).

Kristus draudzei mūsu laikos, sauktai arī par „Dieva Israēlu” (Gal. 6:16), ir privilēģija piedalīties šajā misijā. Mums ir jānes glābšanas gaisma līdz pat zemes galiem. Šādā veidā Dieva ļaudis var būt liela svētība pasaulei.

Izlasī īpaši Cah. 8:16, 17! Laikā, kad mūsu draudze meklē atmodu un reformāciju, kā mēs varam izvairīties no tā, ko Dievs saka, ka Viņš ienīst? _____

_____

_____

_____

MIERA ĶĒNIŅŠ

Izlasi Cah. 9:9! Kā Jaunā Derība to attiecina uz Jēzu? Skat. Mat. 21:9, Marka 11:9, 10; Lūk. 19:38; Jāņa 12:13-15.

Jēzus uzvaras gājiens bija nākotnes Ķēniņa iejāšana Jeruzalemē uz ēzeļa. Bibelē prieks un liksme īpaši ir saistīta ar Dieva kā Ķēniņa sumināšanu (Ps. 47, 96, 98). Šis lēnprātīgais Valdnieks atnesīs taisnību, glābšanu un ilgstošu mieru, un Viņa valdība pletīsies no viena zemes gala līdz otram.

Kad Jēzus tikai dažas dienas pirms Savas nāves uzvaroši iejāja uz ēzeļa Jeruzalemē, liels skaits ļaužu priecājās par Viņa nākšanu. Daži priecājās, cerot, ka Kristus uzveiks Romas varu un nodibinās Jeruzalemē Dieva valstību. Bet tā vietā, lai celtu Sevi par Israēla ķēniņu, Jēzus nomira pie krusta un pēc tam cēlās augšā no Sava kapa. Nav šaubu, ka Viņš pievīla daudzus Savus sekotājus – tos, kas bija gaidījuši militārāku vadītāju. Tomēr viņi nezināja, ka tas, ko viņi gribēja, salīdzinot ar Jēzus nāvi, nebija nekas.

„Kristus ievēroja jūdu ķēniņu iejāšanas paradumu. Dzīvnieks, ar kuru Viņš jāja, bija tāds, kādu izmantoja Israēla ķēniņi; arī pravietojumos bija pasludināts, ka tādā veidā Mesija ienāks savā valstībā. Tiklīdz Viņš bija uzsēdināts uz ēzeļa kumeļa, gaisu satricināja spēcīgs prieka un gaviļu sauciens. Ļaužu pulks Viņu apsveica kā Mesiju, savu Ķēniņu. Jēzus pieņēma izrādīto godbijību, ko agrāk nekad nebija pieļāvis. Mācekļi to uztvēra kā pierādījumu, ka tūlīt piepildīsies viņu jaukās cerības un tie Jēzu redzēs kā valdnieku. Tautas masas bija pārliecinātas, ka ir pienākusi atbrīvošanas stunda.” (E. Vaita „Laikmetu ilgas”, 570. lpp.)

Daudz ir rakstīts par to, ka tad, kad viss izskatījās labi, pūlis bija sajūsmināts par Jēzu. Kad kaut kas negāja tā, kā vajag, daudzi tajā pašā pūlī tomēr novērsās no Viņa (daži pat atklāti pavērsās pret Viņu). Ko mēs varam mācīties no šī notikuma par to, cik bīstamas ir nepareizas gaidas? Tu vari pieprasīt, piemēram, dziedināšanas apsoliĵumu vai apsoliĵumu uzvarai pār grēku, bet neredzi to notiekam tā, kā biji gaidījis. Kā mēs varam attīstīt ticību, kas necieš zaudējumus, pat tad, kad viss nenotiek tā, kā cerēts, gaidīts un pat lūgts?

SADURTAIS

Caharijas 12.-14. nodaļa atklāj dažas lietas, kas būtu varējušas notikt, ja Israēls būtu bijis Dievam uzticīgs. Pirmkārt, Kungs būtu devis pilnīgu uzvaru pār ļaunā spēkiem un naidīgajām tautām, kas centās pretoties Viņa glābšanas plānam (Cah. 12:1-9). Lai gan Jeruzaleme bija Dieva instruments preti šai uzvarai, pati uzvara būtu nākusi no Kunga iejaukšanās. Beigās ienaidnieks tiktu pilnībā sakauts un iznīcināts.

Cah. 12:10 iezīmē pāreju no fiziskas atbrīvošanas, ko Israēls būtu piedzīvojis, ja būtu bijis uzticīgs, uz garīgu Dieva uzticīgo ļaužu atbrīvošanu. Pēc uzvaras Dieva ļaudis apskautu savu Kungu. Dieva žēlastības un lūgšanu Gars tiktu izliets pār tautu un tās vadītājiem. Šis Gara pārlicināšanas darbs noslēdzas ar tāli sniedzību, plašu nožēlu un garīgo atmodu, pēc kā tiecas mūsu draudze.

Kad Dievs izlej Savu Garu, Viņa ļaudis raugās uz To, ko viņi ir dūruši, un vaimanā par Viņu, kā vaimanā par vienīgo Dēlu. Oriģinālais ebreju vārds „dūruši” vienmēr izsaka fizisku vardarbību, kas parasti beidzas ar nāvi (4. Moz. 25:8, 1. Sam. 31:4). Ļaužu sāpju smagums pastiprinās, saprotot, ka Jēzus Kristus nāvi ir izraisījuši viņu pašu grēki.

Izlasi Cah. 12:10! Kā apustulis Jānis saista šo pantu ar Kristus krustā sišanu un Viņa otro nākšanu? Skat. Jāņa 19:37, Atkl. 1:7. _____

_____

_____

_____

Interesanti, ka viens no tradicionālajiem jūdu skaidrojumiem saka, ka šis pants norāda uz Mesijas piedzīvojumiem. Protams, viņiem taisnība: tas runā par Jēzu un Viņa nāvi pie krusta (salīdzini ar Jes. 53. nod.).

„Golgātas ainas izsauc visdziļākās emocijas. Nav nekas sliktas, ja parādām dziļu interesi par šo tematu. Mūsu domas un iztēle nekad nespēs pilnīgi aptvert, ka tik augstu stāvošajam, tik svētajam Kristum vajadzēja ciest šādu mokpilnu nāvi, nesot pasaules grēku smago nastu.” (E. Vaita „Liecības draudzei”, 2. sēj., 213. lpp.) Kā var pieaugt tava izpratne par to, ko Viņa nāve un tas, ko Viņš piedāvā, nozīmē tavai dzīvei? _____

_____

_____

LABAIS GANS

Gadsimtiem ilgi jūdu un kristiešu lasītāji Caharijas grāmatā ir atraduši neskaitāmas norādes uz Mesiju un Viņa laiku. Kristieši, protams, ir sapratuši, ka šie panti attiecas uz Jēzus Kristus dzīvi un kalpošanu: uzvarošais, tomēr miermīlīgais Ķēniņš (Cah. 9:9), kas tika sadurts (Cah. 12:10), Gans, kas tika nogalināts (Cah. 13:7).

Cah. 13:7-9 pravietim tiek parādīta aina, kurā Kunga tiesas zobens ir pacelts pret Labo Ganu. Iepriekš pravietis redzēja zobenu paceltu pret „nederīgo ganu” (Cah. 11:17). Bet šajos pantos nogalināts tiek Labais Gans, un ganāmpulks tiek izkaisīts. Viņa nāve rada lielus pārbaudījumus un izaicinājumus Dieva ļaudīm, kuru laikā daži atkrīt. Tomēr visi uzticīgie tiek šķīstīti.

Izlasi Mat. 26:31 un Marka 14:27! Kā Jēzus attiecina šo pravietojumu uz to, kas notiks tajā naktī? Vēl svarīgāk, ko viss šis notikums, kad mācekļi bēga, saskaroties ar grūtībām (skat. Mat. 26:56 un Marka 14:50), māca mums par Dieva uzticamību, kas ir pretēja cilvēka neuzticamībai? _____

Dieva kā gana apzīmējums ir atrodams daudzās vietās Bībelē, sākot ar 1. Mozus grāmatu (1. Moz. 48:15) un beidzot ar Atklāsmes grāmatu (Atkl. 7:17). Ar Ecehiēla starpniecību Dievs norāja bezatbildīgos Savu ļaužu ganus un apsolija meklēt pazudušās avis, lai par tām parūpētos. Attiecinot šos vārdus uz Sevi, Jēzus paziņoja, ka Viņš ir Labais Gans, kas atdot savu dzīvību par avīm (Jāņa 10:11).

Padomā par tiem laikiem, kad tu esi bijis neuzticīgs Kungam. Neskatoties uz to, kā Viņš ir turpinājis tev parādīt Savu žēlastību? Kādai vajadzētu būt tavai reakcijai uz šo žēlastību un žēlsirdību? _____

VISAS PASAULES ĶĒNIŅŠ

Izlasi Cah. 14. nod.! Kā mums jāsaprot tas, kas šeit pateikts? _____

Savas grāmatas pēdējā nodaļā Caharija apraksta dienu, kad visas nenožēlojošās tautas sapulcēsies pret Jeruzalemi. Pēdējā brīdī Kungs iejaucas, atbrīvojot Savus ļaudis un nodibinot Savu mūžīgo valstību virs zemes. Pēc tam, kad visi, kas Viņam pretojās, ir iznīcināti, visas tautas pielūgs vienīgo patieso Dievu. Kungs būs Ķēniņš pār visu pasauli. Viņš būs vienīgais Kungs, un Viņa vārds tiks paaugstināts pāri visiem vārdiem. Lielais ES ESMU izsaka visu, kas Dievs ir un vienmēr būs. Lai gan tas viss būtu varējis notikt, ja Israēls būtu palicis uzticīgs, tas tik un tā piepildīsies, bet daudz plašākā mērā Dieva ļaužu pēdējās atbrīvošanas laikā.

Kad Caharija pasludināja Mesijas nākšanu, viņš neatdalīja Viņa pirmo un otro nākšanu vienu no otras. Tāpat kā citi pravieši, viņš gaidāmo Mesijas valstību redzēja kā godības pilnu nākotni. Tikai Kristus pirmās nākšanas gaismā mēs tagad varam ieraudzīt atšķirību starp šīm divām nākšanām. Mēs varam arī justies pateicīgi par visu, ko Viņš ir paveicis mūsu glābšanas dēļ Golgātā. Tā mēs varam ar prieku gaidīt Dieva mūžīgo valstību (skat. Dan. 7:14).

Šis pravietiskās grāmatas noslēguma daļa apraksta Jeruzalemi tās godībā – paaugstinātu, ļaužu pilnu un drošu. Izglābtie no visām tautām piedalīsies mūžīgā Ķēniņa pielūgsmē. Visu Jeruzalemes pilsētu piepildīs tempļa svētums.

Pētot šos godības pilnos apsolījumus kopā ar vispārējo Bībeles mācību, mēs nonākam pie secinājuma, ka šo pareģojumu galīgais piepildījums notiks jaunajā Jeruzalemē, kur Dieva ļaudis no visām malām nāks kopā, lai pielūgtu Viņu mūžīgi. Tas viss notiek tikai pēc Jēzus otrās nākšanas. Viņu pastāvīga slavēšanas tēma būs Dieva glābšana, Viņa labestība un spēks, tieši tā, kā sacīts slavenajā dziesmā, ko Mozus un Israēla bērni dziedāja pēc jūras šķērsošanas: „Kungs ir ķēniņš mūsu mūžos!” (2. Moz. 15:18) Senie pravieši un uzticīgie ļaudis pagātnē dedzīgi gaidīja šo noslēdzošo notikumu.

Pārdomā noslēdzošo glābšanu, kas mums ir apsolīta, – jaunas debesis un jauna zeme bez grēka, nāves, ciešanām un zaudējumiem. Kāds tev ir pamatojums šai cerībai, un kā tu vari to ik dienas turēt savā priekšā, īpaši grūtībās, bailēs un sāpju brīžos? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

„Pat vistumšākajās dienās ilgās cīņas laikā ar ļaunumu Dieva draudze ir saņēmusi atklāsmes par Jehovas mūžīgo nodomu. Viņa ļaudis ir drīkstējuši skatīties pāri grūtībām uz nākotnes uzvaras gavilēm, kad cīņa būs beigusies un atpirktie ieies Apsolītajā zemē. Un šodien, kad laikmetu cīņa strauji tuvojas noslēgumam un apsolītās svētības drīz visā pilnībā kļūs par Dieva draudzes daļu, nākamās godības skati, ko gleznojusi Dieva roka, ir tikpat dārgi. [..]

Atpestītās tautas nepazīs citus likumus kā vienīgi Debesu likumus. Visi būs viena laimīga, vienota saime, tērpusies slavas un pateicības apģērbā. Rīta zvaigznes atkal kopā priecīgi dziedās, un visi Dieva bērni gavilēs, kad Dievs un Kristus vienprātīgi paziņos: “Tur nebūs vairs grēka, nedz nāves.” (E. Vaita „Pravieši un ķēniņi”, 722., 732., 733. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Lai arī cik ļoti cilvēki ir centušies padarīt mūsu pasauli labāku, tā turpina kļūt arvien ļaunāka. Saskaņā ar Biblii, tikai tad, kad Kristus atgriezīsies un radīs pasauli no jauna, tā būs paradīze, pēc kā mēs tik ļoti ilgojamies. Zinot šo patiesību, kāpēc mēs vēl joprojām esam aicināti ienest tajā tik daudz miera, dziedināšanas un atvieglojuma, cik vien iespējams? _____

---

2. Ceturtdienas tēma norādīja uz interesantu faktu, ka daudzi Vecās Derības pravietojumi par Jēzus nākšanu runā kā par vienu notikumu, nevis diviem. Ko tas mums stāsta par to, cik cieši saistīta ir Kristus pirmā un otrā nākšana glābšanas jautājumā? Kāpēc tas tā ir? Kāpēc ir tā, ka bez pirmās atnākšanas nevarētu notikt otrā, un kāpēc otrajai nākšanai bez pirmās nebūtu nekāda labuma? _____

---

3. Lūdzot pēc atmodas un reformācijas mūsu vidū, ko mēs varam mācīties no Caharijas grāmatas tādu, kas var palīdzēt gan katram no mums individuāli, gan kā draudzei būt gataviem Svētā Gara izliesānai, kas ir vitāli nepieciešama atmodai un reformācijai? _____

KAUT TIK MĒS NEAIZMIRSTU! (MALEAHIJA)

SABATA PĒCPUSDIENAI

NEDEĻAS PĒTĪJUMIEM:

Mal. 1.-4. nod., 3. Moz. 1:1-3, 2. Moz. 32:32, Ef. 5:21-33.

ATMIŅAS PANTS:

„Bet no saules lēkta līdz saules rietam Mans Vārds būs augsts un varens tautu starpā, un visās malās Mans Vārds tiks godināts ar kvēpināmo un šķīstu ēdamo upuri, jo Mans Vārds kļūs augsts un varens tautu starpā, saka Tas Kungs Cebaots.” (Mal. 1:11)

GALVENĀ DOMA:

Maleahija māca mums, cik visaptveroša ir Dieva nodošanās Saviem ļaudīm, kā arī norāda uz viņu svēto atbildību.

Vārds „Maleahija” nozīmē „mans vēstnesis”. Mēs par viņu nezinām neko, izņemot to, ko varam saprast no viņa īsās grāmatas, kas noslēdz Vecās Derības daļu, ko sauc par „mazajiem praviešiem”. Tā ir arī pēdējā grāmata Vecajā Derībā.

Maleahijas centrālā vēsts ir: lai gan Dievs ir atklājis mīlestību pret Saviem ļaudīm visā vēsturē, šī mīlestība padara Viņa ļaudis atbildīgus Viņa priekšā. Kungs sagaidīja, ka izredzētā tauta un tās vadītāji paklausīs Viņa pavēlēm. Lai gan atklāta elkdievība šķietami bija pazudusi (šķiet, ka grāmata ir rakstīta jūdaiem, kas bija atgriezušies no Bābeles gūsta), ļaudis nedzīvoja saskaņā ar derību. Lai gan viņi izpildīja reliģiskās darbības, tas bija sauss formālisms bez sirdi izjustas pārliecības.

Kaut mēs kā draudze būtu piesardzīgi!

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 29. jūnijā.

KUNGS IR LIELS

Izlasi Mal. 1. nodaļu! Kādu problēmu pravietis aizskar? Kā mēs varam būt vainīgi, parādot tādu pašu attieksmi, kas bija novedusi pie rājiena? _____

Malehija Dieva mīlestību pret Saviem ļaudīm pretstata priesteru attieksmei. Viņš viņus apsūdz Dieva svētā vārda nicināšanā. Veicot savus pienākumus templī, šie Ārona pēcteči pieņēma klibus, akļus un slimus dzīvniekus kā upurus Kungam. Šādā veidā ļaudis bija maldināti domāt, ka upuri nav svarīgi. Tomēr Dievs bija pamācījis Āronu un viņa dēlus tuksnesī, ka upurējamajam dzīvniekam fiziski bija jābūt pilnīgam, bez vainas (skat. 3. Moz. 1:1-3, 22:19).

Tad pravietis uzskaita trīs svarīgus iemeslus, kāpēc Dievs ir pelnījis Israēla tautas godu un cieņu. Pirmkārt, Dievs ir viņu Tēvs. Tieši tāpat, kā bērniem ir jāgodā savi vecāki, ļaudīm ir jāgodā savs Debesu Tēvs. Otrkārt, Dievs ir Kungs un Meistars. Tieši tāpat, kā kalpi paklausā savam kungam, Dieva ļaudīm vajadzētu izturēties pret Viņu. Treškārt, Kungs ir varens Ķēniņš. Zemes ķēniņi nepieņemtu kroplu vai slimu dzīvnieku kā dāvanu no sava pavalstnieka. Pravietis jautā, kā ļaudis var nest šādu dzīvnieku ķēniņu Ķēniņam, kas valda pār visu pasauli?

Tautas rīcību Dieva acīs vēl briesmīgāku padara tas, ka šie upuri visi norāda uz Jēzu, bezvainīgo Dieva Dēlu (Jāņa 1:29, 1. Pēt. 1:18, 19). Dzīvniekiem bija jābūt bez vainas, jo Jēzum nebija nekādu trūkumu. Viņam bija jābūt mūsu pilnīgajam upurim.

„Dieva godam un slavai Viņa iemīļotais Dēls – mūsu Drošība, mūsu Vietnieks – tika nodots nāves varā. Jaunais kaps ieslēdza Viņu savā akmens kambarī. Ja viens vienīgs grēks būtu aptraipījis Viņa raksturu, akmens nekad netiktu novelts no kambara durvīm un pasaule ar savu vainas nastu ietu bojā.” (E. Vaita „Manuscript Releases”, 10. sēj., 385. lpp.) Vai ir kāds brīnums, ka upurim, kas norādīja uz Jēzu, bija jābūt pilnīgam? _____

MĪLOT UN CIENOT CITUS

Dieva balss, kas dominē Maleahijas grāmatā, ir mīloša tēva balss, kas lūdz Savu bērnu. Kad ļaudis uzdod jautājumus un sūdzas, Viņš ir gatavs sarunai ar viņiem. Lielākā daļa jautājumu, ko Dievs pārrunā ar Saviem ļaudīm, ir saistīti ar dažām bieži sastopamām attieksmēm.

Izlasi Mal. 2. nod.! Neskatoties uz to, ka runāts ir par daudziem jautājumiem, par kādu rīcību Kungs viņus īpaši nosoda? Skat. Mal. 2:13-16.

Lai gan visi jūdi savā pielūgsmē atzina Dievu kā Tēvu un Radītāju, ne visi viņi dzīvoja tā, it kā Dievs būtu viņu dzīves Kungs. Maleahija izmanto kā piemēru laulību, lai ilustrētu uzticības un nodošanās trūkumu vienam pret otru. Saskaņā ar Biblii, laulība ir svēta savienība, ko nodibinājis Dievs. Israēla ļaudis tika brīdināti nelaulāties ar citas ticības cilvēku, jo, to darot, viņi pakļautu kompromisam savas saistības ar Kungu un iekristu elku kalpībā. (Skat. Joz. 23:12, 13)

Dievs bija nolēmis, ka laulībai vajadzētu būt savienībai uz visu dzīvi. Maleahijas laikā vīri tomēr lauza zvērestus, ko viņi agrā jaunībā bija devuši, kā pravietis saka, „savai jaunības gados apņemtajai sievai”. Redzot, ka viņu sievas kļūst vecākas, vīri labprāt šķīrās no viņām un precēja jaunākas un pievilcīgākas sievietes. Šī iemesla dēļ Dievs saka, ka Viņš ienīst šķiršanos (Mal. 2:16). Šis spēcīgais apgalvojums atklāj, cik nopietns ir Dievs attiecībā uz laulības savienību, uz ko cilvēki bieži vien skatās pārāk vieglprātīgi. Stingrie šķiršanās noteikumi Bībelē parāda, cik svēta ir laulība.

Tā kā šķiršanās Israēlā bija likumīga (5. Moz. 24:1-4), daži vīri nevilcinājās lauzt laulības solījumu. Vecās Derības perioda beigās šķiršanās bija kļuvusi parasta parādība, gluži kā mūsdienās daudzās zemēs. Tomēr Bībelē laulība ir nelokāmi atklāta kā svēta derība Dieva priekšā (1. Moz. 2:24, Ef. 5:21-33).

Izlasi Mal. 2:17! Kādu brīdinājumu vajadzētu paņemt no šiem vārdiem, īpaši šīs dienas tēmas kontekstā? Vai varbūt pat vispārīgi? Kā mēs varam būt briesmās, pierinot tādu pašu attieksmi, pat arī neapzināti?

DESMITAIS NOLIKTAVĀ

Izlasi Mal. 3:1-10! Ko Dievs šeit saka Saviem ļaudīm? Kādi īpaši elementi ir atrodami šajos pantos, un kāpēc tie visi ir savstarpēji saistīti? Tas ir, kādā veidā visas šīs lietas ir savstarpēji saistītas? _____

_____

_____

_____

Ar šiem pantiem Dievs no jauna apstiprina mazo praviešu grāmatās pausto galveno vēsti: Viņa mīlestība paliek pastāvīga un nemainīga. 7. pantā varam dzirdēt Dieva aicinājumu vēlreiz: „Tad nu atgriezieties tagad pie Manis, un arī Es gribu atgriezties pie jums.” Tad ļaudis jautā: „Kā lai mēs atgriežamies?” Šis jautājums ir līdzīgs Mihas 6:6 par upuru pienešanu Dievam. Tomēr Maleahijas gadījumā tiek dota īpaša atbilde, un pārsteidzoši ir tas, ka tas ir saistīts ar desmito tiesu vai tās trūkumu.

Patiesībā viņi tiek apvainoti tā zagšanā, kas pieder Dievam. Tas bija noticis tāpēc, ka viņi nebija uzticīgi atgriezuši savus desmitos un ziedojumus.

Desmitā došana jeb 10% savu ienākumu atdošana Bībelē ir attēlota kā atgādinājums, ka viss pieder Dievam un ka viss, kas cilvēkiem pieder, nāk no Viņa. Desmitais Israēlā tika izmantots, lai atbalstītu levītus, kas kalpoja templī. Desmitās tiesas neatgriešana, saskaņā ar Maleahiju, ir tas pats, kas Dieva aplaupīšana.

Mal. 3:10 ir viena no retajām Rakstu vietām, kur Dievs aicina cilvēkus Viņu pārbaudīt. Pie Meribas ūdeņiem tuksnesī Israēla bērni atkārtoti „pārbaudīja” Dieva pacietību, par ko Viņš bija dusmīgs (Ps. 95:8-11). Tomēr šeit Dievs aicina Israēlu pārbaudīt Viņu. Viņš grib, lai viņi redz, ka šajā jautājumā var Viņam uzticēties, kam, saskaņā ar šiem pantiem, ir liela garīga nozīme.

Kā desmitā došana (kā arī ziedojumi) stiprina tevi garīgi? Citiem vārdiem, ja tu mēdz blēdīties desmitā maksāšanas jautājumā, kāpēc tu patiesībā esi aprāpījis sevi, nevis Dievu? _____

_____

_____

_____

_____

PIEMIŅAS RULLIS

Mal. 3:13-18 ļaudis sūdzas, ka Kungam nerūp tautas grēki. Tie, kas dara ļaunu un netaisnību, šķiet, izbēg neievēroti, un tādējādi daudzi domā, kāpēc viņiem vajadzētu kalpot Kungam un dzīvot godīgi, ja ļaunums, šķiet, paliek nesodīts.

Izlasi Mal. 3:14, 15! Kāpēc ir viegli saprast šo sūdzību? _____

Kā Kungs atbild? (Mal. 3:16-18) _____

Šajā pasaulē, kur pastāv tik daudz netaisnības, ir viegli šaubīties, vai kādreiz būs taisnība. Šeit sniegtā vēsts tomēr ir, ka Dievs zina visas šīs lietas un Viņš atalgos tos, kas ir Viņam uzticīgi.

Izteiciens „piemiņas grāmata” Rakstos ir atrodams tikai šajā vietā. Ko tālākminētie panti māca par Dieva grāmatām, kurās ir ierakstīti cilvēku vārdi un darbi? 2. Moz. 32:32, Ps. 139:16, Jes. 4:3, 65:6, Atkl. 20:11-15. _____

Kungs zina visu. Viņš zina, kuri cilvēki ir Viņa pusē (2. Tim. 2:19) un kuri nav. Viss, ko mēs kā grēcinieki varam darīt, ir pieprasīt Viņa taisnību, Viņa piedošanas un spēka apsolījumus, un tad, ļaujoties uz Kristus nopelnu, mirt sev un dzīvot Viņam un citiem, zinot, ka mūsu vienīgā cerība beigās ir atrodama Viņa žēlastībā. Ja mēs savu cerību liekam uz sevi, tad noteikti piedzīvosim vilšanos kaut kādā veidā.

TAISNĪBAS SAULE

Iepriekš ļaudis vaicāja: „Kur tad ir Dievs, kas sodītu?” (Mal. 2:17) Mal. 3:19 tiek dota svinīga garantija, ka kādu dienu Dieva spriedums nāks pār pasauli. Rezultātā lepnie tiks iznīcināti kopā ar ļaunajiem gluži tāpat, kā uguns aprij rugājus. Rugāji ir labības neizmantojamā daļa, un ir vajadzīgas tikai dažas sekundes, lai tie tiktu iemesti degošā krāsnī. Kunga dienā iznīcināšanas līdzeklis būs uguns, gluži kā ūdens bija Noa dienās.

Izlasi Mal. 3:19-24! Kāda liela atšķirība šeit ir atklāta starp izglābtajiem un pazudušajiem? Skat. arī 5. Moz. 30:19, Jāņa 3:16. _____

_____

_____

_____

19. pantā ir aprakstīts ļauno liktenis, bet 20. pants pievēršas taisno svētībām nākotnē. Atkal tiek sniegta atbilde uz jautājumu „Kur tad ir Dievs, kas soda?”, bet šoreiz – ar pārliecību par gaidāmo dienu, kad uzlēks Taisnības Saule ar saviem dziedinošajiem spārnjiem. Taisnības Saules uzlēkšana ir metafora jaunas dienas ausmai, kas iezīmē jaunu laikmetu glābšanas vēsturē. Šajā laikā reizi par visām reizēm ļaunums tiks iznīcināts uz mūžīgiem laikiem, izglābtie baudīs labumus, ko Kristus viņiem ir sagādājis, un Universam tiks nodrošināta mūžīga drošība.

Maleahija noslēdz savu grāmatu ar divām pamācībām, kas raksturo Bībeles ticību. Pirmā ir aicinājums atcerēties ar Mozus starpniecību sniegto Dieva atklāsmi – pirmās piecas Bībeles grāmatas, kas ir Vecās Derības pamatā.

Otrs brīdinājums runā par pravieša Elijas lomu. Svētā Gara piepildīts, šis pravietis aicināja ļaudis nožēlot un atgriezties pie Dieva. Lai gan Jēzus pats pravietojuma piepildījumu saskatīja Jānī Kristītājā (Mat. 11:13, 14), mēs ticam, ka tas piepildīsies arī gala laikā, kad Dievam būs ļaudis, kas bezbailīgi pasludinās Viņa vēsti pasaulei. „Tie, kam ir jāsagatavo ceļš Kristus otrajai nākšanai, ir līdzīgi uzticīgajam Elijam, tāpat kā Jānis nāca Elijas garā, lai sagatavotu ceļu Kristus pirmajai nākšanai.” (E. Vaita „Counsels on Health”, 72., 73. lpp.)

Kā lai mēs izpildām šo svēto pienākumu? Cik labi mēs to darām? _____

_____

_____

_____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

„Dievs svētī cilvēku roku darbu, lai tie varētu atdot Viņam pienākošos daļu. Dievs tiem dod saules gaismu un lietu; Viņš liek zemei zaļot un nest augļus; Viņš piešķir veselību un spējas iegūt līdzekļus. Ikkatra svētība nāk no Kunga devīgās rokas, un Viņš vēlas, lai cilvēki parādītu savu pateicību, atdodot Viņam daļu līdzekļu ar desmito un dāvanām – pateicības upuros, labprātības upuros un upuros par pārkāpumiem. Tiem jāiegulda savi līdzekļi Viņa darbā, lai Kunga vīna kalns nepārvērstos par neauglīgu tīrumu. Tiem jādomā, ko Kungs darītu, ja būtu viņu vietā. Visas savas grūtās nastas tiem jāpiesien Viņam lūgšanā. Tiem jāparāda nesavtīga ieinteresētība Kunga darba uzturēšanā visās pasaules daļās.” (E. Vaita „Pravieši un ķēniņi”, 707., 708. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Pārdomā vairāk par Bibliu un laulību. Tā kā laulība pati par sev ir svēta, •paša Dieva radīta, ir dotas ļoti stingras vadlīnijas, kādos gadījumos Bībele atļauj to šķirt. Galu galā, cik svēta, cik svarīga būtu laulība, ja to varētu viegli pārtraukt? Ja to varētu lauzt visnenozīmīgāko iemeslu dēļ, tad laulība pati par sevi būtu nenozīmīga. Kā stingrie noteikumi attiecībā uz laulības šķiršanu parāda, cik tā ir īpaša? _____

2. Grupā rūpīgi pārlasiet Mal. 2:17. Kas mums, septītās dienas adventistiem, •ar savu izpratni par tiesu pirms Kristus atgriešanās ir ko teikt tiem, kas varbūt sirdī izsaka tādas pašas jūtas, kā atklāts šajā pantā? _____

3. Mal. 4. nodaļa runā par pazudušo cilvēku galēju iznīcināšanu. Nepa- •liek nekā. Ar ko šī mācība atšķiras no uzskata par mūžīgi degošām elles ugunīm? Kāpēc atšķirība starp abiem šiem uzskatiem ir labs piemērs tam, kā nepareiza doktrīna var novest pie nepareizas izpratnes par Dieva raksturu? _____

4. Savā klasiskajā darbā „Lielinkvizitors” krievu rakstnieks F. Dostojevskis •attēlojis baznīcu kā tā laika institūciju, kurā viss tiek tik labi kontrolēts, ka vairs nav vajadzības pēc Kristus. Vai mums tagad draud tādas pašas briesmas? Ja jā, tad kā? Kā šīs briesmas var būt vēl viltīgākas, nekā mēs iedomājamies? _____

SATURS

---

lpp.

Garīgā netiklība (Hozeja).....	5
Mīlestība un tiesa: Dieva dilemma (Hozeja).....	12
Svēts un taisns Dievs (Joēls).....	19
Visu tautu Kungs (Amoss).....	26
Meklē Kungu un dzīvo! (Amoss).....	33
Labprātīgs piedot (Jona).....	40
Dieva īpašie ļaudis (Miha).....	47
Uzticoties Dieva labestībai (Habakuks).....	54
Kunga diena (Cefanija).....	61
Svarīgākais pirmajā vietā (Hagaja).....	68
Cerības atklāsmes (Cakarija).....	75
Labākā Debesu dāvana (Caharija).....	82
Kaut tik mēs neaizmirstu! (Malehija).....	89

Parakstīta iespiešanai Pas. nr.
Formāts 60x84/16. Reģ. apl. 2-0967.
Iespiests a/s "Poligrāfists", LV-1869, Rīgā,
Kr. Valdemāra ielā 6.